

195

சுவ



மணவாசலா

மண் வாசனை

(சிறுகதைகள்)

சு. வே.

அன்னை வெளியீடு

நாவற்குழி
யாழ்ப்பாணம்

அன்னை வெளியீடு - 1
முதற்பதிப்பு - 1972
விலை ரூபா 3-50

உரிமை பதிவு

அச்சுப்பதிவு:
திருமகள் அழுத்தகம்
சுன்னாகம்

MAN VAASANAI

SHORT STORIES

Author : SU VAI

Release : ANNAI PUBLICATIONS

Navatkuli : Jaffna

PRICE Rs. 3-50

சமர்ப்பணம்

என்னிதயக் குகையில் ஒளிதருஞ் சோதி,
என்னுள்ளக் குடிலில் உறைதருந் தெய்வம்
என்னினை வெல்லாம் பரந்த நீள்கனல்,
என்னானே யன்றி உயிருந் தளிர்த்திட
அன்பெனும் மாரி பொழிந்திடும் மாமுகில்
என்னிலை இன்று இந்நிலை யாம்வணம்
வாழ்வும் வளமும் வழங்கிய வள்ளல்,
அமர னாகி நினைவில் வாழ்வோன்

‘ ஆசையப்பு ’,

விசுவலிங்கம் கந்தையா

அன்னான்,

பொன்னூர் தூய பதமல ரிணைக்கே

இம் ‘ மண் வாசனை ’.

என்னுரை

‘கொழுச் சென்றவழித் துன்னாசி இனிது செல்லு மாறு போல’ பாயிரமோ நூன்முகமோ முன்னுரையோ அணிந்துரையோ, அன்றி ‘என்னுரை’யோ நூற்குட் செல்லத் துணையாய் அமையும் என்ற இலக்கண நெறி, பேரறிஞர்களின் செம்மையும் அழகும் உண்மையும் நிறைந்த நன்னூல்களுக்கு அமைவுடைத்தேயன்றி, எனது இந்நூற்கு அத்துணை அமைவுடைத்தாகாது என்பது என் எண்ணம். எனினும் இந்த ஒன்றின்றி, இந்நூல் மூளியாகிவிடலாம் என்ற எனது தடித்த மனப் பிரமையினால் ‘என்னுரை’ கூறவேண்டியுளது.

இப்பொழுது என்னளவில் எனக்குள் ஒரு நிறைவு உண்டாகிறது. வளர்ந்துவரும் ஈழத்து இலக்கியவுலகுக்கு நானும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி, பொன் வைக்கு மிடத்திற் பூவைத்தாற்போல அளிக்கிறேனே என்பது தான் அது. ஏதோ ஒன்று பற்றி வரும் ஒவ்வொருவர் மன நிறைவும் அவரவர்க்குப் பெரிது.

இந்த மன நிறைவிலே சில கூற எண்ணியபோது சில மேற்கோள்கள் நினைவுக்கு வந்தன. மேற்கோள் ஆசிரியர்கள் எண்ணுவதை, சிந்திப்பதைப் புத்திபூர்வமாக நானும் எண்ணினாலும் சிந்தித்தாலும் அவர்களைப் பேச விடுவதில் நன்மையுண்டு. நன்மையையும் தீமையையும் சுமப்பவர்கள் அவர்கள் ஆகிறார்கள்.

‘மனிதனின் சிந்தனைகளைத் தூண்டி உணர்ச்சிகளைத் தொடுவதுடன், அவனுடைய பாவஞ் சத்தியை மிகுதிப் படுத்துவதாயும் மனத்திற்கு இன்பம் அளிப்பதாயும் அமைவதே இலக்கியம்.’

ஏதாவதொரு கோட்பாட்டுக் கடிமையாகாது, புத்திபூர்வமாக இலக்கியத்தைத் தரிசனஞ் செய்வோர்க்கு இவ்வரைவிலக்கணம் உடன்பாடாகலாம். சிறுகதையும் இலக்கியப் பிரிவுகளுள் ஒன்றாகையான்

அதற்கும் இதுவே பொதுவிதி. இந்த இலக்கியப் பொது விதியுள் இந்த 'மண் வாசனை'யும் அடங்குமா?

நான் எப்படிக்கூறுவது? எனக்குத் தெரியாது.

புகழ்படைத்த இலக்கிய விமரிசகர் சிதம்பர ரகு நாதன் அவர்கள் 'சரஸ்வதி' ஏட்டிலே கூறிய கூற்றுக்கள் இவை:

"நல்ல கருத்துக்களைப் பிரதிபலிப்பதால் ஒன்று நல்ல இலக்கியமாகிவிடுவதில்லை. நல்ல கருத்தை நல்ல கலையழகோடு பிரதிபலிப்பதுதான் நல்ல இலக்கியமாகும். மனிதனின் மகோந்நத உணர்ச்சிகள் அழிவதில்லை. எனவே அந்த உணர்ச்சிகளைச் சிறந்த சொல்லோவியமாக்கும் இலக்கியங்களும் அழிவதில்லை. இலக்கியத்தை வெறும் வியாபாரக் கருவியாக்க முனையும் போது, அந்த இலக்கியம் கருவிலேயே செத்துவிடுகிறது. விளம்பரம் மட்டும் மிஞ்சுகிறது; கலை செத்துவிடுகிறது."

ரகுநாதனின் இந்தக் கூற்றை நிறைகோலாகக் கொண்டால், இந்த 'மண் வாசனை' என்ன நிறை காட்டுமோ?

நான் எப்படிக்கூறுவது? எனக்குத் தெரியாது.

என் கதைகளைப் படிப்பவர்களிற் சிலர், முகத்தைச் சுழிப்பார்கள்; சிலர், 'ஆனைப் பார்ப்பார்கள்; ஆட்டத்தைப் பாரார்கள்'; சிலர் படித்தபின் மனச்சலனத்தை ஏதோ ஒரு பாவமாய்க் காட்டுவார்கள்; சிலர் படித்தபின் நீண்டதொரு பெருமூச்சு விடுவார்கள்;

எங்காவது அத்தகையதொரு பெருமூச்சு வெளிவருமானால், அஃதொன்றே போதும், நான் மன நிறைவடைவதற்கு.

இன்னும் ஒன்று; மனத்தைக் கழுவித் துடைத்து வெள்ளையாக்கி, அந்த வெள்ளைமனத்திற் கொலுவிருந்து என் மனச்சான்று கொடுக்கும் குரல்:

"இவை என் குழந்தைகள்.

"நான் இவற்றின் தாய்; கற்புள்ள தாய்.

“பிறர் நெஞ்சு புகாமையிலும் பார்க்க, எங்கெங்கோ வுள்ள எவரெவரோ படைத்தவற்றைத் தழுவாமையும் மொழிபெயராமையும் பிறர் கைப்படாமையும் பிரதிபண்ணாமையுமாகிய விலக்குக்களை விலக்கிய சுயமே இத்தாயின் கற்பு.

“எண்ணமும் சிந்தனையும் யதார்த்தமும் பிணைந்த கற்பனையே இவற்றின் தந்தை.

“கற்பனையின் உள்ளீடாய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளின் பண்புகள் சத்தாய் இறங்க, அஃது உரிப் பொருளாகிறது. அதுவே விந்து.

“என்மனமே கருவறை.

“இக்குழந்தைகள் இம்மண்ணின் குழந்தைகள். ‘இ’ என்ற இந்த அண்மைச்சுட்டு எங்கள் நாட்டையும் உலகையும் ஒருசேரச் சுட்டும் சுட்டு.

“குழந்தைகளை வாழ்க்கைத்தருவின் வண்ணமலர்கள் என்பர்.

“மலர்களைப் போன்றே குழந்தைகளையும் இரசிக்க வேண்டுமாம்.

“அந்த இரசனை எல்லார்க்கும் நல்லது”.

இதைத்தவிர இச் சிறுகதைத் தொகுப்பைப்பற்றி வேறு என்ன என்னொற் கூறமுடியும்?

வேண்டுமானால் கு. ப. ரா. 1940இல் எழுதிய எழுத்தின் ஒரு பகுதியை மேற்கோளாகக் காட்டிடல் தக்கது. அஃது இது :

“இலக்கியம் இதயத்தின் ஒலிபரப்புத்தான்; சந்தேகமில்லை. ஆனால் அந்த ஒலி உள்ளே இருக்கும்வரையில், அது ஆத்மானுபவந்தான் — கலைஞனின் உள்ள நெகிழ்ச்சி தான். அந்த நெகிழ்ச்சி, எந்த நிமிஷத்தில் எழுத்தாய், வாத்திய இசையாய், வர்ண ஒவியமாய், உயிர்ச் சிற்பமாய் வெளியேறிப் பரவுகிறதோ, அதே நிமிஷம் அது வெளியுலகத்தை எந்த முறையிலாவது பாதிக்குந்

தன்மை பெற்றுவிடுகிறது; பிறந்த குழந்தையாகி விடுகிறது. பிறகு பிறர் சூட்டும் பெயரும் பிறர் சுமத்தும் சுமையுந்தானே அதன் வாழ்க்கை''.

இந்த 'மண்வாசனை'யின் வாழ்க்கையும் அதுதான். பிறர் சூட்டும் பெயரும் பிறர் சுமத்தும் சுமையுமே அதன் வாழ்க்கை.

இன்னுமொன்று; இக் குழந்தைகளின் பிறந்த திகதி குறிப்பிடப்படவில்லை. இரசிகர்களும் விமர்சகர்களும் இவற்றின் வயதைக் கணித்து வளர்ச்சியை உணர்வது அவர்களுக்குச் சுவையான பொழுதுபோக்காகலாம் அல்லவா?

இவை நிற்க;

நன்றிக்கடன் சில உண்டு.

எனது சிறு கதைகளை நூலுருவிற் கொணர உதவியவர்கள், தமிழ்ப்புரவலரும் 'ஈழகேசரி' அதிபருமான திரு. நா. பொன்னையா அவர்களின் நிறுவனத்து உரிமையாளர்களோடு, இன்று அந் நிறுவனத்து அதிபராய் விளங்கும் திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்களும் அவர்கள் உதவியாளர்களுமாவர். அவர்கள் என்மாட்டுச் செய்த பேருதவி என்றென்றும் மறக்கற்பாலதன்று.

'மண்வாசனை' தொடக்கம் வெளிவரவிருக்கும் என் நூற்கெலாம் நிலையாயதொரு அட்டைப்படம் வரைந்துதவிய சிறந்த ஓவியர் திரு. க. இராசரத்தினம் அவர்களுக்கு என்னுள்ளத்திற் சுரக்கும் நன்றிப்பெருக்கு என்றும் உரியது.

இனி, இரசிகர்கள் நன்று சொல்லினும் தீது சொல்லினும் 'துறவு' மனப்பான்மையோடு இரண்டையும் ஒரு சமனாய் ஏற்றுக்கொள்வேன்.

வணக்கம்.

நாவற்குழி.
28-8-1972.

சு. வே.

உள்ளுறை

				பக்கம்
என்னுரை				V
1.	மண்வாசனை	1
2.	வெறி	13
3.	கிழவனும் வத்தகைக் கொடிகளும்			25
4.	பாரிசவாதம்	31
5.	பூ	46
6.	பாற்காவடி	62
7.	அக்கினி	70
8.	ஸ்ட்ரைக்	83
9.	புகை	100
10.	தகிப்பு	112
11.	தெய்வம்	123
12.	பெரியம்மா	136

மண் வாசனை

“உஸ் ஸ் அப்பாடா.”

காலை முழுவதும் காட்டியும் மறைத்தும் கண்ணாம் பூச்சி ஆட்டமாடி, ஈற்றிலே வைரமுத்தரிற் கவிந்து, அவரைப் பரிபூரணமாக ஆட்கொண்டுவிட்ட களைப்பின் சொல் வடிவங்கள் அவை. அவர் தமது தோளிற் கிடந்த கலப்பையையும் நுகத்தையும் அநாயாசமாக, ஆனால் வெகு பரிவுடன் இறக்கி, பல்லாண்டு பல்லாண்டாகக் கலப்பையும் நுகமும் கிடந்து தழும்பு கண்ட அந்தச் சுவரிலேயே சார்த்திவிட்டு, தலையிற் கட்டியிருந்த துண்டை அவிழ்த்து உதறி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

அவர் இப்பொழுதும் வயலில் நின்றுருப்பாரானால் இன்னுங் கொஞ்சநேரம் உழுதிருப்பார்; கால்கள் மாடுகளின் பின்னால், அலையலையாகச் சரிந்துகிடக்கும் உழவுச் சால்களில் நடக்க, அங்கிருந்து பரவும் அபூர்வமான

புதுமண் வாசனையை முகர்ந்துகொண்டு, சிறுகுழந்தையைப் போலத் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடை பழகியிருப்பார்; அப்பொழுது அவர் மனம் பலபல எண்ணங்களை ஓடவிட்டு, அவற்றுக்கு அருத்தமும் அழுத்தமும் கொடுக்காமல், தொட்டுந் தொடாமலும் அலைந்து திரிய, நெற்றி வியர்வை வழிந்து நெற்றிப் பொட்டைக் குளிர்வித்துக் கீழிறங்கி வாயில் நுழைந்து, வெற்றிலைச் சாற்றோடு இணைந்து புதுச்சுவைகூட்ட, அவையெல்லாவற்றையும் அநுபவித்துச் சுவைத்துக்கொண்டு உழுதிருப்பார். இரண்டு நாட்களுக்குமுன் மழை பெய்திருந்தபோதிலும் பங்குனிமாத வெயில் தன் தனித்தன்மையைக் காட்டிக் கொண்டு தழலைச் சொரிந்து தகித்தது. பாவம்! மாடுகள் களைத்துப்போய் நுரை கக்கத் தொடங்கி விட்டன. வாய் பேசாது ஏவியவற்றை முடிக்கும் அந்த எருதுகளே வைரமுத்தரின் கண்கண்ட தெய்வம், தெய்வமும் வாய் பேசுவதில்லையன்றோ? அவர் இலக்கணப் படி மாடுகள் உயர்திணைப் பொருள்கள்; அதனால் அவைகளை—அவர்களை—மேலும் வருத்தாமல் அவிழ்த்து விட்டார். அவை பக்கத்திலிருந்த குளத்தை நாடிச் சென்றன.

அவிழ்த்து விட்ட மாடுகள் இன்னும் வீடுவந்து சேரவில்லை. துண்டை உதறி விரித்துவிட்டு முற்றத்து மாமரத்தின்கீழ்ப் படுத்துவிட்டார் வைரமுத்தர். களைப்பு வேசிப்பெண்ணைப் போன்றது. இரண்டும் சமய சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருந்து, முடிவிலே அவனவன் பெலவீனத்தை வாயிலாகக் கொண்டு, அவனவனை முழுதும் வசமாக்கி மயக்கிவிடும். இவ்வளவு நேரமும் எங்கோ பதுங்கிக் கிடந்த களைப்பு, அவரை முற்று முழுதாக ஆட்கொள்ள, அவர் அதனோடு புணர்ந்து, மோனநிலையிற் கிடந்து கண்களைச் சொருக விட்டு, அதைச் சுவைத்துச் சுவைத்து அநுபவித்தார். களைப்பிலே பிறந்த சோர்வை, உள்வாங்கி அநுபவிப்ப தென்பது பலருக்குக் கிட்டாத ஓரின்ப அநுபவம்.

“பூரணம்” என்று மனைவியைக் கூப்பிட்ட பின்னர்தான், தனது மோனப் பெருநிலையில் ஒரு பொள்ளல் விழுந்துவிட்டதை அவரால் உணரமுடிந்தது; ஆண்டாண்டு காலமாகக் கூப்பிட்டுப் பழகிய வாய், குரல் கொடுத்ததையும் அவராலே தடுக்க முடியவில்லை.

இத்தனை மூடுகூனையாய் இந்தக் களைப்பு எப்போது தன்னிலே கவியத் தொடங்கியது என்று எண்ணிய போது, அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. வயது ஒவ்வொன்றாக நழுவி நழுவி விழ, அந்த இடத்திலே சோர்வு வெற்றிக்கொடி நாட்டிவிடுகிறது. ‘என்ன! என்னில் இன்னும் வாலிபமா கொப்பளிக்கும்! போனதையோடு அறுபத்துநாலு முடிந்து அறுபத்தைந்தாகி விட்டதே! காடு வா வா எனக் கூப்பிடுகிறதே. இந்தப் பருவத்திலும் வயலைப் பாராமலிருக்க மனம் கேட்டால் தானே’ என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

“மே ... மே ஏ எ... ஏஎ” - வீட்டுக் கோடியிற் கட்டியிருந்த தாயாடு அளபெடை சேர்த்துக் கத்தியது. பின் தாயோடு சேர்ந்து குட்டிகளும் முறைவைத்துக் கத்தின. ‘நான் வீட்டுக்கு வந்த சங்கதியை இவைகளுக்கு யார் சொன்னவர்... பாக்குக் கடிக்கிற நேரம் பொறுங்கோ..... ஏ! பூரணம், இவைகளுக்கு ஒன்றும் போடவில்லையோ?’—அவர் மனத்தளவில் ஆடுகளோடும் பூரணத்தோடும் பேசினார். வாய்விட்டுப் பேசமுடியாத அவ்வளவு சோர்வு!

அவர் அசையாமல் அண்ணாந்து கிடந்து, மீண்டும் கண்மூடி மெளனியாய் எண்ணமும் நினைப்புமற்றதொரு நிலையில் லயித்துவிட்டார். எல்லாம் பழுத்து உதிர்ந்து, புதிய தளிர்களுக்கு இடங் கொடுத்துவிட, தப்பித் தவறிக் கிடந்த ஒரு பழுத்த மாவிலை, அவர் நெஞ்சில் விழுந்தது. அவர் துடுக்கிட்டுப் போய்க் கண்விழித்தார். கண்கள் மேலே சென்று, மாமரத்தின் பசிய இலைகளெல்லாவற்றையும் அளாவி அலைந்து சுழன்றன; கை பழுத்த

இலையை எடுத்துச் சுழற்றியது. 'பழுத்துவிட்டால் இலையல்ல எதுவுமே விழவேண்டியதுதான். புதிய இலை வரும்வரையில் இருந்ததே பெருங் காரியம். ஆசைக்கும் ஓரளவு வேணும். இந்தக் காணி பூமியில் எத்தனையோ ஆண்டுகளாகப் புரண்டுருண்டும் ஆண்டனுபவித்தும் சலிப்புத் தட்டவில்லையே! இந்த மண் வாசனை பூரணத்தின் கூந்தல் மணம்போல, நெஞ்சின் நெஞ்செல்லாம் இனிக்கிறது. ஆதி தெரியாத இந்தக் குல விருட்சத்திலும் எத்தனையோ பழுத்தல் இலைகள், புதுத் தளிர்களிடம் அதை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு, அதனடியில் வீழ்ந்து அதற்கே உரமாகிவிட்டன. உடனடியாக இரு பிள்ளைகளையும் அழைத்து, காணி பூமி, பொருள் பண்டமெல்லாவற்றையும் பங்கிட்டு ஒப்படைத்து விடவேண்டும். எப்போது காற்று வீசும்; எப்போது பழுத்தலிலை விழும் என்று யாருக்குத் தெரியும்?'—இந்த எண்ணம் மின்னலாய் வெட்டி, அவரது மனத்தின் மூலத்தானத்திலே பெருஞ் சோதியை எறிக்கவிட்டு மறைந்தது.

மின்னலையடுத்துப் பயங்கரவிருள் முழு மூர்க்கத் தனமாய் வந்து அவருள்ளத்திலே உறைந்தது. மனக்கண் அந்தவிருளிற் கூர்மை யிழந்து தட்டுத்தடுமாறி ஊர்ந்தது. ஏதோ ஒருவகைத் தவிப்பு, மெல்ல மெல்லப் பெருகிப் பெருங்கடலாய் அலைமோதி, நெஞ்சச் சுவர்களைத் தாக்கியது. உள்ளத்தை இழக்குந் தவிப்பா? உள்ளதை இழக்குந் தவிப்பா? உள்ளத்திலே ஊறி ஊறி உயிருடன் கலந்துவிட்ட தன்மானத்தின் மரணவத்தையிற் பிறந்த தவிப்பா?

'இனி, நானும் பூரணமும் யாருக்குப் பாரமாவது? மூத்தவனுக்கா? இளையவனுக்கா? ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவருக்கா? யாருக்கும் யாரும் பாரமாக வேண்டாம். படுக்கையில் விழுந்து கிடக்கிறபோது, இருவரும் வந்து எதுவேண்டுமானாலும் செய்யட்டும்; எங்கு வேண்டுமானாலும் கொண்டு போகட்டும். இப்போது நான் யாருக்காவது பாரமாவதோ, யார்

நிழலையாவது அண்டுவதோ முடியாது: ஆகவே பூரணத்தாலும் முடியாது.' இந்த எண்ணங்கள் அவரது தவிப்பின் பயங்கரக் கொந்தளிப்பை ஓரளவு தணித்தன.

தவிப்பு அடங்கிய நிலையிலே, சந்தேக வித்தொன்று முளைத்து மகாவேகமாக வளர்ந்து, கணப்பொழுதிலே பெருமரமாகிவிட்டது. அது நிரந்தரமாகி உண்மைத் தன்மை பெற்றுவிட்டால், அதனால் விளையும் பயனை அவர் தெளிவாக உணர்ந்தார். அந்த மனச்சாட்சியின் ஒவ்வொரு சிறு தோற்றமும் புரண்டு நெளிந்து வழக்கி ஊர்ந்து புழுக்கூட்டம் போலக் கிலுமொலுத்தது.

“மூத்தவனுக்கு நிலத்திலும் பார்க்க உத்தியோகமே பெரிது. இளையவனுக்கு வியாபாரமே பெரிது. இருவரின் இந்தப் பற்றுக்களின் முடிபு நிலத்தின் பற்றின்மை தானே. ஆமாம், அவர்களுக்கு ஒன்றைத் தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட வேண்டும். ‘அடே, இங்கே பாருங்கோ, நீங்கள் சிரித்துச் சிரித்து வாழக் காரணம் உங்கள் படிப்பென்றும் வியாபாரமென்றும் நினைத்தால், நீங்கள் சுத்த மடையரே. அதற்குக் காரணம் இந்த நிலம்; இந்த நிலத்திலே பரம்பரை பரம்பரையாகச் சிந்திய வேர்வை; அதனால் ஏற்பட்ட செழிப்பு; இந்தப் பூமித்தாய் வரண்டு வெடித்துப் பாழாய்க் கொட்டாவி விட்டு, பெருமூச்சுவிட்டால் அவ்வளவு தான்; குலவிருட்சம் படவேண்டியதுதான். இதோ ஒன்றாய்க் கிடந்த நிலம் இரண்டாகி உங்களிடம் வருகிறது. இதோ உறுதிக் கடதாசி. குத்தகைக்கு விடுவேன்; வாரத்துக்கு விடுவேன்; அப்படியிப்படி என்ற பேச்செதுவும் இருக்கக்கூடாது. ஒன்றில் நீங்கள் நிலத்துக்கு வரவேண்டும்; அல்லது உங்கள் பிள்ளைகளில் ஒவ்வொருத்தன் வரவேண்டும்; அவ்வளவுதான்’ என்று அறுத்துறுத்துச் சொல்லவேண்டும். பாம்பு மாதிரி நழுவி நொழுவிப் பேசுகிற பேச்சுக்கிடமில்லை. பிறகு அவரவர்கள் வந்த வந்த வழி.”

அவர் மனத்திலே கிடந்து நெளிந்த மனக் காட்சிகளெல்லாம் ஒன்றில் ஒன்று அடங்கி, அந்த ஒன்றில்

மற்ற ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்றாய் யடங்கி ஈற்றில் எல்லாம் ஒன்றுள் அடங்கி அந்த ஒன்றும் இல்லையாய் மறைந்தது. இந்நிலையில் அவர் மனம், ஆழ்ந்து அனுபவித்துத் தூங்குகிற குழந்தையாய், அது கனவிலே 'நரி வெருட்டச்' சிரிப்பது போலச் சிரித்தது; அவரும் சிரித்தார்.

“என்ன சிரிப்பு; கால் முகம் கழுவியாச்சோ” என்ற குரல் தூங்கும் இதயத்தை அருட்டி எழுப்பி இனிமையூட்டியது. வைரமுத்தர் ஒருக்கணித்துத் திரும்பி, தலைக்குக் கையை முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு பார்த்தார். பூரணம் அவரை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

உயர்சாதிப் பிராமணப் பெண்போல, மஞ்சளிலே சிறிது செம்மையைக் சொட்டிக் குழப்பிய நிறம்; வாட்டசாட்டமான பாரிய சரீரம்; நடக்கும்போது சதை அதுங்கிப் பிதுங்கிக் குலுங்குவதும் ஒரு கவர்ச்சியாகத்தானிருந்தது. முன் நெற்றியிலே தொடங்கி நடுவகிட்டின் இரு கரையையும் பற்றிக்கொண்டு மேலே மேலே பரவிச் செல்லும் நரை; பளிச்சென்ற முகம்; குளித்தபிறகு நெற்றியிலிட்டுக்கொண்ட ஒருசத அகலக் குங்குமப் பொட்டு; பார்த்தால் மனத்தாய்மையைப் பரவவிட்டுச் சிலிர்க்கச் செய்யும் முழுப்பொலிவு; அவள் அன்னபூரணி தான்; பூரணம் தான்.

அவள் தாமரையிலையால் மூடப்பட்ட சருவச்சட்டி யொன்றை ஒரு கையில் ஏந்திக் கொண்டு, மறு கையிலே செம்புந் தண்ணீருங் கொண்டு வந்தாள்.

அவளிலே கண்ணைப் பதித்து, மனத்தால் விழுங்கி, பின் இரண்டினாலும் அளவிட்டுப் பூரித்தார் வைரமுத்தர். எத்தனையோ ஆண்டாண்டாய், ஒவ்வொரு நாளிலும் எத்தனை எத்தனையோ முறை பார்த்துங்கூட, அவருக்கு அலுக்கவில்லை; அலுக்கப்போவதுமில்லை. இப்போது அவனைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தார். நாணம் என்றுமே நித்தியகன்னி. முதுமையின் எல்லையைத்

தொட்டு நிற்பவளிடங் கூட, தன் தனித்தன்மை மாறாமற் பரந்து நிற்கும் மகாமந்திர சக்தி அதனிடமுண்டு. அது ஐம்பத்திரண்டு வயதிலும் அவளையறியாமலே, அவள் முகத்தே செம்மை காட்டி, பதிலுக்குச் சிரித்து விட்டு மறைந்தது.

“என்ன சிரித்துக்கொண்டு... எழும்புங்கோவன்...” அப்போதுதான் கண்கணவென்ற கழுத்து மணியோசையோடு, எருதுகள், சுதந்திரமாகத் திரிந்துவிட்டு, அதுவும் சலித்துவிட உள்ளே நுழைந்தன.

“உதை இப்படி வை. மாடுகளைப் பிடித்துக் கட்டி, வைக்கல் இழுத்துப் போட்டிட்டு வா.”

“இதைத் தின்னுங்கோவன். பிறகுபோய்க் கட்டிலுலென்ன.”

“எனக்கென்ன அவசரம்; வாயில்லாச் சீவன்கள் பாவம்! இன்றைக்கு நல்ல களை. அவைகளைக் கட்டி ஒரு திரணை வைக்கல் போட்டிட்டு வாணை; என்றை ராசாத்தி...”

கிழவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். முன்னமே நாணத்தால் ஓரளவு செம்மைச் சாயம் தோய்ந்திருந்த கிழவியின் முகம் முழுவதும் சிரித்தது.

“சீச்சீ... கிழவனுக்கு வயது போனாலும் பகிடி போகாது.”

“ஓகோ, அப்ப நான் கிழவன். நீ இப்பவும் வாலைக்குமரி என்று நினைப்போ. அதுக்கென்ன போட்டு வா.”

வாயாட வாயில்லை பூரணத்துக்கு. சருவச் சட்டியையும் செம்பையும் ‘தொம்’ என்று வைரமுத்தருக்கு முன்னே வைத்துவிட்டு, மாடுகட்டப் போய் விட்டாள் கிழவி.

வைரமுத்தர் எழுந்து கால்முகங் கழுவிக்கொண்டு வந்து அதேயிடத்தில் அமர்ந்தார். பூரணம் இன்னும் வரவில்லை. மெதுவாக இலையைத் தூக்கிப் பார்த்தார்.

உள்ளே பழஞ்சோறு; ஓடியற் பிட்டோடு மரவள்ளிக் கிழங்குப் பழங்கறியும் சேர்த்துத் தயிர்விட்டுக் குழைத்த கொழுகொழென்ற குழையல்; பார்க்கப் பார்க்க வாயூறியது. பசி கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியது. என்றாலும் எல்லாவற்றையும் அடக்கிக் கொண்டார். அதற்குக் காரணம் இருந்தது. பூரணம் திரட்டித் திரட்டிக் கையில் வைத்தாலல்லவா அவராலே தின்ன முடியும். மூடிவைத்து விட்டு இருந்தார்.

பூரணம் கடுகடுப்போடுதான் வந்தாள்; நெற்றியிலே முத்து முத்தாக வியர்வை துளிர்ந்திருந்தது. கன்னம் இரண்டிலும் வியர்வை ஆறு, கால்வாய்கள் கண்டு ஓடியது. வாளிப்பான அந்த உடலை அசைத்தெடுத்தது நெடுமூச்சு.

“இந்த வேலையெல்லாம் இனிமேல் என்னுடைய ஏலாது. என்னுடைய ஏலாதென்றால் உங்களாலும் ஏலாது தான். பேசாமல் ஒரு பிள்ளையோடு போயிருப்பம்” — எத்தனையோ காலமாகச் சிறுச்சிறு ஊற்றுக ஊறி உள்ளே நிறைந்து அலைமோதிய ஆசைவெள்ளம், கிழவனது ஆண்மை ஆணையிட அடங்கிக் கிடந்த அது, வேளை கிடைத்த வேளையிலே வெளியே பெருகத் தொடங்கியது.

“என்ன, அழையா விருந்தாய்ப் போகச் சொல்லியேயோ?” — கிழவன் வேடிக்கை பண்ணினான். ஆனால், அதனுள்ளீடாகப் புருடத்துவ கம்பீரம் நிமிர்ந்து நின்றது.

“பேச்சைப் பாருங்கோ பேச்சை; இவர் பெரிய மகாராசா; கொடி, குடை, ஆலவட்டத்தோடு வந்து அழைக்க வேணுமாம். மீசை நரைச்சாலும் ஆசையும் அதிகாரமும் நரைக்கவில்லை.”

“பின்னை என்ன, உனக்கும் எனக்கும் என்ன குறைவாம். நான் இராசா; நீ இராசாத்தி. அவர்கள் வந்து கூப்பிட்டபோது பார்த்துக்கொள்ளலாம்; இப்ப உனக்கோ எனக்கோ எதுவும் வந்துவிடவில்லையே.”

“ஐயையோ, மறந்து போனன். காலமை இரண்டு காயிதம் வந்தது. ஒருவேளை வரச்சொல்லித்தான் இரண்டுபேரும் எழுதியிருக்கோ என்னவோ. கொண்டு வரட்டோ” — பூரணத்தின் ஆசை வெகு மூர்க்கமாக நிமிர்ந்தது. இரு கடிதங்களையும் பற்றிக்கொண்டு, தன்னை வெளிக்காட்டியது.

“கொஞ்சம் பொறு, அதுக்கு இப்ப என்ன அவசரம். சாப்பிட்டு முடியட்டும்.” வைரமுத்தர் கிழவியின் ஆசைக்கலவைகளைப் பிரித்துப் பிரித்துத் தனிக் கூறுகளாக்கிப் பார்த்தார். கிழவனிடம் குறும்பு முளைத்தது.

“ம் கோவியாதை, உள்ளதைச் சொல்... பிள்ளைகளைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறாயா? பேரப்பிள்ளைகளைக் கொஞ்சிச் சீராட்டவோ அல்லது சாகக்கு முந்திக் கொஞ்ச நாளைக்காவது மாமியார் அதிகாரம் பண்ணவோ... அல்லது...”

“எப்பவும் நையாண்டிதான். இன்னும் எத்தனை நாளைக்கோ. உள்ளே அழுகத் தொடங்கிவிட்ட இந்தப் பூசணிக்காயைப் பெருமான் எப்ப தூக்கி எறிகிறாரோ; அப்ப சளிஞ்சுபோய், வாயைப்பிளந்து கிடக்க வேண்டியதுதான். அதுக்கிடையிலே கொஞ்ச நாளைக்காவது...” பூரணம் வெம்பி வெடித்துக் கண்ணீர் சிந்தினான்; பிள்ளைகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் நினைத்தபோது அவள் உள்ளத்தின் உள்ளெல்லாம் உருகி நெகிழ்ந்தது. தாய்மைத் துடிப்பு உடலணுக்கள் எல்லாவற்றிலும் ஊறியது; பழஞ்சோறு திரட்டி எடுத்த கை நடுங்கியது. அவள் உணர்ச்சிப் பெருநெருப்பிலே கருகி, ஒரு கணம் தன்னை மறந்து மூச்சிழந்திருந்து வெளி வந்தாள். அவளைக் கண்டு, வைரமுத்தரின் கண்களும் குளமாகி விட, தனது சால்வைத்துண்டை யெடுத்துப் பூரணத்தின் கண்ணீரைத் துடைத்தார்.

“என்ன பூரணம், உன்னத்தனை பாசமும் வருத்தமும் எனக்கில்லையோ; உன்னது தாய்ப்பாசம்; அடங்காது. என்னதை அடக்கியடக்கி, குமைந்து குமைந்து

பார்க்கிறேன். நினைத்தவைகளை நினைத்து நினைத்து, நினைக்க முடியாதவைகளையும் நினைத்துப் பார்த்து நான் படும்பாடு... எல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பார்த்த பிறகு ஒரு முடிபுக்கு வந்துவிட்டன்...''

பூரணம் கண்களை அகல விரித்துக்கொண்டு, அந்தக் கண்களிலே ஆசை, இரச வோட்டமாய் ஓட, அந்தக் கண்களினாலே கேட்டாள், 'என்ன' என்று.

''இரண்டு பேரையும் வரச் சொல்லி இண்டைக்கே எழுதப் போறன். வந்ததும் சொத்தெல்லாததையும் இரண்டாய்ப் பிரிச்சு எழுதிப்போட்டு...''

கிழவனைக் கட்டியனைத்து, கொஞ்சிக் குலவவேண்டும் போல அத்தனை மகிழ்ச்சி கிழவியிலே கிளர்ந்தெழுந்தது. அதற்கு அணையிட அவள் விரும்பாவிட்டாலும், வயது அணையிட்டது.

''அதுதான் சரி, நாங்கள் வாழ்ந்தது போதும். சின்னஞ்சிறுகுகள் ஆண்டனுபவிக்கட்டும். இந்தாருங்கோ தண்ணி; சருவச்சட்டிக்கை கையைக் கழுவிப் போட்டுக் குடியுங்கோ; காயிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வாறன்.'''

பூரணம் சேலைத்தலைப்பிலே கையைத் துடைத்துக் கொண்டு குடுகுடுத்தாள். அடுத்த நொடியிலே கண்ணாடிக் கூடும் இரண்டு கடிதங்களுங் கொண்டு வந்தாள்:

வைரமுத்தர் கண்ணாடியைத் துடைத்து மாட்டிக் கொண்டு, ஒரு கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்தார். அவர் முகத்திலே கணத்துக்குக் கணம் உணர்ச்சித் திவலைகள் அள்ளித் தெளிக்கப்பட்டன. அந்தத் திவலைகளைக் கொண்டே, கடிதத்தில் என்ன இருக்கிறதென்று கண்டு கொள்ள முயன்று தவித்தாள் பூரணம். ஈற்றில் முகத்திலே துலாம்பரமாகத் தெரிந்த வெறுப்போடு அக் கடிதத்தை மடித்து வெகு நிதானத்தோடு துண்டு துண்டாகக் கிழித்தார். படபடென அடித்துக்கொள்ளும் மனப்பறவையின் ஒரு சிறகை யாரோ வெட்டி விடுவது போலத் துடித்தாள் கிழவி.

“என்னவாம்.....” — அவள் குரலில் ஏக்கம் குடியிருந்தது.

“இது உன் மூத்தமகன் எழுதினது. உன்ரை மூத்த பேரன் பூவைக்கோ எங்கேயோ விவசாயம் படிக்கப் போறானாம். இப்ப தன்னிடம் பணம் இல்லையாம்; தன்ரை பங்கை வித்துத் தரட்டாம்.”

“அதுக்கென்ன, என்ரை செல்வங்கள் படிச்ச நல்லாய் வரட்டும். அப்பனே முருகா! அந்தக் குஞ்சுகளுக்கு ஒரு குறையும் வரவிடாதை.”

“ம்... அப்படியா?”.. வைரமுத்தர் கடைவாய்க்குள் சிரித்துவிட்டு மற்றக் கடிதத்தைப் படித்தார். மீண்டும் பூரணம் அவரது முகத்தில் எழுதப்படும் உணர்ச்சி வரிகளை வாசிக்க முயன்றான். கடிதத்தைப் படித்து முடித்த வைரமுத்தர் மிகமிக நிதானத்தோடு அதையும் துண்டாக்கினார். மற்றச் சிறகும் அரிபட்ட பூரணத்தின் மனப்பறவை மேலுங்கீழுந் தொங்கி அவத்தைப் பட்டது.

“என்ன” — பூரணம் ஏங்கினான்.

“இளையவன் இன்னுமொரு கடை எடுத்துவிட்டானாம். வியாபாரத்தைப் பெருக்க வேண்டுமாம்; பெருவாரியாகக் காசு தேவையாம். அதற்காகத் தன் பங்குக் காணி பூமிகளைத் தரட்டாம், விற்பதற்கு.”

“இளையவன் எப்பவும் கெட்டிக்காரன்தான். பாவம், நாலு பெண்ணைப் பெற்றுவிட்டான். சம்பாதிக்கத் தானே வேணும்.”

“ம்... அப்படியா” — அதற்குமேல் எதுவும் பேசாமல், பல பல எண்ணங்களை உள்வாங்கி மனக்கல்லில் மோதி மோதிச் சிதறு தேங்காயடித்து விளையாடினார் வைரமுத்தர்.

“இப்ப என்ன செய்யப் போறியள்; எழுதுங்கோவன்.”

“எழுதத்தான் போறன்...”

“என்ன எழுதப் போறியள்?”

“உடனே வாருங்கோ என்றுதான்.”

“இப்படி எழுதுங்கோ, இந்தக் கடிதத்தைத் தந்தியாய்ப் பாவிச்சு உடனே வரச்சொல்லி, என்ன...”

“வேறென்ன எழுதவேணும்...”

“வாறபோது தனியே வரவேண்டாம். பெடிச்சி, பேரப்பிள்ளைகள் ஒருத்தர் தவறாமல் வரவேணும்... அதுவும் பத்துப் பதினைஞ்சு நாள் நிக்கக் கூடியதாய் வரவேணும்...”

“வேறென்ன...”

“வேறென்னத்தை நான் சொல்ல...”

“பார் பூரணம், எழுதப்போறன்; எல்லாரும் உடனே வாருங்கோ; பெண்சாதி பிள்ளைகளோடு வாருங்கோ. பத்து நாளல்ல ஒரு மாதம் நிற்கக் கூடிய ஆயத்தத்தோடு வாருங்கோ... ஆனால், நீயும் நானும் இருக்கிறவரையில் எதையும் விற்பதற்காக ஒருவனும் வரவேண்டாம். இந்த நிலந்தான் இந்தக் குலத் தாய். அவளை விற்றுவிட்டுக் கிடைக்கிற படிப்பும் வேண்டாம்; வியாபாரமும் வேண்டாம். நாங்கள் இப்போது யாருக்கும் எதையும் எழுதிக் கொடுக்கிற யோசனையில்லை; இப்படித்தான் எழுதப்போறன், சரிதானே...”

பூரணம் விக்கித்துப் போனான். மடை திறந்தாற் போலக் கண்ணீர் ஆரூகப் பெருகியது. கண்ணீர்த் திரையினூடாக அவள் தன் கணவனைப் பார்த்தான்; தன் முப்பத்திரண்டு வருடக் குடும்ப வாழ்க்கையிலே கண்டிராத புதுமைக் கணவனை அவள் கண்டாள். மனம் பெருமையால் விம்மிப் பொங்கிப் பூரித்தது;

“நான் ஒரு மடைச்சி.”

“ஃ, யார் அப்படிச் சொன்னது? நீ ஒரு பெண்; என் மனைவி; இரு பிள்ளைகளின் தாய்.”

வெறி

‘யார் அவன்? அவன்தானோ? அவனாயிருந்தால்...’— அவனைக் கண்டபோது, என்மனம் இவ்விதம் வினா வெழுப்பிச் சந்தேகித்து, அங்கலாய்த்துக் கொண்டது. மெல்ல நடைபயிலும் சின்னஞ்சிறு குழந்தையைப்போல், என் எண்ணமும் தட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டு அவனிடம் சென்றது. பின்னர், ‘யார் அவன்? அவன்தானோ?’ என்று திரும்பத் திரும்ப வினாவெழுப்பி அவனைச் சுற்றிக் குரவைக் கூத்தாடிற்று.

சுன்னாகத்திலே, இரவு பத்தரை மணியளவில், கிரிமலைக்குச் செல்லும் கடைசி பஸ்ஸுக்காகத் தவங்கிடந்த எனக்கு, இப்போது பஸ்ஸைப்பற்றிய எண்ணம் முனைமழுங்கிவிட, அவனைப் பற்றிய எண்ணம் கூர்மை பெற்றது.

அவன் எனக்கு முன்னே பதினைந்து அல்லது இருபது யார் தூரத்திலே, தெருவின் மறுபக்கத்திலே சந்தியிற் கிடந்த மதகின்மேல் இருந்தான்; தெருவிளக் கொளி

யிலே இவ்வுலக உணர்வு சிறிதுமின்றி ஏதோ ஒரு புத்தகத்தை வாசிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவனுக்குச் சமீபத்திலே, அடிக்கொருதரம் முன்னங்காலிலே கழுத்தைப் பிறுண்டிக்கொண்டு கிடந்த சொறிநாய், இரண்டொருதரம் அவலமாகக் குரல் எழுப்பிய போது கூட, அவன் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. இழவு வீடுபோலச் சோகமும் பயங்கரமும் வழிந்தோடும் அவ்விடத்தில் அவனைத் தவிர வேறு யாருமில்லை.

நான் இரண்டொரு யார் முன் சென்று கூர்ந்து பார்த்தேன். அப்பொழுதும் சந்தேகம் தெளியவில்லை. மேற்போக்காகப் பார்க்கும்பொழுது அவன், அவனைப் போலத்தான் இருந்தான். கொஞ்சம் கூர்ந்து பார்த்த போது அவன் முகத்தில் யதேச்சையாக வளர்ந்துவிட்ட தாடியும் மீசையும், கலைந்து தாறுமாறாய் வழிந்து விழுந்து கிடந்த கேசமும், குனிந்த தலையுடன் அவனிருந்த நிலையும் எல்லாம் வேறு யாரோ போலக் காட்டின. அதனால், முடிபு பாதரசம் போலப் பிடிபடாமல் வழக்கியோடியது. அவன் எழுந்து நடந்தால் போதும், எனக்கு முடிபு கிட்டிவிடும் என்று எண்ணினேன்.

அதோ! எழுந்துவிட்டானே! தவம் கலைந்த மகரிஷிபோல அவன் எழுந்தான். விளக்கொளி முகத்திலடித்தது. அடுத்த கணம் காதிலே சொருகப்பட்ட பீடித்துண்டை வாயில் வைத்துக்கொண்டான்; தூரத்திலே தெரிந்த கடைவிளக்கொளியை நோக்கி, இடப்பக்கமாகச் சாய்ந்து சாய்ந்து, நொண்டிக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான். வைகறைப்போது வெளிர் வாங்குவது போன்றதோர் உணர்ச்சி என்னிற் படர்ந்தது.

‘ஆம், அவனே தான்; முத்துவேதான்; என்னருமை முத்துவே தான்.’

என் மனக் குழந்தை கைகொட்டிச் சிரித்துக் களித்தது. என் கண்கள் பனித்தன. தெய்வத்தை நேருக்கு நேர் தரிசனஞ்செய்து நிறைவு கொண்டது போன்று

என்னெஞ்சு சிலிர்த்து விம்மிப் பூரித்தது. “முத்து” என்று உரக்கக் கதறிக்கொண்டு அவன் பின்னால் ஓடவேண்டும்; ஓடி அவன் காலடிகளைத் தொட்டு முத்தமிட வேண்டும் போலத் தோன்றியது. ஆனால் நான் கூப்பிடவுமில்லை; ஓடவுமில்லை. மெதுவாக அவன் பின்னால் நடந்தேன். தெய்வத்தை அது எழுந்தருளியிருக்கும் கோவிலிலேதான் பூசிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன்; அதுதானே பரமபத்தனுக் கழுவு.

தூரத்திலே தெரிந்த கடையின் முன்னால் நாலேந்து மனித உருவங்கள், என் மனத்திலே தோன்றிய தெளிவற்ற எண்ணங்கள்போல, நடமாடின. அவற்றுளொன்றாக முத்துவின் உருவமுஞ் சேர்ந்துகொண்டதை நான் கண்டேன். ஏழைக்கு அடிக்கடி தோன்றும் வாழ்க்கைக் கவலைகள்போல, என் மனதில் ஒன்று தேயமற்றொன்றாய், பலவாய்ச் சந்தேகங்கள் கிளைத்துப் பெருகின. அவன் இங்கு எப்படி வந்தான்? என்ன வேலை செய்கிறான்? எங்கிருக்கிறான்? ஆளைப் பார்த்தாற்பைத்தியம் போலத் தெரிகிறதே? எப்படி இந்நிலை வந்தது? என்று பலவாறு எண்ணினேன். மனசிற்கு அழுங்குப்பிடி பிடிக்கவுந் தெரியும்; குரங்குப் பாய்ச்சல் பாயவுந் தெரியும்; ‘சிங்க நோக்கி’யும் அதற்குப் பரிச்சயமுண்டு.

2

டிக்கோயா ஆசுபத்திரி வெளிவிரூந்தையில், கூண்டில் அடைக்கப்பட்ட புனி கணமேனும் ஓயாது சுற்றிச் சுழன்று வருவதுபோல, நான் அங்கும் இங்குமாய் நடக்கிறேன். மனத்தில் ஆயிரமாயிரமாக, எண்ணப்பயல்கள் சுழன்றடிக்கின்றன. அசுபமான கற்பனைகள் ஒன்றிலிருந்தொன்றாய்க் கிளைத்துப் பெருகி நடுங்கவைக்கின்றன. அவ்வப்போது கண்ணீர் மடைதிறந்து பாய்கிறது. அதனை யாரும் காணாதபடி இமையை வெட்டி வெட்டி அடக்கப் பார்த்தும் அடங்காதபோது புறங்கையாலே துடைத்து நடிக்கிறேன். தண்ணீரிலே

தோன்றும் வாயுக்குமிழிகள் போன்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நினைவுகள் தோன்றி வெடிக்கின்றன. எப்போது அவனை வெளியே கொண்டுவருவார்கள் என்ற எண்ணம் கமையாய் அழுத்துகிறது. இவ்வளவுக்கும் அவன் யார்? நான் யார்? என்ற எண்ணமும் முனைந்தெழு கிறது.

அவன் முன்பின் தெரியாத ஓர் அநாதை; அந்நியன். மலைநாட்டுத் தோட்டமொன்றில் ஜூனியர் கிளாக்காக வேலையை ஒப்புக்கொண்ட புதிதில், எனக்குத் துணையாக அவனை அனுப்பி வைத்தார் பெரிய கங்காணி. கால மென்னும் சுழற் காற்றினால் எங்கெங்கோ கிடந்த இரு மனிதச் சருகுகள் ஒன்றுகூடின. சமீபத்திற் கண் பறி போன புதுக்குருடனைப் போல, அந்தப் புது இடத்திலே தட்டித்தடவித் திரியவிடாமல் ஊன்றுகோல் தந்த துணைவன் அவன். இருபத்தைந்து வயதுக்கு மேலிருக்கும். படித்தவன்போற் காணப்பட்டான். தூரத்து உறவின ரான பெரிய கங்காணியை விட்டால் அவனுக்கு உறவும் இல்லை; புகலுமில்லை. வயிற்றுச் சோற்றுக்காகப் பகல் முழுவதும் அவரது காய்கறித் தோட்டத்திற் பாடு பட்டு விட்டு, மாலையில் என்னிடம் வருவான். உலகத் தையோ, மனிதரையோ, மனிதர் செயல்களையோ ஆழமாய்க் கருத்திற் கொள்ளாத ஒரு அலட்சிய சுபாவம் அவனில் ஒட்டிக்கிடந்தது. அது, மரியாதை தெரியாத முரடனோ என்று யாரும் சந்தேகிக்கும் அளவுக்குத் துலாம்பரமாய்த் தெரிந்தது. அந்தப் பெரிய பங்களா வில் எனக்குச் சொந்தமான பெருஞ் செல்வம், இரு 'சன்லைட் சோப்' பெட்டி நிறைந்த புத்தகங்கள்தான். அவன் அவற்றுடன் ஈடுபட்டுப் படிக்கும் ஆர்வத்தைக் கண்டு சில சமயம் நானே பொறாமைப்படுவது முண்டு. அவன் மகாத்மா காந்தியடிகளின் 'சத்தியசோதனை'யை ஆர்வத்துடன் படித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். அவனைக் காணும்போது, அலை தவழாத நடுக் கடலின் நினைவுதான் எனக்குத் தோன்றும். நடுக்கட லின் அடிவயிற்றிலே எத்தனை எத்தனையோ அதிசயங்

களும் இரகசியங்களும் நீரோட்டச் சுழிகளும் கரந்து கிடக்கின்றன. அவன் அடிமனமும் அத்தகையதோ? மனத்திலுள்ளது சொல்லில், செயலில் வருமென்பார்களே; அவன் உணர்ச்சியில் ஊமையா? அவன் மனச்சலனத்தின் எந்த ஒன்றையும் என்றுமே என்றோர் காணமுடியவில்லையே.

மலைநாட்டுக்கு வந்த புதிதில் வாளை முட்டும் மலைக்குலங்களில் ஏறி, அங்கு தவழ்ந்து செல்லும் வெண் முகில்களை அணைத்துப் பிடித்து விளையாட என் மனம் செல்லும். அடக்கவொடுக்கமுள்ள குடும்ப ஸ்திரீ போலப் பசும்பட்டால் முக்காடிட்டுக் கொண்டு மலை மங்கை நாணி நிற்கும் கோலம் மனத்தில் நெகிழ்வைப் பாய்ச்சும். துடியான இளங் குழந்தைகள் போலக் குதித்து விளையாடிச் சிரித்தோடும் அருவிகளிலே தவழ என்மனம் விரும்பும். எண்ணிலடங்கா வண்ண மலர்களில் இயற்கையின் திருவுருவைக் கண்டு நான் என் வயமிழந்து நிற்பதுமுண்டு. எங்கிருந்து நோக்கினும் மெல்லென என்னை மயக்கும் இந்த அழகுக் கோலங்களை நான் சொல்லிச் சொல்லி இரசிக்கும்போ தெல்லாம் முத்து மிக அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பான். சில சமயம் இலேசாகச் சிரித்துவிட்டு, “சார், மலைகள் உயர்ந்து கம்பீரமாக வாளை முட்டி நிற்பதென்னமோ உண்மைதான். ஆனால், அந்த உயர்ச்சியும் கம்பீரமும் யாருக்கு வேண்டுமோ அந்த மக்களிடம் சிறிதும் காணப்படவில்லையே. பதிலுக்கு அவர்கள் விஷ குணங்கள் நிறைந்து பயங்கரமான, ஆளை விழுங்கி ஏப்பமிடும் மலைக்காடுகளாகவல்லவா நடமாடுகிறார்கள்” என்பான். ஏதோ தனக்கேற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்களால் அப்படிச் சொல்லுகிறான் என எண்ணுவேன். சில சமயம், “ஐயா, தொழிலாளியின் அடிவயிற்றைப் போலக் காணப்படும் கிடுகிடு பள்ளத்தாக்குகளைக் கண்டிருக்கிறீர்களா?” என்பான். அவன் சொல்லும் உவமைகளைக் கேட்டு என் நெஞ்சு பதைக்கும். சிலசமயம், “சார், முத்துக்களைச் சிதறி

விட்ட மரகதக் கம்பளம் போலக் காணப்படும் புற்றரையின் அடியிற் கிடக்கும் அட்டைகள் உங்களையும் கடிக்கலாம்” என்பான். விளங்காத வியப்புத்தான் எனக்கு ஏற்படும்.

3

“சார், உங்களைத்தான்” என்ற குரல் கேட்டு நான் திரும்புகிறேன். டாக்டர் நிற்கிறார். “கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை. கணுக்கால் எலும்பைத் தாக்கிவிட்டது துப்பாக்கிக் குண்டு. அவ்வளவுதான்; போய்ப்பாருங்கள்” என்கிறார். உருட்டிவிட்ட பம்பரத்தைப் போல ஒரே இடத்தில் நின்று ‘கிர், கிர்’ எனச் சூழ் கிறது மனம். வெகு வேகமாக அவன் கிடந்த கட்டிலை யடைகிறேன். அந்நிலையிலும் அவனது மென் முறுவல் என்னை வரவேற்கிறது. அந்த நிலையில் அந்த மென் முறுவல், என்னில் தீட்டிய உணர்ச்சிக் கோலங்கள்... ஐயோ, ஐயோ... அவற்றை விண்டு சொல்ல எனக்குத் தெரியாது; கட்டியனைத்து முத்தமிட்டுக் கண்களிலொற்றி அவனைக் குழந்தையாக்கி விடுவோமா;..... வேண்டாம்; செயலற்றுச் சும்மா நிற்கிறேன். “சார், எனக்கொன்றுமில்லை, பயப்பட வேண்டாம்.” — சொல்லும்போதே அவன் கண்களும் சிரிக்கின்றன. என்னுடைய அசாதாரண நிலையை விளங்கிக்கொண்டு அவன் என்னைத் தேற்றுகிறான். இப்போது நானா அவனா நோயாளி? “முத்து... முத்து...” மேலே பேச முடியாமல் அவனிடம் சொல்வதற்கென்று பன்னூறு தரம் நெட்டுருப் போட்டு வந்த அந்த ஒன்றை எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியாமல் திணறுகிறேன்.

“சார், நீங்கள் சொல்ல வேண்டாம்; நீங்கள் சொல்லப்போவது எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் சொல்லி நான் ஏற்றுக்கொண்டதாக எண்ணுங்கள்; வெளிப்படையாகச் சொன்னால், என்னாலே தாங்கமுடியாது; மான சீகமான இந்தப் பரிமாற்றமே போதும். உங்களை நம்பி ஊரிலே ஒரு பெரிய குடும்பம். என்னை நம்பி நான் தானும் இந்த உலகில் இருக்கவில்லையே.”

“முத்து, என்ன சொன்னாய் முத்து— அதற்காக... ஏன் நான் ஒருவன் உயிருடனிருப்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? முத்து நீ செய்ததை நான்...”

“ஐயோ, சொல்ல வேண்டாம், சார்; சொல்ல வேண்டாம்.”

அவன் என் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொள்கிறான்: சின்னக் குழந்தை தன் தாயிடம் கெஞ்சுவது போலக் கெஞ்சுகிறான். “சார், வேண்டாம், நீங்கள் புகழ்வதையோ, நன்றி கூறுவதையோ நான் பொறுக்கவே மாட்டேன்”—விம்மலுக்கூடாக வார்த்தைகள் வருகின்றன. கண்கள் கலங்கிப் பொலுபொலென முத்து உதிர்கிறது.

என் மேற்றுண்டினால் அவன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே “முத்து என்ன நடந்தது?” என்கிறேன். முத்து ஒருகணம் நிதானிக்கிறான்; அவனுக்குப் பழைய சுயகுணம் சித்திக்கிறது; ஒருகணம் விலகிநின்ற அலட்சியப் போக்கு மீண்டும் அவனிற் படிகிறது.

“அந்த மாலைக்கருக்கலில் நீங்கள் வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தீர்கள். உங்களுக்கு வானம் தெரியுமேயன்றி மண் தெரியாதே”. இதைச் சொல்லி, இலேசாகச் சிரித்துவிட்டு, “யாரோ உங்களைக் குறிப்பார்த்துச் சுடப்போவதைக் கண்டேன். பிறகு என்னை யறியாத ஒரு வெறியில்... அதன் பின்னர் என்ன நடந்ததோ எனக்குத் தெரியாது” என்கிறான்.

“சார், நீங்கள் நேர்மை, நியாயம், மனச்சாட்சி என்ற எல்லாவற்றையும் கடைப்பிடிக்கலாம்; இலஞ்சம் வாங்காதிருக்கலாம்; தொழிலாளரின் சுகதுக்கங்களில் ஈடுபடலாம்; ‘பார்ட்டி’கள் வைக்காதிருக்கலாம். அவையெல்லாம் உங்களுக்கு நல்லது. அவையே மற்றச் சக உத்தியோகத்தர் மனத்தைப் புண்படுத்தினால்...”

“என்ன சொல்லுகிறாய் முத்து?”

“ஆமா சார், இதுதான் தோட்டக்காட்டு வாழ்க்கை; நீங்கள் அவர்களாக மாறவேண்டும் அல்லது அவர்கள் நீங்களாக மாறவேண்டும்.”

“ஐயையோ பயங்கரமாயிருக்கிறதே.”

“ஜனநாயக முறைப்படி நீங்கள் அவர்களாக மாறாது போனால் வாழ்க்கை பயங்கரமானதுதான். இரவு நடந்த அந்தச் சம்பவம் வெகு அற்பம் சார்.”

என்னால் நம்பமுடியவில்லை; இப்படியும் நடக்குமா என எண்ணிக்கொள்கிறேன். என் மனக் குழப்பத்தைக் கண்ட அவன், “சார், ஏன் வீணாகக் குழம்புகிறீர்கள். விளங்காதவை விளங்க அனுபவம் வேண்டும். சரி, நேரமாகிறது போங்கள்” என்கிறான்.

ஒரு இரவல்ல, பல இரவுகள் அவனுடன் தங்கி, அவனுக்குத் தொண்டுசெய்ய எண்ணி, அனுமதிச் சீட்டும் பெற்று வந்த என்னை அவன் தன்னுடன் தங்க அனுமதிக்கவேயில்லை. வெகு மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்து அனுப்பிவிடுகிறான்; இப்பொழுது அவனே என் தலைவனும் குருவும் ஆகையால், கீழ்ப்படிந்து சொற்கேட்டுச் சென்றுவிடுகிறேன்.

முத்து ஆசுப்பத்திரியிலிருந்து வெளியேறும் நாள் வருகிறது. அவனை அழைத்துவரச் செல்லுகிறேன்; படுக்கையில் அவன் இல்லை. “முத்து எங்கே சென்றாய்? எங்கேயடா சென்றாய் முத்து?” என்று என்னை நானே கேட்பதைத் தவிர வேறு வழியுமில்லை.

4

கடை விளக்கு; கண்ணைக் கூசச் செய்ததால், என் நினைவுத் தொடர் அறுந்தது. கடை வாசலில் அந்த நேரத்திலும் இரண்டு மூன்றுபேர் வெகு சுவாரஸ்யமாக ஏதோ ஒன்றைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்துகொண்டு நின்றனர். நான் நேரே கடைக்காரனிடம் சென்று “முத்து இங்கே வந்தானே, அவன் எங்கே” என்று கேட்டேன். அவன் ஆச்சரியத்தோடு என்னை ஒருதரம் ஏற இறங்க

நோக்கினான். “அதோ அந்தச் சந்து வழியாக நேரே செல்லுங்கள்; அவன் இருப்பான்” என்றான்.

அந்தச் சந்து, இலட்சியமில்லாத வாழ்க்கைப் பாதையைப்போலச் சேறுஞ் சகதியுமாகக் குழம்பிக் கிடந்தது. அந்தச் சந்து முழுவதும் இருளை வடித் தெடுத்து யாரோ ஊற்றியிருந்தார்கள். தட்டுத் தடு மாறிக்கொண்டு சென்றேன். சிறிது தூரத்தில் ஒரு வீடு தென்பட்டது. அந்த வீட்டு விருந்தை, தட்டியினாலே தடுக்கப்பட்டு, இரு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பகுதியின் ஒரு மூலையிலே ஒரு சிறு அகல் விளக்கு சிணுங்கிக்கொண்டு கிடந்தது. சுவரோரமாக யாரோ படுத்திருந்தார்கள். நாலைந்து பழந்துணிகளைத் தவிர குறிப்பிடக்கூடிய எப்பொருளும் அங்கில்லை. என்னைக் கண்டதும் முத்து திடுக்கிட்டெழுந்தான்.

“சார், நீங்களா? ஏன் இங்கே வந்தீர்கள்?” முத்துவா இப்படிக் கேட்கிறான்? என்னால் நம்ப முடிய வில்லை.

“ஏன் உன்னை நான் பார்க்க வரக்கூடாதோ?” என் நெஞ்சள் மலைப்பாம்பு புரண்டு நெளிவதைப்போல் ஓர் உணர்ச்சி; அதைத் தாங்கவும் முடியவில்லை; விழுங்கவும் முடியவில்லை.

அவன் அங்கிருந்து நடக்கத் தொடங்கினான். நடை ஓட்டமாவதன் முன் நான் ஓடிப்போய் அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டேன்.

“சார், என்னை விட்டு விடுங்கள். உங்கள் அன்புக் கடனைத் தீர்த்த மனநிறைவுடன் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியே வந்தேன். நான் ஆசுப்பத்திரியிலே தங்கிய போது எனக்கு விளங்கிவிட்டது, நீங்கள் என்னை அன்பால் அடிமைப்படுத்திவிட்டீர்கள் என்று. அதனால், நான் உங்களுடன் தங்கக்கூடாதென்று தீர்மானித்துச் சொல்லாமல் வந்துவிட்டேன். உங்கள் அன்பு என் மனதிற் சமையேற்றியது; சரியோ பிழையோ எனக்குத் தெரியாது; நான் கொடுப்பேனே தவிர வாங்கமாட்

டேன்; அன்புக்குத்தானும் அடிமையாக என்னால் முடியாது.” அவன் குரல் மிகமிகக் குழைந்தது. என்னுள் ஒரு மின்னல் வெட்ட, அங்கே தெளிவு பிறந்தது?

“ஆமாம், நான் போய்விட வேண்டியதுதானே; அது சரி.....அது யார்?”

“அதுவா? அது ஒரு அவள். அவள் என் சகோதரி.”

“சகோதரியா?”—அவனுக்குச் சகோதரி யாரும் இருந்ததாக நான் அறியவில்லை.

“ஆமாம், சுன்னாகச் சந்தையில் கிடைத்தாள். அவள் ஒரு குருடி. அவளைப் பெறுவதற்குச் சண்டை பிடித்து மண்டையும் உடைந்தது” என்று கூறிச் சிரித்தான்.

“என்ன?” எனக்கு அவன் கூறுவதெல்லாமே வியப்பாயிருந்தன.

“ஆமாம்; இவளும் ஓர் அநாதை. ஆனால் பருவக் குமரி; நான் சுன்னாகச் சந்தையில் தொழில் தொடங்கிய போது முனியப்பர் கோவில் புளியின் கீழிருந்து பிச்சையெடுத்தாள்.”

“பிறகு—”

“உலகத்தில் எதிர்பார்த்தது நடந்தது. உணர்ச்சியைக் கொண்டு, மனித மாமிசத்தைத் தின்னும் சில இரண்டுகால் நாய்கள் அவளைச்சுற்றி வட்டமிட்டன. நான் வெறிநாயாய் மாறி அவைகளைக் குதறினேன். மண்டையில் கொஞ்சம் பலமான அடி.”—சர்வசாதாரணமாகத்தான் அவன் பேசினான். ஆனால் வியப்பு என்னை மயக்கி, தெய்வீகமான ஒரு உலகுக்குக் கூட்டிச் சென்றது.

“சார், நேரம் பன்னிரண்டாயிற்றே. நீங்கள் எங்கு போகவேண்டும்?” என்றான் அவன்.

“எங்குமில்லை; போகவேண்டிய இடத்துக்கு வந்து விட்டேன்.” வேறு எப் பதிலும் கூற எனக்குத் தெரிய வில்லை.

“சார், உங்கள் எண்ணம் எனக்குப் புரிகிறது. நாங்கள் உங்களுடன் வரமுடியாமைக்காக மன்னிக்க வேண்டும்” என்று கூறிக் கை கூப்பினான்.

5

அன்றொரு நாள் வெள்ளிக்கிழமை; இராசவள்ளிக் கிழங்கு வாங்கி வரலாமென்ற நினைப்பில் சுன்னாகம் போகப் புறப்பட்டேன். முத்துவைக் காணவேண்டும் என்ற தாகம் என்னை வாட்டியதுதான் உண்மைக் காரணம் என்பதும் எனக்குத் தெரியாததன்று.

நான் அங்கு சென்றபோது சந்தை களைகட்டி விட்டது. தெருவோரத்தில் நீண்டு கிடந்த மோட்டார் வாகன அரணைத் தாண்டி உள்ளே சென்றேன். உலக மொழிகளின் ஒலிவடிவெல்லாம் திரட்டி ஒருருவாக்கியது போலச் சந்தையிரைச்சல் பலபல ஸ்தாயிகளிற் கேட்டது. ஏறக்குறைய அங்கு அல்லிராச்சியம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. பெண் வியாபாரிகளின் குழைவான பேச்சும், சமயங் கிடைத்தபோது வெளிவரும் அதட்டலும் மிரட்டலும் பொருள் வாங்குவோரைக் குழப்பியடித்து, அவர்களுக்கு இலாபஞ் சம்பாதித்துக் கொடுத்தன.

“முத்து! முத்து! இதைத் தூக்கி 'வானு'க்குக் கொண்டு போ” என்ற சத்தம் கேட்டது. அத்திசையில் நோக்கினேன். வியர்க்க விறுவிறுக்க, மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க, சாமான்களைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு பக்கம் சாய்ந்து நொண்டி நொண்டி ஓடினான் முத்து. இதற்கிடையில் “தம்பி, இதையும் பஸ்ஸையில் போட்டு விடு” என்று ஒரு கிழக்குரல் நலிந்துவந்தது. “இதோ வருகிறேன் ஆச்சி” என்று அவளுக்குச் சொல்லிக் கொண்டு ஓடினான்; ஓடவிட்ட பம்பரம்போற் காணப்பட்டான். எவரிடமும் அவன் பேரம் பேசியதை நான் காணவில்லை. அவர்கள் கூலியாகக் கொடுப்பதை வாங்கிக் கொண்டான். அது இரு வயிற்றை நிரப்பியது.

அமளி சிறிது அடங்கிய பின், “முத்து.....” என்று குரல் கொடுத்தேன். அதைக் கேட்டு ஓடி வந்தான். என்னை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு, “சார், எதைத் தூக்கி எங்கு போடவேண்டும்” என்றான். அந்தக் குரலிற்குழைவுமில்லை; நெகிழ்வுமில்லை. என்னையும் சந்தைக் கூட்டத்தில் ஒருவனாகவே மதித்த சுபாவம் அதில் தெரிந்தது. நான் காட்டிய கடகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வாடகைக்கார் நின்ற இடத்துக்குச் சென்றான். அவன் பின்னால் நான் சென்றேன்.

முத்து எங்கே ஓடுகிறான்? என்ன அவசரம்? கடகத்தை எறிந்துவிட்டல்லவா ஓடுகிறான்? எனக் கொன்றும் விளங்கவில்லை. திகைத்து நின்றேன். ஒரு கார் ‘கிரீச்’ எனப் பேரொலி செய்துகொண்டு நின்றது. அதற்கிடையில் சனக்கும்பல் மொய்த்துவிட்டது. ஒரு சிறு பெண்குழந்தை தெருவோரத்திலே தள்ளப்பட்டுக் கிடந்தாள்.

முத்து காரின் முன்சில்லில் அகப்பட்டுக் கிடந்தான். பச்சை யிரத்தம் குபுகுபுவெனப் பெருகி ஓடியது; மரணாவஸ்தையிலே கடைசித் துடிப்புக்குக்கூடச் சந்தர்ப்பமளிக்காமல் அவனைக் கொன்றுவிட்டது அந்த வாகனம். அவன் முகத்தில் வேதனை இல்லை; துன்பம் இல்லை; கவலை இல்லை; வழக்கமான புன்முறுவல் அழியவுமில்லை. இனி, அவனைச் சுன்னாகச் சந்தையும் காணமுடியாது; நானும் காணமுடியாது;

நான் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றேன். கண்ணீர்த் திரையிட்ட கண்களினால் முத்துவை மீண்டும் ஒருமுறை நோக்கினேன்.

என்மனம், “முத்து உன்வெறி நீடுழி வாழ்க” என வாழ்த்திப் புலம்பியது.

கிழவனும் வத்தகைக் கொடிகளும்

வேறொன்றுமில்லை; மூன்று வத்தகைக் கொடிகள்; நன்றாகப் பண்படுத்தி எருவிட்டு, நீர்ப்பாய்ச்சி வளர்க்கப்பட்ட கொடிகள்; கொழுகொழுவென்று கண்களுக்கு ஒரு தனிக் குளிர்ச்சியைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன.

ஒரு நாள் விடியற்காலே; இன்னும் நன்றாக நிலம் வெளுக்கவில்லை; கிழக்கு வெளுத்துவிட்டது. மிருதுவான ஊதற்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஓர் உருவம்; மனித உருவந்தான்; உடம்பை மூடிப் போர்த்திக்கொண்டு அந்த வத்தகைக் கொடிகளுக்குப் பக்கத்தில் வந்து இருந்தது. அந்த உருவத்தின் முகத்திலே காலதேவனின் சாட்டைத் தழும்புகள் நன்றாகப் பதிந்திருந்தன. கன்னங்கள் குழிவிழுந்திருந்தன, வத்தகைக்கொடியின் இலையிலுள்ள ஆழமான வெட்டுக்கள்போலே. தோல் எலும்போடு ஒட்டித் திரைந்துபோயிருந்தது. அந்த மெல்லிய

குளிருக்கும் அவன் தேகம் 'விடுவிடெ'ன்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வளவு பெலவீனம். யமதர்மராசனின் உறவு அவனுக்குக் கிட்டுவதற்கு அதிகநாளில்லை. அவன்தான் அந்தக் கொடிகளின் சொந்தக்காரன்; ஏன் அவற்றின் தாய், தகப்பன், பாதுகாவலன் எல்லாருமே அவன்தான்—கார்த்திகேயன்.

கார்த்திகேயன் கொடிகளை ஒருமுறை கூர்ந்து நோக்கினான்; பின்னர் தனது நடுங்குங் கைகளால் இலைகளை மெல்ல நீக்கினான்.

“மூன்று பிஞ்சு; இரண்டு காய்” என்று முணுமுணுத்தது அவன் வாய். அந்த இரண்டு காய்களையும் தடவிக்கொடுத்தான். அந்தத் தடவுதலிலேதான் எத்தனை அமைதி; எவ்வளவு அன்பு! எவ்வளவோ காலமாக வேலைசெய்து மரத்துப்போய், சொரசொரப்படைந்திருந்த அவனது கைகள், அன்று அணிச்சமலரின் மென்மையைப் பெற்றனவோ! அந்தக் காய்களின் பரிசம் அவன் மனதைப் பாகாய் உருக்கிவிட்டது, அவன் குழந்தைகளின் சிறு கைப்பரிசத்திலும் பார்க்க.

“ஆம், இரண்டு காய்கள், என் இரண்டு கண்கள் போல; இவைகள் எப்போதான் பழுக்குமோ? என் நாவின் ஆசை என்றுதான் தீருமோ? என்று என் கைகள் உங்கள் மெல்லிய காம்மைப் பிடித்துப் பறிக்கப்போகின்றனவோ? என் நாவின் சுணைப்பு என்றைக்கு மாறுமோ”—இப்படி அவன் வாய் புலம்பிற்று. மனஉணர்வு நிலை கொள்ளாமல் அவன் வாய்வழியே வந்துவிட்டன, வார்த்தைகளாக. “பத்தேபத்து நாட்கள்”—என்று கிழவனுடைய அங்கலாய்ப்புக்கு அந்தக் காய்களும் விடை சொல்லிவிட்டனவோ! ஆனால் இவையெல்லாம் கார்த்திகேயனின் மனப்பிரமைகள்! அந்த மூன்று காய்கள்மீதும் அவன் பெரும் பாசங்கொண்டிருந்தான்.

ஒருபுறம் நொச்சிப்புதர்களும், கிஞ்ஞாச் செடிகளும். ஒருபுறத்தில் ஒங்கிவளர்ந்த பனங்காடு; மறுபுறத்தில் பரந்த வயல்வெளி. சன நடமாட்டம் குறைந்த பகுதி அது. இவைகளுக்கு மத்தியில் ஒரு சிறு குடில். அதுதான் கார்த்திகேயன் இல்லம். அவன் வீட்டுவாசலில் நின்று பார்த்தால் மற்றொரு கார்த்திகேயன் கோவில் தெரியும். உயர்ந்தெழுந்து கம்பீரமாய் நின்ற அதன்கோபுரத்தைப் பார்த்தே அவன் தன் கஷ்டங்களையெல்லாம் மறந்து விடுவான். முன்னொருநாள் அந்தக் குடில், இல்லை, அந்த மாளிகை, குழந்தைகளின் அழகை, அவர்கள் குறுநடை, மழலை, கலகலவென்ற சிரிப்பு, இன்னிசைக் கீதங்கள், இவைகளால் பரிமளித்திருந்தது. ஆனால் இன்றோ? அவைகளெல்லாம் இல்லை; வெறும் நிசப்தம் குடிகொண்டிருந்தது, கிழவனின் அபஸ்வர இருமற் சத்தத்தைத் தவிர.

கார்த்திகேயன் அந்தநாளிலே பெருத்த சம்சாரி. மனைவி, மூன்று நாலு இன்பக் குழந்தைகள்; இவைகளின் தலைவன் அவன். இந்த நிலை வெகுநாள் நிலைநிற்கவில்லை. காலசக்கரம் வேகமாகச் சுழன்றது. எப்படியாக ஒரு புயலினால் எற்றுண்டு இரண்டு படகுகள் ஒன்றையொன்று அணைந்தனவோ அப்படியே இன்னொரு புயலினால் அவை இரண்டும் பிரிந்துவிட்டன. அவன் பிள்ளைகளும் விவாகஞ் செய்து சீவியத்தையிட்டுப் பிரிந்து விட்டனர். எல்லாம் காலச் சுழிப்பின் சேவை. அவன் இப்போது தனியன்; ஆருமற்ற அநாதை.

இந்த நிலையிலே அவன் மனத்திற்குச் சிறிது நிம்மதியையும் ஆறுதலையும் அளித்தன, அந்த மூன்று கொடிகளும். பசுமை சொட்டும் அந்தக் கொடிகளின் இலைகளைப் பார்த்து அவன் தன் தனிமையின் துன்பங்களையெல்லாம் மறந்துவிடுவான்: காலையில் குறுநகைசெய்யும் பூக்களில் தேனுண்ணவரும் வண்டுகள்தான் எத்தனை எத்தனை இன்பக் கனவுகளை அவனுக்கு மூட்டியிருக்கும்.

பலகிளை செல்லும் ஒவ்வொரு கொடியின் கொழுந்தும் தன் மனக்கொடியின் நீண்ட நினைவுக்கொடிகள் போன்றிருப்பதாக அவன் உணர்ந்தான். ஒப்புயர்வற்ற ஒரு நண்பனாகவே அவற்றை மதித்தான் கிழவன்.

கார்த்திகேயன் அன்று காலை நிம்மதியுடன்தான் எழுந்தான். ஆனால், பூரண நிம்மதியன்று. அவன் மனத்தின் அடியிலே ஏதோ ஒன்று தட்டிக்கொண்டிருந்தது; யோசித்து யோசித்துப் பார்த்தான். மனதில் இருப்பது வெளிப்பட்டால்தானே. இன்னும் கொஞ்ச நேரம் யோசித்தான்.

3

‘ஓகோ! இன்றுதானே அந்த இரண்டு வத்தகைக்காய்களும் சொன்ன பத்தாவது நாள்’ — அவனால் ஒரு நிலையில் நிற்கமுடியவில்லை. ஏதோ இன்பவுலகொன்றை நாடிச் செல்பவன்போல் தன்னைக் கருதிவிட்டான். அவன் மனம் சிறிது முன்னாடிச் சென்றது, நிலை கொள்ளாமல்.

“இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் அவைகளைப் பிடுங்கி விடுவேன், நான் தனியாக; தனியாகவா...? ஆம், தனியாகத்தானே சாப்பிடவும் வேண்டும். அந்தக் காலமென்றால் எத்தனை பேரின் கைகளுக்குத் தாவி விழும் அந்தப் பழங்கள்; அவளின் தளிர்க்கரங்களின் ஸ்பரிசமே இப்பழத்திற்கு ஒரு தனிச்சுவையல்லவா? என் இன்பக் குழந்தைகள் சூழ்ந்திருக்க, அவள் இப்பழங்களை வெட்டுவாளே. அப்பொழுது அவள் முகத்தில் எத்தனை இன்பச் சாயைகள் படரும். அந்தப் பேறு எனக்குக் கொடுத்துவைக்க வில்லை...! என்ன, ஒரு சிறுதுண்டுப் பழத்திற்கு எத்தனை சண்டை போடுவார்கள், அந்தச் சிறுவர்கள்.”

அவன் சிந்தனை சுழன்றது. ஒரு பெருமூச்சு அவனை அறியாமலே வெளிவந்தது.

சரி, சரி; சூறைக் காற்றினால் அள்ளுண்ட சருகுக் கூட்டங்கள் எப்போதும் கூட்டமாக இருப்பதுண்டா? என்ற கேள்வியை, தன்னைத்தானே கேட்டவண்ணமாய், தான் வளர்த்த கொடிகளை நோக்கி மெல்ல மெல்ல நடந்தான். மனம் எங்கெல்லாமோ சென்று வெள்ளாட்டைப்போல அலைந்துகொண்டிருந்தது.

ஏதோ அபாரசக்தியால் மனதைத் தன்னிலைக்குக் கொண்டுவந்தவன்போலக் கண்களை வத்தகைப்பழமிருந்த இடத்திற் செலுத்திப் பார்த்தான். ஒருமுறை பார்த்தான்; இரண்டு தரம் பார்த்தான்; இல்லை, ஆயிரந்தரம் பார்த்தான்.

“ஆ...! காணவில்லையே...”

பிரமை பிடித்தவன் போலத் திகைத்து நின்றான். அவன் தலை சுழன்றது. அவனால் எதையும் யோசிக்க முடியவில்லை. அதிலேயே இருந்துவிட்டான். அவன் அன்பின் கனி—அன்பின் பலன்—அங்கேயில்லை. என்ன செய்வான் பாவம்! ஏதோ எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணினான். சோகம் அணையை உடைத்துக் கிளம்பிற்று. கண்கள் அதைப் பிரதிபலித்தன. இந்த நிலையில் இன்னொருதரம் கொடியைப் பார்த்தான்.

அவன் முன்கொண்ட துயரமெல்லாம் எங்கே? அவன் முகத்தில் சந்தோஷத்தின் மலர்ச்சி தாண்டவ மாடியது. முன்பு மனத்தை நிரப்பியிருந்த சோகக்கடல் வற்றி வறள, சில இன்ப ஊற்றுக்கள் அந்த இடத்தை நிரப்பிவிட்டனபோலும்!

“ஓகோ! யாரோ பசிக்கொடுமையால் கொண்டுவாய்விட்டார்களாக்கும். கொண்டு போகட்டும்; நல்லாகக் கொண்டுபோகட்டும். எப்பங்குக்கும் இங்கே மூன்று பிஞ்சு—இல்லை, காய்கள்—இருக்கின்றன. இவற்றின் ருசியை நான் அனுபவிக்கிறேன்.”

இப்போதெல்லாம் கார்த்திகேயன் முன்போலில்லை. அவன் வெளியிலேயுள்ள அந்தச் சாக்குக் கட்டிலிலேதான் படுப்பான். அவன் நித்திரை கொள்வதே குறைவு. அந்த மூன்று காய்களையும் காவல் காக்க வேண்டாமோ? பொல்லாத குளிரடிக்கும்; அதைப் பொருட்படுத்தான். மூசி மூசிக் காற்று இரையும்; அவையெல்லாம் அவனின் அலட்சியப் பொருள்கள். கனத்த அந்தகாரம்; அது அவனுக்குப் பரிச்சயம். அவன் பஞ்சபூதங்களின் சேஷடைகளை மறந்திருந்தான்.

அந்த மூன்று பிஞ்சுகளும் காய்நிலை போய்க் கனிநிலையை யடைந்துவிட்டன. கார்த்திகேயன் உடல்நிலையோ வர வர மோசமாய்விட்டது! துரும்பாய் இளைத்துவிட்டது. பஞ்சபூதங்களின் வேகத்தாலும் மனத் துயரங்களானும் அவன் பெலவீனமடைந்து விட்டான். அவன் உடம்பு நோயின் இருப்பிடமாய்விட்டது; ஓர் இருமல், தொடங்கினால் அரைமணிசெல்லும் முடிய; இவைகளெல்லாம் கார்த்திகேயனை உயிருடன் உண்டுவந்தன.

அன்றுதான் கார்த்திகேயன் அந்த மூன்று பழங்களையும் பிடுங்க எண்ணியிருந்த நாள். பழங்கள் பழுத்துச் சாம்பர் நிறமடைந்து கார்த்திகேயன் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றன. கார்த்திகேயன்—

அதோ அந்தச் சாக்குக் கட்டிலிற் கிடக்கிறான். வந்தகைக் காய்கள் பூரணமாகப் பழுத்துவிட்டன. ஆனால் அவற்றைப் பிடுங்கக் கிழவன் வரவில்லை. ஏன்? முந்திய இரவு அவற்றுக்கு முன்னரே அவன் வாழ்வு பழுத்துவிட்டது. பழங்கள் கொடியோடு நிலத்திற் புரண்டு கிடந்தன. கார்த்திகேயன் கட்டிலில் புரண்டு போய்க் கிடந்தான்.

பாரசுவாதம்

இறந்தகாலத்தில் விஸ்தாரமாகச் சஞ்சாரஞ் செய்தும், அதில் ஒவ்வொன்றையும் பலகாலும் பல கோணத்திலே தரிசனஞ் செய்து அசைபோட்டும், நிகழ்காலத்தில் என்னைக் கேளாமலே நிகழ்ந்து விடுகின்ற நிகழ்ச்சிகளின் வலுவான வலையிற் சிக்குண்டு பெருமூச்சு விட்டும் கிடப்பதுதான் இப்போதுள்ள என் தகுதி: எதிர்கால வாழ்வில் ஆழமான நம்பிக்கையுள்ளவர்களே வாழ்க்கைக் கனவுகளைச் சித்திரித்து, அதில் லயித்து, அதனைப் பற்றுக்கோடாக்கி வாழ முடியும். இன்றும் இனியும் பசைப் பிடிப்பில்லாத என்னிடம் எதிர்காலச் சீவியக் கனவுகளோ, கற்பனைகளோ, நம்பிக்கைகளோ எவ்வாறு தோன்ற முடியும்?

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பே என் வாழ்வு முடிந்துவிட்டது. ஆனால் உயிர்ப்பு அடங்கவில்லை: உயிர்ப்பு அடங்காமையால் உள்ளமும் அதிலே குமிழி விட்டு அலையும் உணர்வுகளும் அடங்கவில்லை.

“பச்சைக் குழந்தையும் பாரிச வாதக்காரனும்..... அழகான உண்மை; பொருத்தமான உவமை; இல்லையா? இருவருக்கும் எதற்கும் எப்போதும் துணைவேண்டும்; அத்துணையில் தாய்மை நிறைய வேண்டும். இல்லா விட்டால்... ஆனால் ஒரு வேற்றுமை; குழந்தைக்குக் குழந்தைமை உண்டு; பாரிசவாதக்காரனுக்கு மனத்துள்ளே குமுறிக் கொந்தளிக்கும் கடல் உண்டு; காலாக் கினி உண்டு; சூறாவளி உண்டு.” இதைத்தான் அன்று சுந்தரத்திடம் கூறிச் சிரித்தேன்.

இப்போதெல்லாம் சிரிப்புத்தான் என் பாஷை. என்னில் அமுதமுது பலன் கிட்டாததால் இப்பொழுது எதற்கும் சிரிக்கத் தொடங்கியிருந்தேன்.

சுந்தரத்திற்கு என் சிரிப்பும் பேச்சும் அசம்பாவித மாய்ப் பட்டிருக்க வேண்டும். அவன் என் சிநேகிதன். விந்தை என்னவென்றால் இன்றும் அவன் மாறவில்லை. எனது இந்த நிலையிலும் அவன் அடிக்கடி என்னிடம் வரவில்லையென்றால், நான் பேசுவதையே மறந்திருப்பேன். ஒருவேளை பரமோன நிலை எனக்குச் சித்தித்திருக்குமோ! இப்போது அவன்தான் என் எண்ணங்களின் வாய்க்கால்; ஒரேஒரு பேச்சுத் துணை.

“அடே, இப்போதுதான் உனக்குத் தத்துவம் தரிசனம் ஆகிறதோ? இந்த ஞானம் முந்தியே வெளித்திருந்தால், இந்தப் பாடேன்? நான் சொல்லியும் நீ கேட்கவில்லை. தேவர்கள் ஏன் தேவர்களானார்கள் தெரியுமா? அமுதபானம் பண்ணித்தானே என்று சொல்லி, முட்டிக் கணக்காகத் ‘தென்னம்பாலை’ப் பானம் பண்ணினாய்; சாராயம் என்ற அக்கினித் திராவகத்தைக் குடித்தாய்; சிலவேளைகளில் இரண்டையும் கலந்து தீர்த்தாய்; விதைப்புக்கேற்ற அறுவடை...பாரிசவாதம்” சுந்தரம் சிறிது எரிச்சலோடுதான் கூறினான். ஆனால் அது எனக்கு மிகவும் உவப்பாயிருந்தது.

தத்துவங்கள் இன்னினனருக்குத்தான் தரிசனம் ஆகுமென்று இலக்கணம் உண்டோ? குடிகாரனுக்கு

அவை தெரிந்தால் அவை தீட்டுப்பட்டு விடுமோ? அப்போதெல்லாம் நிறை வெறியிலும் சிலவேளை யோக நிலை கைகூடிவிடும். அப்பொழுது என்னென்னவோ காட்சிகள், கோலங்கள்—ஏன் தரிசனங்கள்கூட எனக்குத் தோன்றின; விளக்கமில்லை. இப்பொழுது படுத்த படுக்கையாகிவிட்ட எனக்கு, முழுயோகநிலை சித்தித்து விட்டது. என்னில் என்னையும் உலகத்தையும் கண்டு சிரிக்கிறேன். இத்தகையதொரு சிரிப்புத்தானே ஞான வெளிச்சத்தின் அடையாளமாம்!

சுந்தரம் என்னை உற்றுப்பார்த்தான்; நான் வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, “உனக்கு முதலியார் சுந்தரமாயைத் தெரியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“தெரியாமலென்ன? சிவப்பழம்; இந்த ஊரில் நல்ல மனிதர் உண்டென்றால் அவர் ஒருவரேதான்; அவருக்கென்ன?” என்றான் அவன்.

“ஒன்றுமில்லை; அவருக்கு வந்த நோய் என்ன தெரியுமா?”—என் கேள்வியின் நோக்கத்தை அவன் உணர்ந்துகொள்ளவில்லை.

சிறிதுந் தாமதமின்றி, “வேறென்ன, பாரிசவாதந்தான்” என்றான்.

இப்பொழுது என்னை என்னால் அடக்கமுடியவில்லை. சிரித்துக்கொண்டே, “அவரும் என்னைப்போலப் பெருங்குடி காரரா?” என்றேன்; சுந்தரம் மௌனமானான்.

சாட்டில்லாமற் சாவில்லை என்ற பழமொழி பொய்யன்று; என் நோய்க்கு என் குடிப்பழக்கத்தைக் காரணமாக்கிய சுந்தரத்தால், முதலியாரின் அதே நோய்க்கு அதனைக் காரணமாக்க முடியவில்லை.

நான் சுந்தரத்தின் மௌனத்தைக் கலைக்க விரும்பி, “சுந்தரம், இதற்கெல்லாம் காரணம் தேடிப் பயனில்லை. எந்த நிலையிலும் எவரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய காரணம், அவரவர் விதி. இல்லையா?” என்றேன்.

விதியின் செயலுக்கு மதியும் ஓரளவு காரணமாயிருந்தால் என்று அவன் கேட்கவில்லை; கேட்டிருந்தால், என் கடந்தகால மதியீனத்தை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டி வந்திருக்கும்.

மௌனம் திரையாய் விழுந்த வேளையில் விறகுச் சுமையோடு என் மனைவி வந்தாள். அவளைக் கண்ட சுந்தரம் நெற்றியைச் சுருக்கிக்கொண்டு “என்ன, உன் மனைவிதானே” என்று ஆச்சரியப்பட்டான்.

நாளும் பொழுதும் கண்ட என் கண்களே ‘அவள் உன் மனைவிதானா’ என்று எதிர்வினா எழுப்பும்போது இவன் எப்படி நம்புவான் என்று எண்ணிச் சிரித்தேன்.

அவனும் சிரித்துக்கொண்டே, “இவள் எப்போது முனிபத்தினியானாள்? யோகியாகிவிட்ட உனக்காக அவளும் யோகினியாகி விட்டாளோ? நடு வீட்டிலேற்றிவிட்ட குத்துவிளக்காய், பூரண கும்பமாய், ஒளி வீசிய அவளுக்கா இந்தத் தோற்றம்?” என்று உருகினான்.

உணர்வுகளும் பகிர்ந்து அனுபவிக்கப்படும்போது தான் நெகிழ்வடைகின்றன. என் கண்கள் பளித்தன. “சுந்தரம், காற்றைப் போசனஞ் செய்து யாரும் குத்துவிளக்காகிவிட முடியாது; வறுமை யாரையும் கொழுக்க வைப்பதில்லையே. கூலிவேலை செய்து மூன்று சீவன்களைக் காப்பவளுக்கு நிறை குடத்தின் அழகு எப்படி வரும்? பார், காலையிலே போனவள் எந்த நேரம் வருகிறாள்? இப்போது ஐந்து மணி இருக்குமா? இனி, அவனும் வந்து விடுவான்.”

“ஆமாம் உன் மகன் எங்கே?”

“சுருட்டுக் கொட்டிலுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன், தொழில் பழக.”

“என்ன அவனையா? கொட்டித்தனமாகப் படித்தானல்லவா?”

“அதற்கென்ன செய்வது? பணத்தைச் செலவிட்டு பல வருடம் பொறுமையோடு காத்திருந்தால்தான் அவன் படிப்பு எங்களுக்கு உதவும். இந்தப் படிப்பு வியாபாரம் பணக்காரர்களின் வினையாட்டு; எங்களுக்கு உடனடியாக வேண்டியது அரிசி.”

சுந்தரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். நான் சிந்தித்துச் சிந்தித்து முடிபு கட்டியதை அவன் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருக்கிறான். ஆனால் வரும் பயன் என்ன தெரியுமா? பூஜ்யம்.

அப்போது அவள் அங்கே வந்தாள். முகத்தைச் சுளிக்காமல் என் சலப் பேணியையும் மலத் தட்டையும் எடுத்துச் சென்றாள். சுந்தரம் அருவருப்பை அடக்க முடியாமல் அடக்கிக்கொண்டே, “நீ பூர்வத்தில் புண்ணியம் செய்துதான் இருக்கிறாய்” என்றான்.

“அப்படி ஒன்று இருப்பதாக எனக்குத் தெரியாதே”

“என்ன உன் புண்ணியம் உன் முன்னால் நடமாடுகிறதே; அதை நீ காணவில்லையா?”

“ஓகோ’—வழமை போல நான் சிரித்தேன்.

“சிரிப்புக்கும் அர்த்தம் வேண்டாமா? உன் மனைவி இப்போது, மனைவியேயல்ல; தாயடா தாய்; நீ அவள் குழந்தை.”

உண்மையிலே நான் குழந்தையாகிவிட்டேன். உணர்வுகளைப் பிறரோடு பங்கிடும்போது மாத்திரமல்ல; பிறர் - அதைச் சுட்டிக் காட்டும்போதும் குழைவு பிறக்கிறது. நான் வெம்பினேன்.

அவள் திரும்பிவந்து பாத்திரங்களை அந்தந்த இடங்களில் வைத்தாள். “தங்கச்சிக்குத் திரும்பவும் மயக்கம் வந்துவிட்டதாம்; குஞ்சாச்சி சொன்னான். நான் ஓடிப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன். தம்பி வந்ததும் எடுப்பித்துச் சாப்பிடுங்கோ” —அவள் போய்விட்டாள்.

“சுந்தரம், உனக்குப் பொன்னம்மா வைத் தெரியாதோ? அவள் மகாலட்சுமி. யார் யார் வாழ வேண்டுமோ, அவர்கள் பிஞ்சிலே வெம்பி விழுந்து விடப்பார்க்கிறார்கள்; வாழவேண்டாதவர்கள் பிறருக்குப் பாரமாய் அழுந்துகிறார்கள். இதற்கு விடையாரிடம் கேட்பது? பாவம்! அவளுக்கு இருதயநோய்; அது பணத்தையும் ஏன் பிறருயிரையும் பறிகொண்டு தான் மாறும் என்றாலும், பரமசிவம்—அவன் தான் என் சகலன்—எந்தக் கணமும் ஆயத்தம். ஆனால், அது யாருயிரையும் கேட்கவில்லை. அவருயிரையல்லவா கேட்கிறது” என்றேன்.

என்றாலும் என் அனுதாபத்தினுள்ளே சுயநலம் கருக்கட்டியிருப்பதை உணர்ந்தேன். சுயநலம்கிடைச்சித் துண்டைப்போல எப்படித்தான் நீருள்ளே அழுக்கினாலும் அது நீர்மட்டத்துக்கு வந்துவிடும். இந்த வீட்டில் வேளா வேளைக்கு அடுப்பிலே உலை ஏற்றப்படுகிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் இந்தப் பொன்னம்மாவும் பரமசிவமுந்தான். இதை ஒப்புக்கொள்வதில் என்ன கௌரவக் குறைவு இருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டேன். ஆனால் போலிக் கௌரவம் இதைச் சுந்தரத்திடம் சொல்லவிடாமல் வாயைப் பூட்டிற்று.

சுந்தரம் குனிந்த தலையோடு எழுந்து போய்விட்டான்; அவன் மனமும் கனத்துத்தான் இருக்க வேண்டும். இனி என்னை அருட்டி என்னோடு மனம் விட்டு அளவளாவ அவன் என்று வருவானோ; இனி நான் ஏறக்குறைய மௌனி; மௌனம் சர்வ மனரோக சஞ்சீவி; மௌனம் கலக நாஸ்தி.

2

ஒரு நாள்.....

உறைந்து தடிப்பேறத் தொடங்கிய மௌனத்தைக் கலைத்துக்கொண்டு பரமசிவம் வந்தான். மனைவியை இழந்து, அறமுற்றி விளைந்த சோகமே இப்பொழுது

பரமசிவமாய் வருகிறதோ; இந்தச் சோகத்தினூடாக அன்பு விகசிப்பதை நான் உணர்ந்து சிலிர்த்தேன்.

அவன் என் கால்மாட்டிலிருந்து, “அண்ணா அவள் போய்விட்டாள்; என் கட்டித்தங்கும் போய்விட்டது. ஐயோ, எங்கும் இருள்; இருள்..... நிச்சயமாக அது என்னை உண்டுவிடும்.” என்று பயங்கரமாகப் புலம்பினான்; விம்மினான். வெடித்தான்; துடித்தான்; உருகியுருகி அழிந்தான். இது காதலின் துடிப்பு.

தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தேன்; தலைமாட்டில் என்னவள் இந்தச் சோகப்புயலிலே துரும்பாய்ப் போய் வெம்பி வெம்பி யழுதாள்; இது சகோதரபாசத்தின் புலம்பல். என் மகன் செத்தை மறைவில் நின்று மூக்கை உறிஞ்சும் சத்தம் கேட்டது. இங்கே யாருக்கு யார் ஆறுதல் கூறுவது? இந்தச் சோக வெள்ளம் வடிவதற்கு வார்த்தைகள் என்ற ஒற்றைக்கண் மதகு போதாது; காலத்தின் வெம்மைதான் அதைக் குடித்துச் சுவறச் செய்யும்.

இப்பொழுது என் மனத்துக்குச் சிரிக்கும் சத்தி யில்லை. பாசம் துடி துடித்து ஓலமிடும்போது சிரிப்பேது? உள்ளம் அலையெறிந்து குமுறத் தொடங்கிவிட்டால் அமைதி ஏது? அலைகள் மனக்கரையில் மோதி நுரை கக்கிச் சிதறின.

அந்த நாளில் மாலைவேளையில் நான் வீட்டுக்குவந்து விட்டால் வீடு போர்க்களமாய் மாறிவிடும். வெறியின் நிறைகலையில் நிற்கும் எனக்கு எல்லாமே ரசிப்பாயிருக்கும். சிலவேளை எனக்கு வீரம் பிறந்துவிடும். முடிபுஎன்னவள் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் அடுப்படி மூலையிற் படுத்துவிடுவாள். இப்போது பொன்னம்மா அரங்கிலே தோன்றுகிறாள். உணவை எடுத்துக்கொண்டு சிரித்த முகத்துடன் வருகிறாள். “வெற்றி வீரருக்குப் பசியெடுத்திருக்கும்; விருந்து சாப்பிடுங்கள் அத்தான். அக்கா கண்ணீர்விட்டுக் குமுறினாலும், உங்கள் செங்கமலக் கைகள் பட்ட இடமெல்லாம் அவளுக்கு

இனிக்கும். இல்லையா அத்தான்?" என்று கூறிச் சிரிக்கிறாள். அவள் சிரிப்பு இனி இல்லை;

பாரிசுவாதம் பிடித்துப் படுத்த படுக்கையாகி விடுகிறேன். அந்த ஆரம்ப நாட்களில் எவரைக் கண்டாலும் விம்மல் பொருமலோடு அழுகை வந்துவிடும். கண்ணீரை நெய்யாகப் பெய்து நான் யாகம்செய்த காலம் அது. ஒருநாள் பொன்னம்மா வருகிறாள். “பொன்னு, வாடியம்மா, வா” என்று கூறிப் பொருழுகிறேன். “அத்தான்...” அவளும் வெம்புகிறாள். “அத்தான், அவரும் நானும் உங்களுக்கு வேறு? இனி நாங்கள் குடிக்கிற கஞ்சியையோ கூழையோ இரண்டாகப் பகிர்ந்து கொண்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்” என்கிறாள். அவள் ஆதரவு இனி இல்லை.

“ஐயோ, பொன்னு; என் பொன்னுக் கண்ணு” அதற்கு மேல் என்னால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை; கண்ணீர் வழிந்தது; உடலெங்கும் மின்னதிர்ச்சியாய் நடுக்கம் பரவியது. பரமசிவம் ஆதரவோடு தடவிவிட்டான்.

“தம்பி, போனவர்களோடு போய் விடும் வரம் இன்னும் மனிதனுக்குச் சித்திக்கவில்லை. இந்த மண்ணுக்கு ஒரு தன்மை உண்டு; எந்தச் சோகத்தையும் மறப்பிக்காது விட்டாலும் மாற்றிவிடும். ம். எனக்கு உடலிலே பாரிசுவாதம்; உனக்கு உள்ளத்திலே பாரிசுவாதம். இனி இந்த இரண்டு நோயாளிகளுக்கும் இவள் தான் தாய். இவ்வளவு நாளும் நீ தந்ததை நீ இல்லாமல் உண்டோம்; இனி உன்னோடு உண்போம்; இல்லையா?” என்று என்னவளைப் பார்த்தேன்; அவள் கண்களால் ஆமோதித்தாள்.

3

“அம்மா எனக்கு இரண்டு ரூபா வேண்டும்.”

“ஏன்”

“ஏனா? படம் பார்க்கத்தான், வேறெதற்கு?”—என் மகன் குரலில் அலட்சியம் தெறிக்கிறது;

“என்னடா, விளையாடுகிறாயா? இங்கே குடிக்கக் கூழுக்கமுகிறோம். தம்பி கொப்பளிக்கப் பன்னீர் வேணுமாம். உன்னப்பா கிடக்கிற கிடையைப் பார்த்தாவது உனக்குப் பொறுப்பு வர வேண்டாமா? படமாம் படம்; அதைப் பார்க்காவிட்டால் என்ன?”

“அம்மா, அம்மா..அம்மா” எரிச்சலோடு கதறுகிறான்.

“அம்மா, அப்பா சாகிறவரைக்கும் இப்படித்தான் கிடப்பார். அதற்காக நான் எல்லாச் சந்தோஷத்தையும் மறக்கவேண்டுமோ? படம் பார்க்கிற இந்தச் சிறியதைக்கூட” அவன் கொஞ்சமும் கூச்சமின்றி எரிச்சலோடு பேசுகிறான்.

“ராசா, இன்பங்களை அனுபவிக்க யாருக்குத்தான் ஆசையில்லை. நாங்கள் இருக்கிற நிலையில் எதற்கும்... வழிவகை...வேண்டாமா” அவள் தயங்கித் தயங்கி வசனத்தை முடிப்பதை நான் உணர்கிறேன்.

“அப்போது இப்போ வழிவகைக்கு என்ன குறைவு... ஏதோ என்னால் முடிந்தவரையில் உதவுவேன்...ம்... இரண்டு ரூபாதானே; இந்தா” -பரமசிவத்தின் குரல் தெளிவாக என் காதில் ஒலிக்கிறது.

வெளியே நடைபெற்ற இந்த உரையாடல் முடிந்தது. ஆனால் அது ஒலியுருவில் அலைகளாகி என் மனச் செவியிற் சுழன்றது. அதன் பொருள் படிப்படியாக என்னில் இறங்கிய போது நான் மருண்டு நடுங்கினேன்.

வாழத் துடிப்பவர்களிடம் ஆசை அற வேண்டுமென்ற உபதேசஞ் செய்ய முடியுமா? அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசைகளின் நிறைவிலேதானே இன்பஞ் சுரக்கிறது. என் வீட்டில் இந்த நிலைக்கு நான் தடையாய்க் கிடப்பது இப்போதுதான் என் புத்தியிற் படுகிறது. என்னொருவனுக்காக என் மனைவியும் மகனும் தத்தம் ஆசைகளுக்குத் தீயிட வேண்டுமா? படுத்த படுக்கையாகிவிட்ட எனக்காக, இந்த வீட்டிலும் மனிதரிலும் சவக்களை கவியவேண்டுமென நான் விரும்ப

லாமா? அதை நான் விரும்பாமலிருக்கும்போதே நான் அதை விரும்புவதாக அவள் கற்பனை செய்கிறாளே. அதைத்தான் என்னாலே தாங்க முடியவில்லை.

“அப்பா சாகிறவரைக்கும் இப்படித்தான் கிடப்பார்; அதற்காக நான் எல்லா இன்பங்களையும் மறக்க வேண்டுமா?”—பாவம் அவன் மனத்தில் எத்தனை எத்தனை ஏக்கக் குமுறல்கள். அவன் என் மகனாகப் பிறந்து என்ன இன்பங்கண்டான்? அவனோடொத்த சிறுவர்களின் தெள்ளுத் தெறிக்கும் துடிப்பும் அரிசிவிலை தெரியாத ஆனந்தமயமான வாழ்வும் என் மகனுக்கு மாத்திரம் சொந்தமில்லையா? பாவம்! அவனைப் பொறுத்த வரையில் ஆனந்தமென்பது வெறும் ஏக்கப் பெருமூச்சே. அந்த ஏக்கத்தின் மருந்தாய் அவன் காணும் கற்பனைக் கனவுகளிலும் இந்த முடம் அடிக்கடி தோன்றிக் குறுக்கிடுமோ? அற்பத்தினும் அற்பமான ஆசைகள் கூட நிறைவேறாமையால் அந்தப் பிஞ்சு என்ன பாடுபடும்?

‘இன்பங்களை அனுபவிக்க யாருக்குத்தான் ஆசையில்லை?’—இதன் பொருள் என்ன? அது விளக்குவது போலத் தோன்றுகிறது; ஆனால் தெளிவில்லையே. அவளும் இன்பங்களை அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறாள் என்பதுதானே பொருள். ஆமாம், அவளும் சாதாரண ஒரு பெண்தானே. யாரும் முப்பது வயதிலே கிழவியாகி விடுவதில்லையே! இயற்கையின் குறும்புகளும் ஆசைகளும் கற்பனைகளும் அவளிடம் தோன்றக் கூடாதா? தோன்றினாற் குற்றமா? ‘நீ அனுபவித்தது போதும்; இனி ஆசைகளைப் பொசுக்கி, இன்பங்களை நீரூக்கித் துறவியாகிவிடு’ என்று அவளிடம் நான் சொன்னால்.....? ஐயையோ அது மனங்களின் பிரச்சினை.

நான் களைத்துப் போனேன்.

4

ஒரு நாள் நடுநிசி.

சலோபாதையினால் நன்றாக விழித்துக் கொண்டேன்.

கனவு நிலையிற் பல்லாயிரம் அதிசயங்கள்—கொம்பு முளைத்த மனிதர்கள்; தலையால் நடப்பவர்கள்; இப்படி எத்தனை எத்தனையோ தோன்றலாம். பூரண விழிப்பு நிலையில்.....

நான் பேரதிசயத்தின் விளிம்பில் நின்றேன். ஒரு கண நேரத்தில் அதிசயமாய்த் தோன்றுவது மற்றக் கணத்திலே சர்வசாதாரணமாய் விடுவதை நான் அப்போது உணரவில்லை.

வீட்டினுள்ளிருந்து அவளின் விசும்பல் ஒலி கேட்டது. அந்தக் கணத்தில் அது என்னை முறுக்கிப் பிழிந்தது.

“தெய்வமே, இதென்ன சோதனை.. ஐயோ, அவரைப்பற்றி என்னும்போது...வேண்டாம்...வேண்டாம் இந்த வாழ்க்கை.”

“அவருக்காகத்தான் இந்த வாழ்க்கை வேண்டுமென்கின்றேன். நீங்கள் இப்போது அவருக்குத் தாயொழியத் தாரமல்லவே.”

“அந்தத் தாயே தாரமுமாய் இருப்பதால்.....”

“இருப்பதாக எண்ணி எண்ணி ஏமாறலாமே யொழிய, வாழ்ந்து விடமுடியாது: எண்ணங்களினால் மாத்திரம் யாரும் வாழ்ந்துவிடுவதில்லை.”

“அப்படியென்றால்

“எண்ணங்களை யெல்லாம் சிலவேளை உணர்ச்சிகள், உணர்ச்சிமயமான வாழ்க்கைத் தூண்டல்கள், தூண்டல்களைப் பற்றிக்கொண்டெரியும் ஆசைக் கனல்கள், வென்றுவிடுகின்றன..... உண்மையா? பொய்யா?”

மீண்டும் விசும்பல் ஒலி கேட்டது:

“ஏன் இருக்கிறீர்கள்; போங்கள்; போய்விடுங்கள். என் மனதை ஏன் கலைக்கிறீர்கள்.”

“யார் கலைக்கிறார்கள்? அதுதன்னிலே கலைகிறது; தன்னிலே கலைவதை யாரும் தடுக்க முடியாதே; இயற்கைதானே; வருகிறேன்.”

“எங்கே போகிறீர்கள்; இருங்கள்ஐயோ, இந்த வாழ்வு அது முடியாதோ?”

“முடியாது; என்னாலும் முடியாது; உங்களாலும் முடியாது. அப்படி வாழ்வதாக நடிக்கலாம். ஆனால் நினைவுகளின் போக்குக்களுக்குப் பதில் சொல்லவேண்டும்.”

“நான் பதில் சொல்லுவேன். என்னால் தனித்து வாழமுடியும்.”

மீண்டும் விசம்பல் ஒலி வெடித்தது.

“ஐயோ; போங்கள்; போய்விடுங்கள்.”

அறையிலிருந்து விழுந்தையை நோக்கிவந்த காலடியோசை பாயின் சரசரப்போடு அடங்கிவிட்டது.

அறையிலிருந்து அவள் விம்மி விம்மி, அதை அடக்கி அடக்கி அழுமொலி கேட்டது.

திகைப்பின் உச்சநிலையிலும் மனம் வெறுமையாகி விடும்போலும்! என்னுள் ஒன்றையும் நான் காணவில்லை. சிறிது நேரத்தின்பின்தான் உணர்ச்சிகள் சீறி எழத்தொடங்கின.

‘பரமசிவம், குடும்பமென்றால் அங்காடியல்ல; கோயில். கோயிலின் தெய்வீகத்தை இழிவுபடுத்தப் போகிறாயா? நீ ஆதரவுதந்து எங்களைக் காத்த தெய்வம்; மறுக்கவில்லை; ஆனால், அந்தத் தெய்வம் என் மனைவியைப் பலி கேட்குமென்று கனவிலும் கருதவில்லையே. அடே, பொன்னம்மா செத்து மூன்று மாதங்கூட ஆகவில்லையே; நீ என்ன மிருகமா?’

உணர்வுகள் சீற்றமடங்கி, பட மொடுக்கி மனப் புற்றுக்குள் நுழைந்துவிட்டன. அந்நிலையிற் சிந்தனை பிறந்தது. பரமசிவத்தினிடத்தில் நானும், என்னிடத்

தில் அவனும், என் மனைவியினிடத்தில் பொன்னம்மாவுமீ இருந்திருந்தால் நான் என்ன தேவனா? முற்றுந் துறந்த மகரிஷியா? இப்பொழுது நிகழ்ந்தது நிகழ்ந் திருக்கலாம்..... எல்லாம் மனிதப் பெலவீனங்கள்...

இரண்டு மனிதப் பெலவீனங்கள் இணைந்துவிட்டால் ஒரு புது வாழ்க்கை உதயமாகக்கூடும். அதைப் பற்றிக் கேட்பதற்கும் மறுப்பதற்கும் நான் யார்? என் மனைவி— இப்போது அவள் என் மனைவியா? தாய். தாயின் குறைகளைப் பச்சைக் குழந்தை பார்த்துக் கொண் டிருக்குமே தவிர, அதற்குக் கேட்கத் தெரியுமா?

5

ஊறக்குறைய ஒரு வருடத்தின் பின் ஒரு நாள் சுந்தரம் என்னிடம் வந்தான். ஏனோ இவ்வளவு கால தாமதம் செய்து வந்தான்? நிகழ்ச்சிப் பின்னல்களின் இறுக்கம் காலமாய் வளர்ந்திருக்கிறது. அதுவே அவன் தாமதத்திற்குக் காரணமோ? எப்படியும் என்னை நினைத்து வந்திருக்கிறான்; நல்லவன்.

மாலைப்பொழுது குறுகி உதிர்ந்து விட, என் மனத்தைப்போல கனத்த இருள் எங்கும் கவிந்து கிடந்தது. விளக்கேற்றுபவள் எங்கும் விளக்கேற்றி விட்டாள். அதனால், முழு இருளும் நான் கிடந்த இடத்தைச் சூழ்ந்துவிட்டது. விளக்கு வருமா?

“ வீட்டுக்காரர், வீட்டுக்காரர்; என்ன வெளிச் சத்தைக் காணோம்?” சுந்தரம் முற்றத்தில் நின்று கூப் பிட்டான். அந்த ஒலி சந்திர கிரண இழையாகி என் மனத்தில் விளக்கேற்றியது.

“ யார் சுந்தரமா! வா வா; நான் இங்கே கிடக் கிறேன்.” நான் அவனை வரவேற்றேன். அப்பொழுது என் மகன் விளக்கொன்றைக் கொண்டுவந்து வைத்து விட்டு ஓடிவிட்டான். அவன் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற பாசத்துடிப்பு முட்டி மோதி அலைக் கழித்து அடங்குகிறது. அவனைப் பார்த்து எத்தனை

நாட்கள்? அந்தத் துடிப்புக்கும் அநேகமாக ஏமாற்றந்தான்.

சுந்தரம் அங்கு வந்திருந்தான். அவன் பார்வை அங்குமிங்குமாய் அந்த இடத்தை அலசிவிட்டு என்னைப் பார்த்தது.

“சுந்தரம், முந்திய இடத்திலே கிடப்பது அவர்களுக்கு வசதிக்குறைவு. அதனால், இந்தப் பத்தியை இறக்கித் தந்திருக்கிறார்கள். ஏன், எனக்கு இந்த மாளிகை போதாதா?” — நான் சிரித்தேன்.

“ஏன் போதாது; இதுவே உன் தகுதிக்குக் கூடத்தான். என்றாலும் இந்த மாற்றம்... ..” என்று அவன் தயங்கினான்.

“ஏன் தயங்குகிறாய்? இப்போது நீ இந்த மாற்றத்தின் பொருளைக் கேட்கிறாயா? அல்லது அதன் கதையைக் கேட்கிறாயா? மாற்றம் தானாமே வளர்ச்சியின் அறிகுறி. நான் மாறமுடியாதவன்; அதனால் என்னிடம் மாற்றமில்லை. அதனை நான் இந்த உலகத்திடம் எதிர்பார்க்கலாமா?” — அர்த்தமின்றிச் சிரித்தேன்.

“அப்படியென்றால் ...” என்றான் அவன்.

அப்போது அவள் அங்கே வந்தாள். அவள் யாருடனும் பேசவில்லை. சலப்பேணியையும் மலத்தட்டையும் எடுத்தாள். அப்போது அவள் முகத்தில் மின்னற் கீற்றாய் அருவருப்பின் சுளிப்பு நெளிந்து மறைந்ததை அவன் காணாதிருந்திருக்க முடியாது? ஏனென்றால், அவள் அங்கு வந்த நேரம் தொடக்கம் சுந்தரத்தின் பார்வை அவளைத்தானே மொய்த்திருந்திருக்கிறது. முதலில் அவன் கண்கள் அவளுடைய முகத்தில் நிலைத்து நின்றன. பின் சிறிது சிறிதாக அளவு வித்தியாசப்பட்ட வயிற்றுப்பகுதியில் நிலைகுத்திக் கீழிறங்கி நின்றன.

எனக்கு எல்லாமே பழக்கமாகி விட்டன... அவனுக்கு.....

அவள் போய்விட்டாள்.

சுந்தரம் ஆயிரம் ஆயிரம் சந்தேகங்கள் நிழல்விட என்னைக் குறிப்போடு நோக்கினான். முன்னர் விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்தான்.

“ அப்படியென்றால்? .. ”

சுந்தரத்தின் முந்திய ‘அப்படியென்றால்’ லுக்கும் இந்த ‘அப்படியென்றால்’ க்கும் வித்தியாசமுண்டு. இப்பொழுது அவனுக்கு நான் குறிப்பிட்ட மாற்றத்தின் பொருள் விளங்கிவிட்டது. கதைதான் தெளிவாக வில்லை. நான் மௌனம் சாதித்தேன்.

சுந்தரம் கதையைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள விரும்பி மீண்டும் “அப்படியென்றால் ..” என்றான்.

நான் சிரித்தேன். “சுந்தரம், எனக்குப் பாரிசுவாதம் என்பது உனக்குத் தெரியும். பொன்னம்மா செத்தவுடன் பரமசிவத்துக்குப் பாரிசுவாதம் வந்தது, மனத்தில். இப்போது அது பூரண சுகமடைந்து விட்டது. ஆனால் .. அவளுக்கு மனப் பாரிசுவாதம் பிடித்துக்கொண்டது.”

சுந்தரம் மீண்டும் கேட்டான், “ அப்படியென்றால்... ”

‘ அவ்வளவு தான் ’—நான் வாய்விட்டுச் சிரித்தேன்.

அப்பாவாம் அப்பா ...— கண்டறியாத அப்பா.

ஐயையோ, அப்பாவைப் பேசலாமோ? அப்பாவைப் பேசினால் பாவம் பிடிச்சுடுமாமே. எங்கடை வாத்தியார் சொல்லித்தந்தார். ம் ... போச்சு: மறந்தே போச்சு: அவர் சொன்னது தொண்டைக்குள்ளை கிடந்து துடிக்குது; வெளியாலே வரமாட்டுதாம். எப்பவுமே எனக்கு இப்பிடித்தான். எதுவுமே சட்டுப்புட்டு என்று நினைவுக்கு வராது; விக்கிக்கொண்டு கிடக்கும்.

இதோ இதோ வந்துட்டுது ...
 “அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்.” அப்பிடியெண்டால் அம்மாவும் அப்பாவும் சுவாமி மாதிரி. அப்பா ஒரு சுவாமி, சிவன் மாதிரி; அம்மா ஒரு சுவாமி, அம்மன் மாதிரி; வசந்த மண்டபத்திலே அம்மனும் சிவனும் இருக்கிறமாதிரி. அவையெல்லாம் பேச மாட்டினம்; நடக்கமாட்டினம்; அப்பா பேசுவார், நடப்பார்; அவர் உயிர்ச்சுவாமி.

அம்மா - - - அவவும் மற்ற அம்மாக்களைப் போலே பேசித்தான் இருக்கவேணும். எனக்கென்ன தெரியும்? நான் மண்ணிலை விழுந்தபோதே சுவாமி அம்மாவை அழைச்சிட்டாராம். பாட்டி அப்படித்தான் சொன்னா. அம்மா - அவவை எனக்குத் தெரியாது. அவ எப்பிடியிருப்பா? நினைச்சு நினைச்சுப் பார்க்கிறேன்; ஒண்டுமே தெரியல்லே. ஒருவேளை எங்களைப் படிப்பிக்கிற அக்கா மாதிரி, ஒண்டரைக் கண்ணும் நீள நீளப் பல்லுமாய், அடுப்புக்கரி மாதிரிக் கறுப்பாய், 'வெடு சுடு' வெண்டு இருப்பாவோ? சீச்சி, என்னைப்பெத்த அம்மா அப்படியா இருப்பா? இருக்கவே இருக்காது. கமலியின்றை அம்மா மாதிரிச் சிவப்பாய்..... சிவப்பாய் ... மனசுக்குள்ளை வடிவாய்த் தெரியுது; சொல்லத் தெரிய வில்லை; அவ்வளவு அழகு.

இப்பவும் எனக்கு நல்ல நினைப்பாயிருக்கு. ஒருநாள் அப்பா வீட்டிலையிருந்தார். நான் அப்பதான் கமலியோடை விளையாடிட்டு வீட்டுக்குப் போனன். அப்பா, பின் வாசலை வெறிச்சுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். வைச்ச கண் வாங்கலை; நான் போனதுகூட அவருக்குத் தெரியவில்லை; அப்பிடி ஒரு பார்வை. கொஞ்சம் கிட்டப் போனன். திகைச்சப்போய் நின்றிட்டன்; தலையைச் சுத்திறமாதிரி இருந்தது.

என்ன, அப்பாகூட அழுவாரா? இந்தளவு பெரிய அப்பா கூட அழுவாரோ. மழை பெய்கிறபோது தாவாரத்தாலை தண்ணி ஊத்திற மாதிரி, கண்ணலை தண்ணி வடிஞ்சுது. அதுக்குள்ளை ஒரு சிரிப்பு, நிலவெறிச்ச மாதிரி, அப்பா, ஆரையோ பார்த்துச் சிரிக்கிறது போலே தெரிஞ்சுது. கொஞ்சநேரம் அப்பாவையே பார்த்துக்கொண்டு நின்டன். எனக்குத் தாங்க முடியல்லே. ஓடிப்போய் அப்பாவின்றை மடியிலை தொப் பெண்டு விழுந்தன். அப்பாவுக்கு வெறி பிடிச்சுட்டுதோ! அப்படியே என்னைத் தூக்கிக் கொஞ்சுகொஞ்செண்டு கொஞ்சினார். எனக்கு வெக்கம் வந்திட்டிது. "போ,

அப்பா'' எண்டு செல்லமாய்த் தள்ளினன். அப்பா என்றை முதுகைத் தடவிக் கொண்டு சொன்னார்; ''செல்லம், இவ்வளவு நேரமும் ஆரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன் தெரியுமா? உன் அம்மாவைத்தான். அச்சொட்டாய் உன்னைப்போலத்தான் இருப்பா உன் அம்மா; பூமாதிரி மெதுமெதுவெண்டு, குத்துவிளக்கு மாதிரி பளிச்செண்டு, மொட்டு விரிகிற மாதிரி சிரிச்சுக் கொண்டு, கோயிலிலையுள்ள அம்மன் மாதிரி.....ம்..... நீயும் நானும் கொடுத்து வைச்சது அவ்வளவுதான்.''

ஐயோ, அம்மா திரும்பிப் படுக்க முடியல்லையே; எப்படி வலிக்குது தெரியுமா, நெஞ்சுக்குள்ளே முள்ளுக்குத்திறமாதிரி. ஒண்டு .. இரண்டு... மூண்டு... இங்கையொண்டு நாலு... ஐஞ்சு... இன்னும் கிடக்கு; எத்தினை தழும்பு. ஐயையோ, துடிச்சுத் துடிச்சு, குதிச்சுக் குதிச்சு, விழுந்து விழுந்து, புரண்டு புரண்டு அழவேணும் போலே கிடக்கு. அது ஏலாது. சாமமாய்ப் போச்சு. அதோடை இன்னும் நாலைஞ்சு விழவோ?

'மலர்கள் கடவுளின் குழந்தைகள்'—அண்டைக்கு வாத்தியார் சொல்லித் தந்தார். அப்ப சோதி எண்டபையன்,

'அப்படியானால் நாங்கள்' எண்டு கேட்டான்.

'ஓ! நீங்களும் மலர்கள் தான். உங்களையும் மெதுவாய்த்தான் தொடவேணும்' எண்டு வாத்தியார் சொன்னார். அப்ப எனக்கு ஏதோ தெரிஞ்சது போலையும் இருந்தது; தெரியாதது போலையும் இருந்தது. இப்ப பொழுது விடிஞ்சது மாதிரிக் கிடக்கு. வாத்தியார் சொன்னது மாதிரி நானும் ஒரு பூத்தானே. ரோசாப்பூ இல்லாட்டிலும் ஏதோ ஒரு பூ. அப்பாவுக்குப் பூவைத் தொடவே தெரியாது.

அப்பா அடி அடியெண்டு அடிச்சுப் பிய்ச்சுப் போட்டார். அண்டைக்கு அம்மாவை நினைச்சு அழுது அப்பாவா இந்த அப்பா. ஐயோ, எத்தினை அடி!

ஒண்டா, இரண்டா? நினைச்சாலே என்னவோ செய்யுது .
அதுதான் சாகிற மாதிரியாக்கும் .

அப்பாவாம் அப்பா . எனக்கு அப்பா வேண்டாம் ;
அம்மாதான் வேணும் . அம்மா... அம்மோ இதைப்
பாரம்மா . இஞ்சை கன்னத்திலையும் கிடக்கு ; முதுகிலை
யும் கிடக்கு . இருட்டிலை உனக்குத் தெரியாது , தடவிப்
பாரம்மா . ஓகோ... நீ எப்படிப் பார்ப்பாயாம் . இல்லை ;
இல்லை . நான்தான் உன்னைப் பார்க்கேலாது . ஆனா ,
மனசுக்குள்ளே , அதுக்குமுள்ளே நீபோலே ஒண்டு தெரியுது ,
புகைமாதிரி . சவாமியோடை இருக்கிற ஆக்கள் எல்லாத்
தையும் எல்லாரையும் பார்க்கலாமாம் . எனக்கென்ன
தெரியும் , பாட்டிதான் சொன்னா . அப்பிட்யெண்டால்
நீ என்னைப் பார்க்கிறுய்தானே , அம்மா .

அம்மா , நீ இருந்தால் என்மேல் அடிபட விடுவியா
அம்மா? அப்பா அடிக்க வரயிக்கை , நீ என்னைத்
தூக்கி , உன் வயித்துக்குள்ளே புதைச்சு , என்மேலை
குனிஞ்சு , உன்னலை என்னை மூடிவிடுவியே இல்லையா
அம்மா? ம்...நான் கொடுத்து வைச்சது அவ்வளவுதான் .

என்ன , என்ன? என்ன அம்மா கேட்கிறாய்? அப்பா
ஏன் அடிச்சார் எண்டா கேட்கிறாய் . இஞ்சை அப்பா
வும் நானும் படுகிறபாடு...

இண்டைக்கு அப்பாவுக்குப் பெரிய பெரிய கோவம்
வந்திட்டுது . கண்ணெல்லாம் பெரிசாய்க் கோழி
முட்டையளவாய்ப் போச்சு அப்பிட்யே விழுந்திடும்
போலே யிருந்தது . நல்லாய்ப் பழுக்காத நாவப் பழம்
மாதிரிச் சிவந்து போச்சு . ' ஆ... ஊ... தாம்... தாம்...
அப்படியாய்ப் போச்சோ' , எண்டு நெருப்பெடுத்தார் .
இம்மளவுக்கும் நான் ஒண்டும் செய்யல்லையம்மா .

நேத்து பொழுதுபட்டு விளக்கு வைச்ச வேளை ,
அப்பா என்னைக் கூப்பிட்டார் ; போனன் .

“இந்தா , செல்லம் , புத்தகமெல்லாம் எடுத்துக்
கொண்டா ; பாடம் சொல்லித் தரப்போறன் ” எண்டு

சொன்னார். எனக்குச் சிரிப்பு வந்திட்டுது. இந்தளவு பெரிய அப்பா, இறம்ப இறம்பப் படிச்ச அப்பா, எனக்குப் பாடம் சொல்லித்தரப் போறாராம். பெரிய பெரிய வகுப்புக்கெல்லாம் படிப்பிக்கிற அப்பா, சின்ன வகுப்பிலே படிக்கிற எனக்குப் பாடம் சொல்லித்தரப் போறாராம். சீச்சீ, அப்பாவுக்கு வெக்கமில்லைப் போலே கிடக்கு. இப்பிடி நினைக்கச் சிரிப்பு வந்திட்டுது; பிறகு பயமாயும் கிடந்தது. அப்பா சொல்லிற மாதிரியிலே இண்டைக்கே எல்லாத்தையும் சொல்லித் தந்திடுவார் போலையிருக்கே, நான் என்ன செய்யிறது. எல்லாத்தையும் நினைப்பிலே வைச்சிருக்க ஏலுமா? சீ. இந்த அப்பாவுக்கு ஒண்டுமே தெரியாதோ? நான் பேசாமல் நிண்டன்.

“ ம... கணக்குப் புத்தகத்தை எடு. நாலு கணக்குச் சொல்லித்தாறன் ” எண்டார். பையைத் திறந்தன். கணக்குப் புத்தகத்தைக் காணவில்லை. நெஞ்சு விறைச்சுப் போச்சு; முழி பிதுங்கிப் போச்சு. கண்ணிலே தண்ணி வந்திட்டுது. அப்பாவுக்கு விளங்கிப்போச்சு. அவர் என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தார். மற்றவைக்குத் தெரியாது; எனக்குத் தெரியும், அந்தப் பார்வையிக்கை என்ன கிடக்கெண்டு.

“ சரி, துலைச்சுப்போட்டியா, வாசிப்புப் புத்தகத்தை எடு ” எண்டார். பையிக்கை கையை விட்டுத் தடவினன். அதெங்கை கிடக்கப்போகுது. அதுதான் எப்பவோ துலைஞ்சு போச்சே; கம்மா சாட்டுக்குத் தடவிக்கொண்டிருந்தன், இப்ப அழுகையே வந்திட்டுது. வேத்து மேலெல்லாம் தண்ணியாப்ப் போச்சு.

“ ஐயையோ, அதையும் காணன். எங்கையோ துலைஞ்சுபோச்சப்பா ” எண்டு விக்கித்தக்கிச் சொன்னன்.

“ என்னடி, தொலைஞ்சு போச்சோ. கழுதை... புத்தகமென்ன செட்டை முளைச்சுப் பறந்து போகுமோ? எல்லாத்தையும் துலைச்சுப்போட்டு வந்து நிக்கிறியா? ” அப்பிடி இப்படியெல்லாம் ஏசினார். அப்பாவைப்

பார்க்கவே முடியவில்லை. அழகான அப்பா முகம் அலங்கோலமாய்ப் போச்சு. கண்ணை மூடிக்கொண்டன். நடக்கிறது நடக்கட்டும் என்று நினைச்சன்.

“இந்தா, நாளைக்கு இந்த இரண்டு புத்தகத்தையும் கொண்டு வராட்டி, தோலை உரிச்சுப்போடுவன். போய்த்துலை மூதேவி” என்று திட்டினார். தப்பினேன் பிழைச்சேன் என்று நினைச்சுக்கொண்டு போய்ப் படுத்திட்டன்.

அப்பாவுக்குக் கோபம் வருமா அம்மா? அப்பியெண்டால் கமலி சொன்னது பொய்யா?

“எங்கப்பா கனக்கக் கனக்கப் படிச்சவர். அவருக்குக் கோபமே வராது. உங்கப்பாவும் அப்பிடித்தானும்; நல்லாய் நல்லாய்ப் படிச்சவராம். அதனாலே எங்கும் மதிப்பாம். அப்பியெண்டு எங்கப்பா சொன்னார்” என்று சொன்னாளே. எனக்கொன்றும் தெரியவில்லை. கிணத்தடிச் சேறு மாதிரிக் குழப்பமாய்க் கிடக்கு. பயமாயும் கிடக்கு. கண்ணை மூடிக்கொண்டு கிடந்தன். கண்ணுக்குள்ளை கால் முளைச்ச புத்தகம் ஓடி ஓடி வருது; ‘கெக்கெக்கே’ என்று சிரிக்குது; இறகுகளை அடிக்கிற மாதிரி ஒற்றைகளை ஆட்டிக்கொண்டு பறந்து வருது; என்னைப்போலே அழுகுது; அப்பாவைப்போலே கோவிக்குது. இதென்ன புத்தகமா? அப்பாவைப்போலே தெரியுதே. உடனே கண்ணை முழிக்கிறன். எல்லாம் ஓடிப்போச்சு.

சீச்சீ, இந்தக் கள்ளப் பெடியளோடை என்னெண்டு படிக்கிறது. புத்தகத்தைக் களவெடுக்கிறாங்கள்; பென்சிலைக் களவெடுக்கிறாங்கள்; அங்கை இங்கை விலத்தினால் ஒண்டையும் விடிருங்களில்லை. இப்ப நான் அப்பாட்டைத் திட்டு வாங்கவேண்டிக்கிடக்கு. நாளைக்குப் புத்தகம் எப்படி வரும்? சுவாமி அப்பனே, எடுத்தவை தந்திடவேணும். உனக்கு அஞ்சு சதத்துக் கப்பூரம் கொளுத்திறன். ம... எடுத்தவை தருவினையோ? ஐயோ, பெரிய சங்கடமாய்க் கிடக்கே. அம்மாவைச் சுவாமி

அழைச்சுக்கொண்ட மாதிரி என்னையும் அழைச்சிட்டா
ரெண்டால்..... அதெங்க நடக்கப் போகுது.....
வேறென்ன வழி ?

இண்டைக்குப் பள்ளிக்குப் போனன். ஓய்வுநேர மணி
அடிச்சது. பொடியளெல்லாம் விளையாடப் போட்டினம்.
நான் மாத்திரம் போகல்லை. வயித்துக்கை குத்துது
எண்டு சாட்டுச் சொல்லிப்போட்டு நிண்டன். ஒரு
பெடியன்ரை இரண்டு புத்தகத்தை மெதுவாய் எடுத்தன்.
எடுக்கையிக்கை நெஞ்சு பக்குப் பக்கெண்டு இடிச்சது.
கை நடுங்கிச்சு. சுவாமி 'எடுக்காதே, எடுக்காதே'
எண்டு சொல்லிற மாதிரி இருந்தது. அப்பிடயெண்டால்
அப்பாட்டை அடிவாங்கிறது ஆர்? முடியாது. அப்பா
தானே உயிர்ச் சுவாமி. அப்பாதான் கொண்டரச்
சொன்னார்.

ஒரு மாதிரிப் புத்தகத்தை எடுத்து, பேரெழுதிக்
கிடந்த முதலொற்றையைக் கிழிச்சுப்போட்டு என்றை
பேரை எழுதினன். ஒரு நாளும் களவெடுத்துப் பழக்க
மில்லை. இதுதான் என்றை முதல் களவு. அப்ப துவக்கம்
என்றை மனசுக்குள்ளை ஊசியாலை குத்திறமாதிரி வலி;
தேகமெல்லாம் நடுக்கம்; ஆரைக்கண்டாலும் பயம்.

எங்கடை பள்ளியிலே ஒரு வாத்தியார் இருக்கிறார்,
பொலிசு மாதிரி. எந்த வகுப்பிலே களவு போனாலும்
சரி, பிடிச்சுப்போடுவர். தப்ப ஏலாது. ஐயோ, அவர்
வந்திட்டாரே. நான் சந்தோஷமாய் இருக்கிறதுபோல
சிரிச்சுக்கொண்டு நிண்டன். ஐயையோ அந்தப் படுபாவிப்
பெடியன் நாலொற்றையிலும் தன்ரை பேரை எழுதி
வச்சிருக்கிறானெண்டு எனக்கெப்படித் தெரியும்; நான்
களவாணியாய்ப் போய், நடுங்கிக் கொண்டு அழுது
கொண்டு நிண்டன். வாத்தியார் முதுகிலே தட்டி,
"செல்லம், இனிமேல் இப்படிச் செய்யாதே" என்று
சொன்னார். ம்..... இனி அப்பாவுக்கு எப்பிடிப் புத்தகம்
காட்டிறது.

வீட்டை போனேன். நல்ல காலமாய் அப்பா
இன்னும் வரவில்லை. மணி எட்டாச்சு; அப்பவும் வர

வில்லை. அப்பா வரமுந்திப் படுத்து நித்திரையாய்ப் போவமெண்டு நினைச்சுப் படுத்தன் ; நித்திரை வரவில்லை. கண்ணை மூடிக்கொண்டு பேசாமல் படுத்துக் கிடந்தன். அப்பதான் அப்பா வந்திருக்கவேணும். “செல்லம்” என்று கூப்பிட்டார் ; நான் பேசல்லை.

“ஏ, செல்லம், இங்கை வாடி ; என்ன சாலம் விடியுய்” என்று இரைஞ்சார் ; நான் பேசல்லை. இனிப் போகாமல் ஏலாது. நடுங்கிக் கொண்டு போனன்.

“ஏனடி, புத்தகம் களவெடுத்தாயாம். மெய்தா னோடி. மானம் போச்சடி” என்றார் ; நான் பேசல்லை.

“ஏனடி, களவெடுத்தாய்” — நான் பேசல்லை.

“அவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்திட்டியோ” — நான் பேசல்லை.

“பேசமாட்டாய்” — அதுக்கும் நான் பேசல்லை. அப்பாவுக்குப் பொல்லாத கோபம் வந்திட்டுது. எங்கையோ கிடந்த ஒரு பிரம்பை எடுத்தார் ; உடனே நான் நடுங்கிக்கொண்டு,

“என்றை புத்தகத்தை ஆரோ எடுத்தினம் ; அவை யின்றை புத்தகத்தை நான் எடுத்தனப்பா” என்று விக்கி விக்கிச் சொன்னன்.

“ஓ! அப்படியாய்ப் போச்சே! நீ..... நீ கள வெடுக்கலாமோடி. என் மரியாதை போச்சடி” என்று அடிக்கத் தொடங்கினார். அடி அடியெண்டு அடிச்சார் ; ‘சுத்தும் பித்தும்’ அடிச்சார்.

அம்மா, வலிக்குதே அம்மா அம்மா.. ... நான் குத்தம் செய்திட்டனா அம்மா..... சொல்லம்மா.....

2

அப்பாவாம் அப்பா நானும் ஒரு அப்பாவோ?

இந்த உலகத்தில் எந்த ஒரு குழந்தைக்கும் அப்பாவா யிருக்கத் தகுதியற்றவன் நான். மலரின் மென்மையை

அனுபவிப்பது போன்று குழந்தையுள்ளத்தைத் தொடத் தெரியாதவன் அப்பாவாகும் நிலையை அடையவே கூடாது என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஆவிபடிந்த கண்ணாடியைத் துடைத்துத் தூய்மையாக்கிவிட்டதுபோல், இப்போது என்மனம், தான் வடித்த கண்ணீரினாலே கழுவப்பட்டுத் தெளிந்திருக்கிறது. அதனால், என்னிலுள்ள என்னைக் காணமுடிகிறது. என் பலவீனங்கள், அம்மணமாய் நிற்கும் என் சுயநல எண்ணங்கள், வெளி வேடங்கள் எல்லாம் இரசம் பூசப்பட்ட கண்ணாடிப் பிம்பங்கள் போலக் காணுகின்றன. அந்தச் சுயநலக் 'கரு'வை அழுந்த ஓட்டியிருந்த வெளி வேடத்தை உரித்துப் பார்த்த போதுதான், நான் எவ்வளவு பரிதாபத்துக்குரியவன் என்பது தெரிகிறது:

நான் என் செல்லத்தின் தளிருடலிலே தழும்பு பட அடித்தேனென்றால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்? என்ன காரணம்? என் மரியாதை, என் புகழ், என் அந்தஸ்து என்ற 'எனது'களுக்கு இழுக்கு ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்பதற்காகவல்லாமல் வேறு சொல்லமுடியுமா? அல்லாமல் என் குழதையைத் திருத்துவதற்காக அடித்தேனென்றால், அதைவிட நான் என்னை ஏமாற்றிக் கொள்ளக்கூடிய உயர்ந்த கற்பனை வேறிருக்க முடியாது. நேற்றுத்தொடக்கம் இந்த இளங் குருத்தின் நெஞ்சக் குழியில் ஏற்பட்ட பயங்கர சலனத்தை, பிரளயத்தை, எரிமலைக் குமுறலை உணர முடிந்திருந்தால் ..—

எனக்கு என் சிறுவயது தொடக்கமே பிறர் மனங்களில் நுழைந்து விசித்திர சித்த இயல்புகளைக் காண்பதிலே ஒரு தனி ஆசை. அவர்களின் மெய்ப்பாடென்றும் சொல்லென்றும் செயலென்றும் வரும் இரதங்களிலேறி, அவர்களுள் நுழைந்து, அவர்களது அடிமனதிலுள்ள விகாரங்கள், நப்பாசைகள், கனவு நிலைகள், எண்ணக் குமுறல்கள், குவியல்கள் ஆகிய மனக் கோலங்களையும் குறைகளையும் அனுபவிக்க ஆசை.

மனப் பலவீனங்கள் மறைக்கப்படும் போது எல்லாருமே பேரறிஞர்களாகிவிட முடியுமோ? இல்லாவிட்டால் என்னையும் உலகம் ஓர் அறிஞனாக, சிறந்த ஆசிரியனாக ஏன் கொண்டாடுகிறது? என் பேச்சும் எழுத்தும் செயலும் மனத்தின் படங்களென்று ஏன் புகழ்கிறது? இப்பொழுது இந்தக் கொண்டாட்டங்களும் புகழ்ச்சிகளும் யாருக்கு வேண்டும்போல் தோன்றுகின்றன. அன்று அவையெல்லாம் என்னில் அகங்கார வித்தைத் தூவி, வெறியுணர்வைப் பயிராக்கிவிட்டன. அப்போது புகழும் வெறியூட்டக்கூடிய போதைப் பொருள் என்பதை உணரமுடியவில்லை. அவையெல்லாம் எனது முன்னேற்றத்தின் ஏணிப்படிகள் என்று எண்ணினேன். அந்த வெறியுணர்வில் என் இதயத்தின் உள்ளிதயமாய், உயிரின் உள்ளூயிராய், வாழ்வின் உள்வாழ்வாய் இணைந்து எனக்கு முழுமை தந்த அவளை உணரமுடியவில்லை. இன்று அவளதும் எனதும் உயிர், உடல், உணர்ச்சி, எண்ணம் ஆகிய எல்லாவற்றினதும் கூட்டுத் தொகையின் சரிபாதியாப் பிரிந்து, எங்கள் பிரதிபிம்பப் கலப்பாய்த் தெரியும் செல்லத்தை உணரவில்லை. இவர்களது மனப்போக்கை அனுசரித்து நடப்பது மகா இழிவு என்றோர் எண்ணம் அன்று என்னிற் கவிந்திருந்தது. இவர்களை உணர முயல்வதிலும் பார்க்க, பிறரை உணர்ந்து திருத்த முயல்வதொற் பிறரின் பாராட்டுக் கிடைக்கும்; அந்தப் பாராட்டே எனது புகழுக்குணவாகும் என்று எண்ணினேன். அதனால் உட்கவர் இருக்கப் புறச்சவர் தீற்றிக் களித்தேன்.

வெளிப் பூச்சுக்களெல்லாம் கலைந்ததனால் சுய கோலங் கொண்ட என்மனம், நேற்றுவரை எதனாலோ சிங்காரித்துக் கொண்டிருந்த தன்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது; அந்த 'ஏதெது' களில் ஒன்று, பொருமை போலவும் தோற்றுகிறது; வேறொன்றுபோலவும் சாடை காட்டுகிறது.

அக்கரைப் பச்சையை மாத்திரமன்று, அயல்வீட்டுச் செழிப்பையும் என்னாலே தாங்கமுடியாது. எவரெவரோ

எல்லாம் எப்படி எப்படியோ செழித்துக் கொழிப்பதைப் போல், நான் ஏன் இல்லை என்ற ஏக்கப் பெருமூச்சு என்னை விட்டு என்றுமே மடிந்ததில்லை. அந்த இயலாமை என்னில் சீற்றத்தையும் சிடுசிடுப்பையும் வளர்த்துவிட, அவை இரண்டும் விளையாடும் களங்களாக என் அவளும் செல்லமும் வாய்த்தார்கள். வீடு, படு நரகமாவதற்கு வேறென்ன வேண்டும் ; மனைவியையும் மக்களையும் உணர முடியாமையை விட, நரகம் என்று தனியாக ஒன்று வேறெங்கே இருக்கப்போகிறது என்று இப்போது எண்ணுகிறேன்.

நேற்றுவரையில் மங்கி மறைந்து இல்லையாகிவிட்ட ஒரு நினைவு, அவளைப்பற்றி எண்ணியபோது வெகு தெளிவாகக் கண்முன்னே நடப்பது போலத் தோன்றுகிறது.

யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியில் என் அவள் தாயாகிவிட்ட செய்தி கிடைக்கிறது. அதை அறிந்ததும் என் உள்ளத்தில் ஊற்றொன்று சுரந்து, அதை நெகிழ்வித்து உருக்கி நீராக்கி, அமுதச் சுனையாக்குகிறது. மீண்டும் மீண்டும் ஊறி ஊறி, பெருகிப் பெருகி, என்னுடலிலுள்ள அணுக்கருக்களைத் தொட்டுத் தித்திக்கிறது. அது என் கட்டுக்குள் அடங்காத ஓர் ஆனந்த பரவசநிலை ; வான்வெளியில் மிதந்து மேலே மேலே அதற்கும் மேலே செல்வதைப் போன்ற ஒரு பிரமை.

போகும் வழியெல்லாம் என் குழந்தையைப்பற்றியே எண்ண அலைகள் கூத்தடிக்கின்றன. யார் இந்தக் குழந்தை? எங்கிருந்து வந்தது? எப்படிவந்தது? இதற்கும் எனக்கும் என்ன சொந்தம்? ஓகோ! முன்னே பல பிறவிகளிலே ஓட்டி உறவாடிய ஒருயிர், தாமரைப் பூவின் செவ்வண்ண அகவிதழ்களை உடலாகப் பெற்றுப் பிறந்திருக்கிறது. அது எனக்குச் சொந்தம்.

நான் ஆஸ்பத்திரியிலே அவள் படுத்திருந்த அறை வாசலிலே நிற்கிறேன். அவள் சரித்துவிட்ட வெண்கலச் சிலைபோலக் கிடக்கிறாள். கண்மூடி மௌனியாய் அசை

வின்றி, அவள் படுத்துக் கிடந்ததை என்றுமே கண்டறியாத நான் திகைக்கிறேன். அவள் தன்னடிவயிற்றிலே போற்றிக் காத்த உயிர்ப் பொறையை வெளிக் கொணர்ந்த சோர்வாற் கிடக்கிறாளா? அல்லது பரிபூரண ஆனந்தம் பரவி இனிக்கும் உள்ளத்திலே தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆழ்ந்த அமைதியிலே கிடக்கிறாளா? எனக்கென்ன தெரியும். அவள் அயர்ந்து தூங்குகிறாள் என்று எண்ணுகிறேன். அவளுக்குப் பக்கத்திலே சின்னத் தொட்டிலிலே இந்தச் செல்லம்மா சின்னஞ் சிறு சிசுவாய்க் கிடக்கிறாள். அதைத் தொடக் கை துடிக்கிறது; மனம் கூசித் தடுக்கிறது.

அவளிடம் சென்று அவள் நெற்றியிற் கை வைத்து வருடுகிறேன். அவள் கண் திறந்து பார்க்கிறாள். அந்தக் கண்ணிலோ முகத்திலோ எந்த உணர்ச்சித் துடிப்பும் நெளியவில்லை. என்றுமே அவள் அப்படித் தான்; அவள் ஒரு முகமுடி என்று நினைத்துக்கொள்கிறேன். அவள் கையைத் தொட்டுப் பார்க்கிறேன். பனிக் கட்டியைத் தொடுவதுபோல உணர்கிறேன். என் மன அந்தரங்கத்திலும் கடும் குளிர் பரவுகிறது. அவள் காற்பக்கம் சென்று காலைத் தொடுகிறேன். அவளில் ஒரு சலனம் துடிக்கிறது. 'சீச்சீ இதென்ன வேலை' என்று அவள் முன்குகிறாள்; முகத்தைச் சுழிக்கிறாள். தன் காலைத் தொட, அவள் என்றுமே என்னை அநுமதிக்கப்போவதில்லை, என எண்ணி மனதாற் சிரிக்கிறேன்.

ஒரு நர்ஸ் வருகிறாள்.

“ஐயா, நீரும் ஒரு கணவனா? நோயை முற்றி விளைய விட்டு.....” அவள் முடிப்பதற்கிடையில் என் அவள்,

“அம்மா, சும்மா இருங்கள், உங்களை யார் இவையெல்லாம் கேட்கச் சொன்னது. அவர் என்ன செய்வார்” என்று பொருமிச் சேறுகிறாள். கண்ணீர் முத்துக்கள் அவள் காதோரத்திலே தெறிக்கின்றன. நான் வெம்புகிறேன்; மரமாய்க் கல்லாய் நிற்கிறேன்.

“என்ன, ஏன் அழுகிறீர்கள். எனக்கு ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லவும் விரும்பவில்லை..... எங்கெல்லாமோ பறந்து போவது போலிருக்கு.....ம்... இந்தப் பச்சை மண்ணின் மனதை மாத்திரம் நோக விடாதையுங்கோ” என்று அவள் குரல் இழைகிறது. ஐயோ, நான் என்ன செய்யப் போகிறேன் என்ற என் உணர்ச்சியைத் தவிர நானே இல்லையாய் விட்டது போலத் தோன்றுகிறது.

அடுத்த நாளே அவள் போய்விட்டாள். இப்பொழுது ஏற்படுகிற பயங்கரத் தெளிவில், நான் என்னைப் பூரணமாக உணருகிறபோது, அவள் முகமூடியையும் என் மனமூடியையும் கிழித்தெறிந்து அவள் மனதைத் தொடாமையால் அவள் போய்விட்டாளோ என்று ஏங்குகிறேன்.

செல்லம் தன் மன ஏட்டில், தன் கண்ணீரால் எழுதிக் குவித்துள்ள உணர்ச்சிக் குமுறல்களை நான் கருத்துடன் படிக்கும் இவ்வேளையில், அவனைப் பற்றி எண்ணாமல் இருக்கமுடியவில்லை. அன்றொருநாள் என் பால்ய நண்பன் சேகரனது மகனாக வந்து, என் மாணாக்கனாகி, காலப்போக்கில் என் மகனாகவே மாறி விட்ட அந்தச் சுந்தரத்தை நான் பார்க்கிறேன். அவனது இளமைப் பருவம்—அது எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் நிறையக் கேட்டறிந்திருக்கிறேன். சுந்தரத்தின் தந்தையே அவனைப்பற்றிச் சொன்ன சில, என்றும் பசுமையானவை.

வேங்கைப் புலியின் கண்களிலே தெறிக்கும் மனோதிடமும் குரூர வெறியும் அவன் இளமைப் பருவத்தில், எப்படியோ அவனில் கவிந்துவிட்டனவாம். கணத்துக்குக் கணம் குமுறி எழும் எரிமலையொன்று அவன் மனதில் சதா தீக்கங்குகளைக் கக்கிக்கொண்டிருந்ததாம். அந்த வெறியும் இந்தத் தீயும் இணைந்து அவனை வழி நடத்திய போது, கோணல் மாணலான ஒரேயொரு வழிதான் அவன் முன் விரிந்து கிடந்ததாம். அந்த வழியிலே அவன்

ஒடியபோது இடறுண்டவர்கள் அவனொத்த பாலர்கள் மாத்திரமன்றி, பெரியவர்களுந்தானும்.

ஒருநாள் வகுப்பிலே ஆசிரியர் கேட்ட ஒரு கேள்விக்கு, திக்கித் திணறிப் பதில் சொல்ல முயன்றபோது, சிறுமி ஒருத்தி சிரித்துவிட்டாளாம். அவ்வளவுதான் தன்னையும் தானிருக்குமிடத்தையும் எல்லாவற்றையுமே மறந்த ஒரு வெறியில், கையிலிருந்த சிலேட்டால் அவள் தலைக்குக் குறிவைத்து எறிந்துவிட்டுச் சிரித்தானும். அன்று அவனுக்குத் தண்டனை கொடுத்த ஆசிரியர், மற்றொரு நாள் தலைக்கட்டுடன் வகுப்பிற்குள் நுழைந்தபோதும் அவன் சிரித்தானும்!

அந்த ஆசிரியர் அந்தவழியில் வரும் வேளைக்காகப் பகல் முழுவதும் பட்டினியோடு, வழியோர நாவல் மரத்திற் காத்திருந்து, மாலை மயங்கும் நேரத்தில் அவர் அவ்வழியால் வர, அவன் எப்படிக்குறிபார்த்து எறிந்தானோ என்று செய்தி யறிந்த எல்லோரும் ஆச்சரியப் பட்டார்களாம்.

கோவைப் பழம்போல வெற்றிலையை மென்று மென்று சுவைத்திருந்த அவனை, அந்த வழியால் வந்த வெள்ளை வேட்டிக்காரர், தனது பெருந்தன்மையைக் காட்டிப் பேசிக் கண்டிக்கப் போய், அவனது வெற்றிலை எச்சிலால் அபிஷேகிக்கப்பெற்றுத் திரும்பிய பரிதாபக் கதையை ஊரவர்கள் பேசிக்கொண்டார்களாம். ஊர்ச் சிறுவர்கள் உள் நடுக்கத்தோடு அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு, அவனைப்பற்றிக் கதைப்பார்களாம். அவனைத் தங்களுடன் சேர்த்துக்கொண்டாலும், வேதனையாம்; சேர்க்காவிட்டாலும் வேதனையாம். ஊர்ப் பெரியவர்களுக்கோ அவன் தீராத தலைவலியாம்.

அந்த வண்ணமலரின் இதயத்தை அரித்து நாச மாக்கும் இந்த வண்டு எவ்விதம் வந்து சேர்ந்தது என்பதை வெகு விரைவிற் கண்டுகொண்டேன். சுந்தரத்தின் வெறியுணர்வு நதி மூலமுமன்று; ரிஷி மூலமுமன்று. அவனது சிற்றன்னையே அந்த மூலம். அன்பின் அணைப்

பிலே மலர வேண்டிய அம்மலர், அலட்சியத்தாலும் அடக்கு முறையாலும் கருகியது. சிறு குழந்தைகளின் உணர்ச்சி இரப்பர்ப் பந்து போன்றது. அடக்க அடக்க, அடிக்க அடிக்க வெகு வேகமாக மேற் கிளம்பும். வீட்டிலே அடக்கப்பட்ட சுந்தரமும் வெளியிலே வெறியாக எழுந்தான்.

அவனை வீட்டிலிருந்து பிரித்து என்னுடன் வைத்துக் கொண்டேன். அவ்வளவோடு என் வேலை முடிந்தது. மீதிச் சுந்தரத்தை என் அவள்தான் உருவாக்கினாள். அப்போது செல்லம்மா பிறக்கவில்லை. அதனால், அவள் என்னிடத்திலே காணவும் பாராட்டவும் அனுபவிக்கவும் முடியாத அன்பை அவனிடத்திலே வைத்துப் பாராட்டி அனுபவித்திருக்கவேண்டும். அந்த அன்புவெள்ளம் அவன் வெறியை அடக்கி ஆண்டுவிட்டது. ஏதோ என்னுடன் இருந்து படித்துத் தொலையட்டும் என்று எண்ணிய நான் என்னையறியாமலே அவனது தந்தையானேன்.

அந்த அவள் மகாலக்ஷ்மி இன்றில்லை. அவள் அதோ அருபியாய் நின்று கண்ணீர் வடிய என்னைப் பார்க்கின்றாள். அவள் உதடுகள் பிரிகின்றன.

“என்ன, உங்களைத்தானே, ஊர்க் குழந்தைகளின் மனதைத் தொட்டு அணைக்கிற நீங்கள்.....?” ஐயோ! போதும். வசனத்தை முடியாதே. என்னால் தாங்க முடியாது, என்னைக் கொல்லாதே. உனக்குப் புண்ணியமுண்டு.

3

இருந்த இடத்திலே இருந்து தன்னுள் ஆழ்ந்து மூழ்கி, தன்னைக் கண்டு, தன்னை முற்றாக உணர்ந்து விளங்கிக்கொண்ட ஆசிரியர் கந்தசுவாமியின் கண்ணெதிரே பொழுது புலர்ந்தது. கன்னங் கரிய இருள் மூடிவிட, தான் எங்கென்றறியாமல் தடவியலைந்த அவருக்குத் தன் வாழ்வில் விடிவு ஏற்படுவதுபோலத் தோன்றியது. இரவு கண் விழித்ததனால் கண் எரிந்து புகைந்தது. தன்னை மறந்து தபசிகளைப் போல நினை

வுலகிலே சஞ்சரித்து நிலைத்திருந்ததனால் உடல் கனத்துச் சோர்ந்தது. என்றாலும் அவையொன்றும் அவருக்குப் பிரமாதமாகப் படவில்லை; தன் மனவிருள் விடிந்தது என்ற சுயதிருப்தி — சுயநலப்போக்கு — தான் கண்டறியாத தொன்றைக் கண்டுவிட்டதைப்போல வெகு பிரமாதமாகப்பட்டது.

உடலைச் சிலிர்த்துக் கொண்டு எழுந்த அவர், நேரே செல்லம்மா படுத்துக்கிடந்த இடத்துக்குச் சென்று, அவள் பக்கத்திலமர்ந்தார். அவளை எடுத்து வெளி வாங்கியிருந்த தனது மனதிற் புதைத்து மறைத்து விடவேண்டும் போல அவருக்குப் பட்டது. அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். செல்லம்மா இரவிரவாக வடித்த கண்ணீர் பெருகிப் பெருகி, ஈற்றில் வரண்டு விட்ட சுவட்டை மாத்திரமன்றி, கன்னத்திலும் தோளிலும் முகத்திலும் கிடந்த தனது அரக்கத்தனத்தின் சுவடுகளையும் கண்டார்.

அவர் கண்கள் குளமாகிக் கட்டுடைத்துவிட்டன. அவர் செல்லம்மாவின் முகத்தோடு முகம் வைத்துப் பார்க்கக் குனிந்தார். கண்ணீர்த்துளிகள் பொலு பொலுவென்று அவளது முகத் தழும்பின்மீது சொரிந்தன. செல்லம்மா மெதுவாகக் கண் விழித்துப் பார்த்தாள். அப்பாவின் மார்புக் கூட்டுக்குள் புகுந்துவிடுவது போல அவரைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டாள்.

“ அப்பா, மன்னிச்சிடுங்கோ அப்பா.”

இப்போதும் அவள் நெஞ்சு பயத்தால் நடுங்குவதைக் கந்தசுவாமி உணர்ந்தார். பெரியதொரு மலரைத் தாங்குவதுபோல, அவள் தலையைத் தன்னிரு கைக்குள் அடக்கிக்கொண்டு, அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் உதடுகள் துடித்து வெம்பின.

“ செல்லம், பூவைத் தொடத் தெரியாத பாவி நான். மன்னிச்சிடு அம்மா.”

பாற்காவடி

அன்று திருக்கார்த்திகை. அந்தக் கிராமத்திலுள்ள கப்பிரமணியசுவாமி கோயிலில் ஒரே கலகலப்பு. போவோர் வருவோரின் நடமாட்டம் ஒருபுறம்; தெய்வ சந்நிதானத்தை உலக வியவகாரங்கள் பேசுவதற்கேற்ற இடமாக்கிக்கொண்ட கும்பல் ஒருபுறம்; பலவர்ணப் புடைவைகளை யணிந்துகொண்டு வானவில்லின் நிறத்தைத் தெறிக்கவிட்டு நடமாடிய பெண்கள் கும்பல் ஒரு புறம். இப்படியாகக் காட்சி தந்தது அந்தத் திருக்கோயில். பூசைக்குரிய எவ்வித ஆயத்தங்களும் தென்படவில்லை. ஆனால், அங்குள்ள கலகலப்பு சந்தையிரைச்சலையும் வென்றுவிட்டது. ஆத்மசாந்திக் குறைவிடமான அந்தச் சந்நிதானம் வெறும் கலகலப்பில் மூழ்கிப்போய்க் கிடந்தது. இது தெய்வத்தின் சம்மதமன்று; மனித வர்க்கத்தின் ஏகோபித்த அபிப்பிராயம்.

சிறிது நேரஞ் சென்றது. அந்தக் கலகலப்புக் குறைந்ததோ அல்லது வேறொரு ஒலி அதை விழுங்கியதோ

என்னவோ? கொட்டுமேளம் முழங்கத் தொடங்கியது. அதையடுத்து நாதஸ்வரம் முதலிய ஏனைய வாத்தியங்களும் முழங்கத் தொடங்கின. பெரிய கண்டாமணியும் தனது பேரொலியைக் காற்றுக்குப் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தது. என்ன பூசைக்கு ஆயத்தமா?

அதோ வரிசையாகப் பல காவடிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே; அவை ஒவ்வொன்றும் பல பேதப்பட அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றனவே! ஆனால், ஒரே யொரு ஒற்றுமை; எல்லாவற்றிலும் மயிற்றோகைகள் கற்றை கற்றையாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. எவ்வளவு அழகிய தோகைகள்; ஒவ்வொரு தோகைக் கண்ணும் கண்ணைச் சிமிட்டி விளையாடுகின்றது. ஆனால், இந்த அழகில் எத்தனை எத்தனை வேதனைகள் மர்மமாக மறைந்திருக்கின்றனவோ? அந்தத் தோகைகள் அத்தனையும் மயிலின் அன்பளிப்பா? மயில் மனங் கனிந்து உதிர்த்த இறகுகளா? மனிதனிடத்தில் மறைந்திருக்கின்ற மிருக சுபாவத்தைத் தெய்வத்தின் பேராற்புனிதமாக்கலா மென்பது அவன் எண்ணம். இவ்வித மிருகசுபாவத்தின் வெறிக்குப் பலியான மயில் தன் மரண வேதனையில் — கடைசி மூச்சில் ஈந்த தோகைகள் தாம் அவை. அஹிம்சையின் சிகரமான தெய்வத்துக்கு அஹிம்சையினால் வந்த தோகை ஒரு புனித வஸ்துவாம்.

அந்தக் காவடிகளுக்குப் பக்கத்திலே அதனதன் சொந்தக்காரர் நிற்கின்றனர். அவர்கள் அரையிலே உயர்வான சரிகை இழைத்த பட்டுவேட்டி; அதை அவர்கள் கச்சையாகக் கட்டியிருக்கின்றனர். அதன் மேலே அதே சாதிச் சால்வை. மார்பிலே மூன்றுபட்டுச் சங்கிலி அசைகிறது. அட்சரக்கூடு வேறு. அவர்கள் மார்பிலும் கைகளிலும் எண்ணிலடங்காச் செடில்கள். சூரிய ஒளியில் மீன் செதில்கள் மின்னுவதுபோல அவை ஒளிவீசுகின்றன. முதுகிலே நூற்றெட்டுச் 'செடில்கள்' குத்தப்பட்டு, நூற்கயிறுகள் இரண்டின் ஒருபக்க நுனிகளிலே அவை பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மற்ற நுனியிரண்டும் அவர்கள் தோளின்மேல் அநாயாசமாக — ஒரு நாகரிகமாக எறியப்பட்டிருக்கின்றன.

எல்லாவித ஆயத்தங்களிலும் செய்கைகளிலும் பணத்தின் செழிப்புப் பரிபூரணமாகத் தெரிந்தது. ஆம்; அன்று அந்தக் கோவிலிற் காவடி எடுக்கும் அத்தனை பேரும் அந்த ஊரின் பெரும்புள்ளிகள்; நடப்புக்காரர்; பணக்காரர். எனவே மேளக் கூட்டங்களுக்கும் பாட்டுச் 'சமா'வுக்கும் பரிமளிப்புக்கும் சொல்லவா வேண்டும்?

2

வானைத் தொடும் கோபுரங்கள் கொண்ட அந்தச் சுப்பிரமணியசுவாமி கோயிலுக்குக் கிழக்கே ஒரு கூப்பிடு தூரத்தில் ஒரு அம்மன் கோயில் இருந்தது. பரந்து சடைத்துப்போய், எத்தனையோ தலைமுறைகளைக் கண்ட அந்த ஆலமரத்தின் கீழே, வெயிலும் மழையும் கூசாமல் உட்பிரவேசிக்கக்கூடிய ஒரு சிறு கொட்டிலிலே அவள் இருந்தாள். பெருஞ் செல்வர்களின் அந்தக் கோயிலுக்கும் பஞ்சமர்களின் இச் சிறு கோயிலுக்கும் வெளிப்பார்வைக்குப் பெரும் வித்தியாசந்தான். என்றாலும் இரண்டிலும் தெய்வம் உண்டு என மனிதன் நம்பினான். மனிதன் எந்தெந்த அந்தஸ்தில் இருந்தாலும், அவன் மனம் தனக்கென ஒன்றை வைத்திருப்பதில் திருப்தியடைகிறது. அந்த ஏழைப் பஞ்சமர்கள் தங்களுக்கென்று உண்டாக்கப்பட்ட அந்தக் கோயிலினூற் பரம திருப்தியடைந்தார்கள். அந்தத் திருப்தியை அவர்கள் வருஷத்துக் கொருநாள் காட்டிவந்தார்கள்: அன்று தான் அந்த ஜெகன்மாதா எண்ணெய்த் திரியையும், கர்ப்பூர ஒளியையும், சாம்பிராணி மணத்தையும் கண்டு அனுபவிப்பாள். மற்றைநாள் எல்லாம் அவள் ஏகாந்தத்தில் யோகஞ் செய்யவேண்டியதுதான்.

ஆனால் அந்த வழமையை, அன்று — அந்தத் திருக்கார்த்திகைப் புனித தினத்தன்று யாரோ கெடுத்து விட்டார்கள்!

அந்த உலகமாதாவின் அணுக்கிரகத்தின் பேரில், அன்று அந்தச் சந்நிதியிலே யாரோ காவடி எடுக்கப் போகிறார்கள். ஆனால், அங்கே கொட்டுமேளத்தின் ஒலி கேட்கவில்லை; ஜனக்கூட்டத்தின் கூச்சல் கேட்கவில்லை; பகட்டின் பிரதிபிம்பம் கண்ணை மயக்கவில்லை; மனித முயற்சியினாலே எத்தனையோ வேதனைகளை மறைத்து வைத்து உருப்பெற்று விளங்கும் காவடிகள் அங்கு காணப்படவில்லை. ஆனால் அங்கு தெய்வீக அமைதியும், பக்தியும், பரிசுத்தமும் மாத்திரம் இருந்தன. இரண்டே யிரண்டு பேர்தான் அந்தத் திருக்கோயிலில் நின்றார்கள், ஆணும் பெண்ணுமாக.

எலும்புகள் தம் தன்மையை மறந்து வெளியே புறப் பட்டுக் காணப்பட்டன. தோலிலே அங்கங்கு சுருக்கங்கள் காணப்பட்டன, வேப்பமரத்தின் மேற்பட்டையைப் போல. தலைமயிர் பலநாள் வாரப்படாமற் பின்னிப் போய்த் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவனையும் அறியாமல் ஒரு இளைப்பு அவனில் ஒளித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆம், சமீபத்தில் நோயினூற் பீடிக்கப்பட்டு எழுந்தவனைப் போற் காணப்பட்டான். அம்பாளை நோக்கிக் கை கூப்பிக்கொண்டு தன் பக்தியைக் கண்ணீர் மூலம் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான்; வீரன் என்பது அவன் பெயர்.

ஆனால், அவன் மனைவி வள்ளி ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அவள் தன்னுடைய பாற்காவடியைப் பக்திசிரத்தையுடன் ஆக்கிக்கொண்டிருந்தாள். பளபளென ஒளி வீசும் பால் நிறைந்த செம்பு; அதன் வாயில் வேப்பிலை; அதன்மேல் தேங்காய்; அதன்மேல் ஒரு பூ. அவ்வளவுதான் அக்காவடி.

பாற்காவடி தயாராகிவிட்டது. இனி அதைத் தலையிலே தூக்கி வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். தூரத்திலே கேட்ட மேள ஒலியின் “கிறுதா” வேலைப் பாடுகள் அந்தப் பணக்காரக் காவடிகள் புறப்பட்டு விட்டன என்பதை அறிவித்தன. வள்ளி இடுப்பிலே சொருகியிருந்த கர்ப்பூரத்தை எடுத்துக் கொளுத்தினாள்.

உள்ளே எரிந்துகொண்டிருந்த எண்ணெய் விளக்கைத் தூண்டிவிட்டாள். அவள் கைகள் கூப்பின. கண்கள் மூடின. 'தேவீ! உன் செயல்தான்!' என்று வாய் முணுமுணுத்தது. மனம் சிறிதுநேரம் தெய்வ பக்தியில் ஈடுபட்டது. இந்த மனம் சிறு குழந்தைகளைப் போன்றது. எப்படிச் சிறு குழந்தைகள் ஒன்றிலேனும் லயித்திரார் களோ அதைப்போல மனதிற்கும் சுயேச்சையாக அங்கு மிங்கும் ஓடித்திரியத்தான் விருப்பம். அதிலும் கழிந்த சில சம்பவங்களை அசைபோடுவதென்றால் மிகுந்த பிரீதி. அவள் மனமும் கழிந்த சில சம்பவங்களை நினைத்துக் கொண்டது.

3

இயற்கைக்குப் பாரபட்சமற்ற தன்மைதான் சிறந்த பண்புபோலும்! வள்ளியினுடைய அநாதைத் தன்மையை, ஆற்றொணு மனவேதனையைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் அந்த மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. இன்னது செய்வதென்றறியாத மனநிலையில் அங்குமிங்கு மோடினாள். உக்கி யிறந்த கூரையிலிருந்து 'ஓழுக்கு' விழுந்துகொண்டிருந்தது. வேதனையாற் சிதறுண்ட அவள் மனதிலிருந்தும் எண்ணற்ற சிந்தனைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

அந்தத் தென்னந் தோட்டத்தின் ஒரு மூலையிலே காவற்காரன் ஒருவனின் குடிசை; ஏழ்மையின் சகல விதமான லட்சணங்களுக்கும் அது வாசஸ்தலமாக விளங்கியது. அந்தக் குடிசையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து முனகற் சத்தம் கேட்கிறது, மரண வேதனையின் கைப் பிடியில் நசியும் ஆத்மாவின் துடிதுடித்த குரல்போல. இடையிடையே வேதனையின் உச்சநிலையைப் புலப்படுத்தும் 'ஐயோ! ஐயோ!' என்ற ஓலம். அதோ, வள்ளியின் கணவன் வீரன் நோயாகப் படுத்திருக்கிறான். கடுமையான நோய்; ஆனையே கொல்லக்கூடிய வியாதி; சுவாதசன்னி. தகுந்த வைத்திய சிகிச்சைக்கோ பராமரிப்புக்கோ தேவையான பணம் அவளிடமில்லை.

அவன் பக்கத்திலே வள்ளி நிற்கிறாள். அழுதழுது கண்கள் சிவந்துபோயிருக்கின்றன. வீரனின் ஒவ்வொரு முனகற் சத்தமும் கூரிய ஈட்டிபோல அவள் மார்பை ஊடுருவின. பாசத்தினுற் பிணைக்கப்பட்ட ஒரு உள்ளத்தின் வேதனை மற்ற உள்ளத்திலும் பிரதிபலித்தது. இரு உள்ளங்களின் அன்புப் பிணைப்பு உண்மையான இன்பத்தை உண்டாக்குமென்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்த அன்பின் பயனாக விழைந்த வேதனையும் மனதைக் கொல்லுமென்பது அவ்வளவுக்கு உண்மையே!

அவளும் என்ன செய்வாள் பாவம்! தன்னாலான மருந்துகள் பரிகரிப்புகள் எல்லாம் செய்துவிட்டாள். அந்தக் கொடிய வியாதிக்குத்தான் எவ்விதமான மனப் பண்புகளும் இல்லையே. காலையிலே வந்திருந்த அந்தச் சுதேச வைத்தியன் சொன்ன ஒவ்வொரு சொல்லும் நினைவு ரூபமாக வந்து அவளைக் கொன்றன.

‘ஆ! சுவாத சன்னியாம்; முற்றிவிட்டதாம்; ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்! ஏழ்மையை அஸ்திபாரமாகக் கொண்டு, அன்புக் கற்களாற் கட்டிய இன்பக் கோட்டையில் ஒரு பெரிய இடியாக வந்ததே இந்த வியாதி. இந்த நோய்க்கு நல்ல வைத்தியம் செய்ய வேண்டுமாம். ... இல்லாது போனால் ... இல்லாது போனால் ... ஐயோ..... என்னால் நினைக்கவே முடிய வில்லை. நல்ல வைத்தியம் — இங்கிலீசு வைத்தியம் — நான் எங்கே போவேன் அநாதை. அதற்கும் பணம் வேண்டும். பணம் ... பணம். அது இருந்தால் இந்த நிலையே வந்திராதே. எத்தனை பகல் எத்தனை இரவு பட்டினியாக வேலைசெய்தோம்; அதன் பயன்தானே இந்த நோய். ஆ! தெய்வமே! மாரியம்மா!’

வெறிகொண்டவள்போற் காணப்பட்டாள் வள்ளி. தலைமயிரைக் கைகளாற் பிசைந்தாள்; மார்பிலே இரண்டு கைகளாலும் குத்தினாள். தேகம் முழுவதும் பதறத் தொடங்கியது. அவளுடைய இந்த நிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி யிட்டுவிட்டது. வீரனின் ‘தண்ணீர், தண்ணீர்’ என்ற தீனக்குரல்.

அன்று இரவு வெளியந்தகாரம் வள்ளியின் மன அந்தகாரத்துடன் போட்டியிட்டது. மழையும் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. புயற்காற்றுச் சீறிக்கொண்டிருந்தது. இயற்கையின் கொந்தளிப்புக்கு முன்னால் எந்தச் சீவராசியும் தன்னாண்மையைக் காட்ட விரும்பவில்லை. ஆனால், அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் மாத்திரம் ஓர் உருவம் விரைவாக நடந்துகொண்டிருந்தது; தலைவிரிகோலமாக நனைந்த துணியிலிருந்து நீர் சொட்டச் சொட்ட நடந்தது. அந்தக் கனத்த இருளிலும் அதன் கூரிய கண்கள் வழிபிடித்தனவோ? அல்லது பாசம் வழிகாட்டியதோ? யாரறிவார். ஆனால் ஒன்றுமாத்திரம் உண்மை. திடமான பிடிவாதத்தின் பேரில் ஏதோ ஒன்றைச் சாதித்துவிடும் துணிவிற் சென்றது அது.

வானத்தில் ஒரு மின்னல் ஓடிற்று. ஒருகணநேரம் ஜெகமனைத்தும் சோதி வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அத்துடன் கூடவே வள்ளியின் பரிதாப கோலத்தையும் அது எடுத்துக் காட்டியது.

வள்ளியின் நெஞ்சம் தகுந்த வைத்தியத்தையும் நம்பவில்லை; தகுந்த பராமரிப்பையும் நம்பவில்லை. தன் குலதெய்வத்தின் கருணையைத்தான் நம்பியது. அந்தப் பக்திப் பெருக்கால்—வெறிகொண்டு கூத்தடிக்கும் இயற்கையின் கொந்தளிப்பு அவளுக்குத் தெரியவில்லை. எதுவும் பயங்கரத்தைக் கொடுக்கவில்லை; வெகு விரைவாக நடந்து மாரியம்மன் கோயிலை யடைந்தாள்.

அந்தக் கோயில் இருளோடிருளாய்ப் பயங்கர தோற்றத்தை யளித்தது. அந்தப் பயங்கரத்தை மிகைப் படுத்துவதுபோல ஆலமரத்திலிருந்த ஆந்தை அலறியது. ஆனால், வள்ளி கண்ட கோயிலிலே இவையொன்றுமில்லை. அவள் வேறொரு உலகில் நடமாடிக்கொண்டிருந்தாள். “தேவி மாரியம்மா! எங்கள் குலதெய்வமே! இதுவுமுன் சோதனையோ? என் கணவனைக் காப்பாற்ற உன்னால் முடியும்? வைத்தியம் பரிகரிப்பு இவையொன்றும்

எனக்குத் தெரியாது. நீதான் என்கணவனைக் காப்பாற்றியாகவேண்டும். அல்லது போனால் என்னையும் கொன்று விடு. என் மாரியாத்தா! உனக்குத் தெரியாததொன்றுண்டோ? என் மனம் படும்பாடு நீ யறியாததோ? என் தேவி! என் கணவனைச் சுகமாக்கிவிடு. வரும் திருக்கார்த்திகைக்கு உன் பேரால் நான் பாற்காவடி எடுக்கிறேன்” என்று உரக்க ஓலமிட்டாள். அதன் எதிரொலியாற் போலும் அந்த ஆந்தையின் குளறலும் இல்லாமற் போய்விட்டது.

4

கொட்டு மேளத்தின் ஓசையிலே, மனித கும்பலின் மத்தியிலே, பணத்தின் இறுமாப்பிலே, பகட்டின் பிரதிபலிப்பிலே, ஹிம்சையின் பதிலிலே செல்லும் காவடிகள்—செடிற் காவடிகள்—ஒரு கூப்பிடு தூரத்துக்கு முன்னாற் சென்றுவிட்டன. பக்திக்கனலிலே, அன்பின் பெருக்கிலே எடுக்கப்பட்ட பாற்காவடி ஒன்று அவற்றின் பின்னால் மெல்ல மெல்லச் சென்றது. அதனோடு ஓர் ஆணுருவம் எலும்புந் தோலுமாகப் பின்தொடர்ந்தது.

அக்கினி

“பார்வதி நீயும் ஒரு பெண்ணா? பெண் பெண்ணாய் வாழ்வதற்கு வேண்டிய சில குணங்கள் உன்னிடம் இல்லையே. கொஞ்சம் பொறாமை, சந்தேகம், பிடிவாதம் என்பனவும் பெண்மைக்கு உப்புப்போல அவசியம்”.

என்னக்காவின் எண்ண ஓட்டத்தில் வெளிப்பட்டு வெடித்த சில குமிழிகள் இவை. அக்காவின் இந்த அறிவுரைக்கு நான் என் சிரிப்பினூற் பதில் கூற எண்ணினேன். அக்காவின் முன் வாய்கொள்ளாமற் சிரிப்பது என்மட்டில் அநாகரிகமாகத் தோன்றியது. சிரிப்பைப் பலாத்காரம் பண்ணி, கோணல் மாணலாய் அடக்கிக் கொண்டேன்.

“உப்பு சுவை கூட்டும் ஒருபொருள்; இல்லையா அக்கா”

“ஆமாம்; உப்பும் அளவுக்கு மிஞ்சிவிட்டால் கரிக்கும்; பண்டம் பாழாகிவிடும்; அதனாலேதான்

பொருமை, சந்தேகம், பிடிவாதம், பெண்மையிலே தீமிரும் ஆண்மை எல்லாம் பெண்ணின் வாழ்வுக்கு அளவோடு தேவை என்கிறேன்.”

“என்னவோ, உன் கருத்தின் ஆழத்தைத் தொட என்னால் முடியவில்லையக்கா.”

“இதில் ஆழமென்ன; அகலமென்ன? தன்னைக் கொண்டவனைத் தவிரப் பெண்ணுக்குச் சுவைப்பொருள்—வாழ்வு கிடையாது. அந்தச் சுவையை அனுபவிக்க, தன்னைக் கொண்டவனைத் தன்னுடையவனே யாக்கிக் கொள்ள, அவையெல்லாம் வேணும். என்னுடைய அனுபவம் இது. புத்தியுள்ள பெண்ணாய் நடந்துகொள்.”

விதைக்க வேண்டியதை விதைத்த பின்னர் அக்கா போய்விட்டாள். தான் விதைத்த விதை கருக்கட்டி முளைவிட்டு வளர்ந்து விளையுமோ விளையாதோ? அதைப் பற்றி அவளுக்குக் கவலையில்லை. என்மீது அவள் கொண்ட பாசம் தன் அனுபவங்களைக் கூறத் தூண்டியது. அது பாசத்தின் கடமை; அவ்வளவுதான்.

என் அக்கா தூவிய வித்துக்கள் என் மனநிலத்தில் விழுந்து புதையவில்லை; அவை பதராகிக் காற்றிலே பறந்துவிட்டன; அகற்றவேண்டிய நச்சுக் குணங்களைப் பயிரிட வேண்டுமென்று அக்கா கூறியது எனக்கு வேடிக்கையாயிருந்தது. முதன் முறையில் என் றென்றைக்குமாய் என்னைப் பற்றிக்கொண்ட அவரை, மீண்டும் மீண்டும் என்னுடையவராக்கிக் கொள்வது என்பது தருக்கப்பிசகு. அக்காவுக்கு இந்த விஷயம் ஆண்டுதோறும் புதுப்பிக்கும் ஏதோ ஓர் அனுமதிப் பத்திரம்போலத் தோன்றுகிறதோ! அதை நினைக்கும் போதே என் மனம் குமட்டியது. வாழ்க்கையின் உன்னதமான ஒளிச் சிகரங்களிலும் துன்பமுஞ் சமையுமான இருட் குகைகளிலும் கண்ணின் விசுவரூபதரிசனம் போல, அன்பின் தரிசனந்தான் தோற்றவேண்டும். இந்த எனது விருப்பம்—வேட்கை—என் சொந்தமல்ல; பழக்க

வாசனை. அவரின் கண்ணில், புருவச் சுழிப்பில், சிரிப்பில், கன்னக் குழிவில், பேச்சில், செயலில், நான் கண்ட அன்பின் மிருதுவின் ஒரு கூறில் என்னை இழந்ததன் விளைவோ அந்த வேட்கை! என் சீமானுக்கு இப்படி ஓர் அன்பு — உலகத்தைத் தன்மயமாக்கி அணைத்துக் கொள்ளும் அன்பு—இந்த அருள் இவருக்கு எப்படி வாய்த்தது? அதை நினைக்கும்போது என் நெஞ்சு வெடிக்கிறதோ, விம்முகிறதோ, உருகி இல்லையாய்விடப் பரவசமொன்றுதான் மிஞ்சுகிறதோ; எப்படிச் சொல்வேன்.

நான் என்பதியின் உபாசகி. பத்து வருடங்களுக்கு முன் அவர் கைகொடுத்த அன்று தொடங்கிய உபாசனை என்றுமே முடியக் கூடாது. அந்த உபாசனையின் நிவேதனமாய் நான் என்னைச் சமர்ப்பிக்கும்போதும், அந்தச் சமர்ப்பணத்திலே குடும்பமென்னும் பாற்கடல் தோன்றும் போதும், உடல் அழிய அழிய உள்ளம் ஆகி ஆகிக் கொண்டு வருகிறது. தேங்காய்ப்பூச் சிதறலாய் நரைபடர்ந்து, கீறுகள் விழுந்த கண்ணாடியாய் முகஞ் சுருங்கி, முதுமை எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கிய இப்பொழுது —

மாதுளம் பழத்துக்கு அதன் குமரிப் பருவத்து மருட்டும் நிறமும் அழகும் தளதளப்பும் மங்கிப் போகலாம். ஆனால், அதனுள்ளே இரசகுண்டுகளாய் விளையும் முத்துக்கள் தானே அதற்குப் பெருமை.

நான் மாதுளங் காயல்ல; மாதுளம் பழம்:

சிறு நரையும் சிறு திரையும் எனக்குக் குறைகளோ!

என் நரையும் திரையுமே என் அக்காவுக்குத் தோன்றின. அவளால் மெய்யான என்னைக் காண முடியவில்லை. அதனால், பொய்யான என்னையும் அவரையும் ஒப்பிட்டு எச்சரிக்கை விட்டிருக்கிறாளோ! அவளல்ல, எங்களைச் சோடி சேர்த்துப் பார்க்கும் எவருமே “பார்வதி, புத்திசாலியாய் நடந்துகொள்” என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இவ்வளவுக்கும் அவருக்கு நாற்பத்துநாலு வயது; எனக்கு முப்பத்தைந்து.

எனக்கும் ஆச்சரியம் ; அன்றைக்கு இன்று ஒரு மாற்றுத்தானும் குறையாமல் எப்படி அவரால்..... வேண்டாம் ; திருஷ்டிக்கும் விஷம் உண்டாமே.....

அப்படி ஒரு தேகவாகு அவருக்கு.

எப்பொழுதும் கோவிலில் வசந்த மண்டபப் பூசையைக் காண என்னுள் ஒரு கிளுகிளுப்பு நெளியும். பூசை முடிந்த பின்னும் அந்த இடத்தை விட்டு நகர இயலாமல் நின்று விடுவேன். என் கண்ணில் ஏனைய நான்கு புலன்களும் சங்கமித்து ஒன்றாய்விடும். துடிக்கும் குத்துவிளக் கொளியில் சந்தனக் காப்பிட்ட திருமேனியும் அருளொழுகு கண்ணும் குறுஞ்சிரிப்பும் கொண்ட கோலக்குமரன் ; அவன், அழகுக் கொள்ளை ; கொள்ளை அழகு. அவனைக் கண்ணாற் காண்பேன் ; கண்ணாற் சுவைப்பேன் ; கண்ணால் அணைவேன் ; கண்ணால் முகருவேன் ; கண்ணாற் கேட்பேன்.

அப்படியானால் அவனில் அவரைக் காண்கிறேனா?

அப்படியானால் அவர் அவனின் சாரூபமா?

அதனாலேதான் அப்படி ஒரு தேகவாகோ?

அதனாலேதான் அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் ஒரு தோற்றமோ?

அதனாலேதான் என்னில் அவர் இருக்கிறாரோ— அல்லது அவரில் நான் இருக்கிறேனோ.

அந்தக் கோலம்—கோலத்தின் பூரணம்..... அதைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை; ஐயோ, ஐயோ என்று அங்கலாய்க்கத்தான் வருகிறது—

ஆனால் எனக்கு ஒன்று தெரியும். அக்கா பயப்படுவது போல அந்த அழகு கொள்ளை போகாது.

அது அச்சமற்ற அழகு.

ஏதோ சொல்வார்களே நிருத்தக் கலையின் உன்னத தேஜஸ் என்று. அதுதான் அந்த அழகு:

அவருக்கு நிருத்தம் ஆடவும் தெரியும்; ஆட்டு விக்கவும் தெரியும். பழகவும் தெரியும்; பழக்குவிக்கவும் தெரியும். நாட்டியக் கலாலயத்தின் அதிபனும் ஆசிரியனும் அவர்தான். இந்நாட்டிலுள்ள புகழ்பெற்ற நாட்டிய கலாவல்லிகள் எல்லாம் அவரால் உருப்பெற்றவர்கள். அவரின் நிருத்தக் கலை வழிந்தோடும் வாய்க்கால்கள் அவர்கள்; அவரின் முத்திரையும் பாவமும் பாணியும் சுருதியும் தாளக்கட்டும் எல்லாமே அவர்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றனவாம்.

‘சிவலிங்கனார் பாணி’ என்று முத்திரை குத்து மளவுக்கு நிருத்தக் கலையில் ஒரு புதுயுகத்தைத் தோற்று வித்து விட்டாராம் — கேட்கும்போது என்னுள்ளே பெருமை பாய்கிறது. அவரின் நாட்டிய கலாலயத்தில் எல்லாரும் மாணவிகளாம். வாளிப்பான உடற்கட்டும் அழகும் கொண்ட பருவ மங்கைகளாம். எல்லாம் அவரே சொல்லிக்கொண்டவை. கலாலயத்தைப் பற்றிச் சொல்வதென்றால், அவருக்கு ஒரு தனிச்சுவை; கேட்பதில் எனக்குத் தனியோர் உருசி. ஒருநாள் அவர் சொல்லுகிறார்:

“கலாலயம்தான் என் கோயில். கலாலய மாணவிகள்தாம் அங்குள்ள அழகொழுகு தங்க விக்கிரகங்கள்.”

“ஒரு சந்தேகம்.” நான் குறுக்கிடுகிறேன்.

“என்ன?”

“அந்தக் கோவிலின் மூலமூர்த்தி யார்? நீங்கள் தானே?” என்னுள் அடங்காமை ஒன்று பிறந்துவிட, அந்த முகபதுமத்தை இரு கையாலும் மெல்லென ஏந்திக் கொள்ளுகிறேன். என் கைகளுட்கிடந்த அவர் முகத்திற்கண்கள் சிரிக்கின்றன.

“உ - ஹும்.”

இருவரும் சிரிக்கிறோம்.

“ம்—மேலே சொல்லுங்கோ.” நான் கெஞ்சுகிறேன்.

“அந்தக் கோவிலின் மூலமூர்த்தி நானாலை நிச்சயமாக அந்த மூர்த்தியின் தேவி நீதான் ; சத்தியில்லாமல் சிவமா—”

என் நெஞ்சை ஆனந்தம் பந்தாடுகிறது. அவருக்கு வெறி பிறக்கிறது.

“கலாலயம் என்கோயில் ; திருக்கோயில் ; திருத்திருத் திருக்கோயில். மாணவிகள் தங்க விக்கிரகங்கள். நிருத்தக் கலை என் மூச்சு. அதனால், நிருத்தம் உள்ளவரையும் நான் நித்தியன். என் உயிரின் உயிர் சாகாது. வெளி உயிர் என்றே ஒருநாள் நிருத்தம் ஆடி ஆடியே சாகும். வெளி உடல் வெந்து சாம்பரானாலும் அந்தச் சாம்பரில் நிருத்தம் மணக்கும்.”

நான் அவரிலே பதித்த கண்களைப் பறியாமல், கல்லாய்ச் சமைந்துவிடுகிறேன்.

“இன்னும் கேள் — நான் என் சிஷ்யைகளின் கையைப் பற்றுவேன் ; காலைத் தொடுவேன். அவர்கள் முகமலரைத் தாங்கிக் கொள்வேன் ; கண்ணால் அவர்களுடன் பேசுவேன் ; அவர்களை அணைத்துக்கொண்டு அவர்களுடன் ஆடுவேன்.”

உயிர்க்கூடு வெடித்து உள்ளேயிருந்த என் உயிர்ப் பறவை தப்பிவிடுவது போன்ற உணர்வு ; ஆயிரம் ஆயிரம் நாக்குகளை நீட்டி, அக்கினி ஒன்று என்னை அணைப்பது போன்ற மயக்கம். என்றாலும் என் கண்கள் அவர் முகத்திலேதான் ஒட்டியிருக்கின்றன.

“அப்பொழுதெல்லாம் அந்த மாணவிகள் அங்கிருக்க மாட்டார்கள். நீதான் இருப்பாய். அவர்களையா தொடுகிறேன் ; அணைக்கிறேன் ; உன்னைத்தான் தொட்டு அணைக்கிறேன். அவர்களுடனே ஆடுகிறேன் ; உன்னுடன்கை கோத்தல்லவா ஆடுகிறேன். அப்படி ஒரு பாவனை— மிகமிக வலுவான பாவனை— இல்லாவிட்டால் நான் நானாக இருப்பேனா ?”

என் அடிவயிற்றிலிருந்து தோன்றிய அந்தப் பெருமூச்சு, இப்போது என்னுள்ளத்தைக் குளிர்வித்து வெளியேறுகிறது. நான் சொக்கிய கண்ணளாய் அவர் மார்பிற் புதைகிறேன். அவர் கைகள் என்னை இறுக அணைத்துக் கொள்கின்றன. சுகம் - சுகம் - சுகமயக்கம்.

ஆழக்கிணற்றிலிருந்து வருவதுபோல அவர் குரல் கேட்கிறது.

“என்ன பார்வதி, உனக்குத் தலை நரைத்து விட்டதா? இதென்ன முகத்திலே சுருக்கம். இவ்வளவு நாளும் நான் காணவில்லையே.”

நான் துடிக்கிறேன். ஐயோ, இதென்ன, என் றென்றுமே காணக் கூடாதவற்றை அவர் கண்கள் கண்டு விட்டனவே. உணரக் கூடாததை மனம் உணர்ந்து விட்டதே. அவர் பார்வையிலும் மனத்திலும் ஒரு பேதம் விளைந்துவிட்டதே. என்றாலும் என் உள்ளப் புலம்பல் அவருக்குக் கேட்கக் கூடாது; தெரியக் கூடாது என்று எண்ணுகிறேன். உள்ளம் ஒன்றுகையால் எனது எண்ணத்தின் கள்ளம் அவருக்குத் தெரிந்து விடுகிறதோ; அதனால், சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் அவர் பேசுகிறாரோ?

“இன்று மாலை உன்னக்கா கலாலயத்துக்கு வந்தார். சிறிது நேரம் இருந்து பார்த்தார். எதுவும் சொல்லவில்லை; புறப்பட்டுவிட்டார்.”

“அவர் நேரே என்னிடம் வந்துவிட்டுத்தான் போகிறார்.”

அணுப்பிரமாணமான கரும்புள்ளி ஒன்று என்னுள் இறங்கி விட்டதோ; அதனாலேதான் இப்படிப் பேசுகிறேனே.

“ஓகோ, அப்படியா - நல்லது” சொல்லிவிட்டுச் சிரிக்கிறார்; வழக்கமான அதே சிரிப்பு; அதே கன்னக் குழிவு; அதே கண்ணின் மலர்ச்சி.

ஆமாம்; எது நல்லது என்று நான் சிந்திக்கத் தொடங்குகிறேன்.

கலாலயம் அவர் கோயில்; வீடு என் கோயில். ஆனால் இரு கோயிலுக்கும் மூலவர் ஒருவர். இந்த எண்ணத்தாற் பூசை, வழிபாடு செய்த எனக்கு, அன்று ஏனோ கலாலயத்துக்குப் போகவேண்டும் என்ற எண்ணந்தோன்றியது. அன்று கலாலயத்தின் வெள்ளி விழா. அவர் ஒருமுறை அழைத்தபோதே உடன்பட்டுவிட்டேன். அவருக்கு ஒரே திகைப்பு — ஆனந்தத் திகைப்போ — அல்லது .. ; ஆனால், அவர் வழமைபோலச் சிரித்தார்.

ஆணி முத்துக்களைப் பொறுக்கி எடுத்துப் பளிங்குத் தரையில் உருளவிட்டால்... ஆமாம், அதைப்போல நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் கனகச்சிதம்.

விருந்து என்ற சொல்லுக்குப் புதுமை என்று அர்த்தமாம். விருந்தை உண்ணமுடியாது; அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதை அன்று நான் உணர்ந்தேன். அந்த நிகழ்ச்சிகளை ஆட்டுவிப்பவனுக்குள்ள பெருமை, புகழ் என்பனவற்றிற் சரி பாதி சக்தியான என்னையும் வந்தடைந்தபோது

நான் ஓரணுவாய்க் காற்றிற் கலந்து எல்லையற்ற பிரபஞ்சத்தை வலம் வந்துகொண்டிருந்தேன்.

நிகழ்ச்சிகள் முடிவடைந்ததும் நான் நானாகி அவரைப் பார்த்தேன்.

அவர் பழைய, புதிய, எதிர்வரும் புதிய சிஷ்யகோடியின் மத்தியில் வழமையான அந்தச் சிரிப்போடு மலையாய் நின்றார். மிகப் பழைய மாணவிகளில் ஒருத்தி, தன் தாலியை நெருடிக்கொண்டு, அவரை விழுங்கி விழுங்கி... ஆமாம் அப்படியே விழுங்கினாள். அந்த நீலச் சேலைக் காரிக்கு அவ்வளவு எச்சில் எங்கிருந்து வந்ததோ, — உதடு முழுவதையும் எச்சிலாக்கி அதையே சுவைத்துச் சுவைத்து அவரைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். இன்னொரு பூங்கொடி, இதோ உங்களிலே படர்ந்து விட்டுத்தான் மறுவேலை என்பது போல அவரிலே தாவத்

துடித்தாள். இன்னொரு துணிச்சற்காரி, அவர் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு வருடினாளா? கசக்கினாளா? பிழிந்தாளா? ... சீச்சீ ...

அவர் எல்லாரோடும் பேசுகிறார்; எல்லாரோடும் சிரிக்கிறார். போதும் போதாதற்குக் கண்களாலும் பேசுகிறார்.

பாதரசத்தைக் கையாற் பற்றி அகப்படுத்திவிட முடியாதாம். ஆனால், ஒரு சிறு குழாய்க்குள் சிறைப் பிடித்துக் கொண்டால் சீதோஷணத்துக்கேற்பத் துடிக்கு மாம்.

நிச்சயமாக அவர் பாதரசந்தான்.

எவளாவது ஒருத்தி குழாயாய்ச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டால் ...

யாரோ என் தலையிலே கருங்கல்லுத் திரிகையை வைத்துச் சுற்றுகிறார்கள். நான் சோர்ந்து நிலத்தில் விழுவதை, சாகாமற் கிடந்த பிரக்ஞையின் ஒரு துளி கொண்டு உணருகிறேன்.

3

“ பார்வதி, பார்வதி ! ”

யாரோ என்னைக் கூப்பிடுகிறார்கள். யாரோவா? அவர் தான் என்னைக் கூப்பிடுகிறார். மெல்லக் கண்திறந்து பார்க்கிறேன்.

அவர் ...

என் தலையைத் தன்மடியில் ஏந்திக்கொண்டு அவர்,— அவர் முகத்துக்குச் சோகத்தின் கனிவும் அழகு பேசுகிறது. இத்தகையதொரு சோகக் கனிவைக் காண்பதும் என் தவம். அந்தச் சோகம், பரிபூரண அன்பைப் பாஷையாக்கிப் பேசுகிறதோ? அப்படியானால் அந்தப் பேச்சைக் கேட்பதற்கு ஓராயிரந்தரம் மயங்கி விழலாமே. மயக்கமே நீ வாழ்க! மயக்கமா அது; அன்பின்

பரிசோதனைக் களம். இந்த நிலை என்னுள் ஆனந்தத்தை எழுப்புகிறது. நான் அவர் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறேன். அங்கே இருள் விலகி ஒளி படர்கிறது.

நான் அவர் கையை மார்பிற் பொக்கிஷமாக்கி வருகிறேன்.

“ பார்வதி, பார்வதி.”

அப்போது முனகல்தான் என் பேச்சு; அதற்கு மேல் எனக்குப் பேசத் தெரியவில்லை

“ பார்வதி, இப்போது உனக்கு என்ன வேண்டும், சொல். கொண்டு வருகிறேன்.” அவர் எழும்ப முயலுகிறார். நான் அவர் கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்கிறேன்.

“ஒன்றும் கொண்டு வரவேண்டாம். இங்குள்ளதைத் தாருங்கள்.”

“ எதை ”

“ உங்களை, உங்களையே தாருங்கள்.”

அவர் முகத்திற் பழைய மலர்ச்சி; பழைய சிரிப்பு; பழைய கன்னக்குழிவு — கண்ணின் பழைய பாஷை.

“ம்—இப்பொழுது எப்படித் தரமுடியும்; எப்போதோ தந்துவிட்டேனே.”

“ இல்லை — முழுமையாகத் தாருங்கள்.” அவர் மார்பிற் புதைந்து உள்ளே உள்ளே போய்க்கொண்டிருந்தேன் — அவர் சிரித்துக்கொண்டு என் முகத்தை நிமிர்த்தி ஏந்துகிறார்.

“ முழுமையாக என்றால் — ”

அவர் கேள்வி விளக்கம் கோருகிறது. விளக்கம் கொடுக்க எனக்குத் தெரியவில்லை.

“ முழுமையாக — முழுமைக்கு முழுமைதான் பொருள். அதாவது — நீங்கள் பாதரசமாகக் கூடாது — யாராவது கண்ணாடிக் குழாயில் அடைத்து விடுவார்கள்.” நான் கொஞ்சிச் சிணுங்கிச் செல்லமாய் வேண்டுகிறேன்.

“ஓகோ இதுவா, — நான் என்றுமே பா தரசமல்ல, — அக்கினி”

“ஐயோ, அக்கினியா, சுடுமே.”

அவர் முகத்திற் சிந்தனை நிழலிடுகிறது.

“சுடாது. உன்னைப்போல அதற்குப் பலியாகி அர்ப்பணமாகி விடத் துடிப்போர்க்குச் சுடாது; சுகஞ் செய்யும். மற்றவர்கள் பார்க்கலாம்; வியக்கலாம்; இரசிக்கலாம்; குளிரானால் அணுகியிருந்து காயலாம்; ஆனால், தொடக்கூடாது.”

“எனக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை; ஏதேதோ சொல்கிறீர்கள். உங்கள் முகமும் அக்கினியாய்ச் சுவாலிக்கிறது; வேண்டாம், ஒரு தரம் சிரியுங்கள்.”

அவர் சிரிக்கிறார். நானும் சிரிக்கிறேன்.

என்றாலும் என் மனத்தில் விழுந்த அந்த அணுவத்தனை கரும்புள்ளி கரையவில்லை.

4

“பார்வதி, இன்றும் கலாலயத்தில் ஒரு கலைவிழா. வருகிறாயா.” அவரில் அக்கினியின் வெம்மையில்லை; ஆனால் ஆற்றல் இருந்தது.

“என்ன அதற்குள்ளாக இன்னொரு விழாவா?”

“ஆமாம்; மிகப் பிரதானமானதொரு தேவை வந்துவிட்டது. இவ்விழாவுக்கு நீதான் தலைவி.”

“ஐயையோ, அடிமைக்குத் தலைமையா? வேண்டாம்.”

“பார்வதி, தலைமை அடிமையாவதும் அடிமை தலைமையாவதும் அந்தந்த வேளையைப் பொறுத்தது. விரும்பாவிட்டால் விடு; நான் தலைவனாகிவிடுகிறேன். ஆனால் விழாவுக்கு நிச்சயம் வரவேண்டும்.”

விழாவுக்கு நூறே நூறு பேர்தான் வந்திருந்தார்கள். எல்லாரும் பெண்கள்; அவரின் சிஷ்யைகள்.

பழைய நினைவில் மனம் சுழித்தது. நிச்சயமாகப் பறிபோகாது என்பது தீர்க்கமானாலும் பறிபோய் விட்டாலோ என்ற சலனத்தையுள்ளடக்கிய நினைவு. அதை நினைக்கும்போது வெட்கமும் தலைதூக்கியது.

நூறு பேருக்கு ஒரு விழாவா? அந்த நிலையில் எனக்குத் தொகை முக்கியமேயன்றி, தரம் முக்கியமாகப் படவில்லை.

வேளை வந்தது; திரையகன்றது; காட்சி மலர்ந்தது.

பிட்சாடனமூர்த்தி அரங்கிலே தோன்றுகிறார். பின்னிய செஞ்சடை; நீண்டு தொங்கும் தாடி; சாம்பல் படர்ந்த மேனி; கையிற் கபாலம்; ஏறக்குறைய நிர்வாணக்கோலம். ஆனால், உள்ளத்தை உருக்கி நெகிழ்விக்கும் பொலிவு; தெய்வீக ஒளி.

யார் இந்தப் பிட்சாடனமூர்த்தி? அவரா? அவரே தான். அவருக்கு இத்தகையதொரு தோற்றம், கோலம் எப்படிச் சித்தித்தது. இது புறத்தில் ஒப்பனை ஒன்றினால் வாய்த்த வடிவமல்ல; உள்வடிவம்; மனம் கோலம். நான் மனம் புத்தி சித்தங்களைக் கண்ணுள் வைத்துக் காணுகிறேன்.

பிட்சாடனர் தாருகாவனத்துக்குச் சென்று, கபாலத்தை நீட்டிப் பிச்சைக்காக மனைவாயில்தோறும் இரக்கிறார். உள்ளத்தைக் கவ்வும் மெல்லிசை பின்னணியில் இழைகிறது. இசை துரிதகதியில் ஆரோகணிக்கிறது. தாருகாவனத்து முனிபத்தினிகள் இடுதற்காக ஏந்திய பிச்சையுடன் அரங்கிற் காட்சியளிக்கின்றனர். ஆகா, அந்த முனிபத்தினிகள் தவத்தின் திண்மையும் கற்பின் கனலும் பிணைந்த இணைவு; எழிலின் ஆட்சி; எளிமைக் கோலம். அவர்கள் பிட்சாடனரைக் காண்கிறார்கள். தம்மை மறந்த நிலையிற் பார்க்கிறார்கள்; பிட்சாடனரில் இரண்டறக் கலந்துவிடும் நிலை - பிச்சிநிலை; உள்ளம் ஒரு நெறிப்பட்டுச் செல்லும் நிலை; லயநிலை. அவர்களுக்குத் தங்கணவர் யார், தாம் யார், எதற்கு வந்தோம்,

என்ன செய்கிறோம் என்ற எல்லாமே குடிபோனநிலை ; வளைசிந்த, உடைசிந்த, நாண்சிந்த, கற்புச்சிந்த நிற்கும் நிலை. பிட்சாடனர் பிட்சாடனராயே நிற்கிறார். அவரில் மாற்றமில்லை.

அந்த இசை நடனம் முடிகிறது. திரை விழுகிறது.

அவர் வருகிறார். முன்போலவே ஒருத்தி தாலியை நெருடுகிறாள் ; நீலச் சேலைக்காரி தன் எச்சிலைத் தானே சுவைக்கிறாள் ; பூங்கொடியொன்று படரத் துடிக்கிறது ; அவரின் கையை வருடுகிறாள் ஒருத்தி.

இப்போது நான் மயங்கி விழவில்லை ; இரசிக்கிறேன் ; உள்ளத்தைத் திறந்து இரசிக்கிறேன்.

அவர் என்ன செய்வார் ? இல்லை, என்ன செய்கிறார் ?

அக்கினியைப் பார்க்கவும் இரசிக்கவும் குளிர்காயவும் யாருக்கும் உரிமை உண்டு.

இனி இதற்கு என்மனம் நிறைந்த அனுமதியுண்டு.

இப்போதுதான் அவர் முன்பு சொன்ன முழுமையின் பொருள் புலப்பட்டது.

அவர் முழுக்கமுழுக்க முழுமையாக என்னுடையவர்.

அதனால், அவர் அக்கினி.

உண்மையில் இப்போதுதான் நான் புத்திசாலிப் பென்.

ஸ்ட்ரைக்

“நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்?” என்ற தத்துவ விசாரம், சந்தர்ப்பம் வாய்த்த வேளையிலே சாதாரண மனிதர் மனத்திலும் முளைவிடுவதுண்டு. ஒருவரின்றி ஒருவரில்லை என்ற பிணைப்பில், ஒருவர் போய்விட, இருக்கும் ஒருவருக்கு அது தோன்றுவதுமுண்டு. மயானத்தின் பயங்கரப் பின்னணியிலே ‘நேற்றிருந்தார் இன்றில்லை’ என்னும் உண்மை வெகு தெளிவாகத் தெரிய, அது தோன்றுவதுமுண்டு.

ஆனால், முத்துவுக்கோ யாழ்ப்பாணப் பஸ் நிலையத்திலேயே அந்த விசாரம் அரும்பிவிட்டது. எதிர்கால மென்னும் கற்பனைக் கன்னியின் குறுநகையில் மனம் கொள்ளைபோக, அவள் காட்டும் கனவுகளிலே முக்குளித்துத் திரியும் அந்த வாலைவயதில் அந்தச் ‘சுடலை ஞானம்’ தோன்றுவதென்றால், நிச்சயமாக அந்தக் காரணம் வெகு தாக்கமுள்ளதாகத்தான் இருக்க வேண்டும், ஆம்; கடந்த ஐந்தாண்டுகளாக, அவனது

ஜீவமூச்சாய், அவனே அதுவாய், அதுவே அவனாய், பிரிவறியாய் பொருளாய் ஒன்றிவிட்ட யாழ்ப்பாணப் பஸ் நிலையம், கடந்த நான்கு நாட்களாய்ச் செத்துப் போய், அநாதைப் பிணம்போல நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தது.

எந்தெந்தச் சடப்பொருளும் காலமும் இடமும் பயனுங் கூடிய வேளையில், சூக்குமமான உயிர் ததுடிப்புக் கொண்டு, பாவம் ததும்பப் பிரகாசிக்கலாம் என்ற உண்மையை அது அவனுக்கு அன்று தெளிவாகக் காட்டியது. குத்துவிளக்கின் எல்லா முகங்களிலும் அடக்கமாகப் பூரணப்பொலிவுடன் விளங்கிய சுடர் அணைந்து விட, அது செத்துக் களையிழந்து கிடப்பதில்லையா? அது போலக் கிடந்தது அது. பரிதாபமும் பயங்கரமும் கலந்த இந்நிலை, விபரம் புரியாததொரு உணர்வாய் விஸ்ப்ரபமெடுத்து, அவனது மனத்தின் உட்சுவரைத் தட்டித் தட்டித் துன்புறுத்தியது. அவனால் ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியாத, மகாகடினமான மகாபயங்கரமான அனுபவமாக அது தோன்றியது.

இறந்துபோன தாயின் கால்மாட்டிலே கிடந்து, அமுதமுது துயரத்தின் எல்லையைக் கண்டு, தேற்றுவாரின்றியே சோர்ந்துபோய் முடங்கிக் கிடக்கும் குழந்தையைப்போல, அந்தப் பஸ்நிலையத்தின் ஆபீஸ் அறைக்கு வடபாலுள்ள மண்டபத்தின் தென்கோடியிலே கிடந்த ஆசனத்தில், முத்து கூனிக் குறுகிப் படுத்திருந்தான். அந்தப் பயங்கர அனுபவத்தைக் கடந்த நாலு நாட்களாக, அல்லும் பகலும் மெல்ல மெல்ல அனுபவித்து, பரிபூரண கசப்புணர்வை உள்வாங்கி, மனசைச் சுளிக்கப் பண்ணிக்கொண்டு அவன் கிடந்தான்; அவன் கண்களை மூடி அந்தர்முகமாக நினைவைச் சுழலவிட்டுக்கொண்டு கிடந்தான். இடைக்கிடை கண்ணீர் கொப்புளித்துக் கொண்டு கடைக்கண் வழியாகச் சிந்தியது. அதை அவன் துடைக்கவில்லை.

ஒருமுறை பார்த்தவர்களையும் இரண்டாம் முறையும் பார்க்கச் செய்யும் ஒரு வசியத்தன்மை முத்துவுக்குச் சித்தித்திருந்தது. தூசிபடிந்த, ஆனால் சுருண்டு நெளிந்த கேசம், சொல்வழிகேளாத் துடுக்குக் குணம்கொண்டு அலைந்து கிடந்தது. குருத்துமீசை அரும்புகட்டி, காளைப் பருவத்தின் தலைவாயிலுக்கு அவனைக் கூட்டிவந்த பெருமிதத்திலே கறுத்துச் சிரித்தது. சரிபாதியாக வெட்டிப் பிளந்தது போன்ற அவனது உதடுகள், தீர்க்கமான போக்கைக் காட்டும் கண்ணாடிகள். தோய்த்துத் தோய்த்து நசிவுண்ட அரைக்காற்சட்டை; இடது பக்கத் தோள்மூட்டிலே கிழிவுகண்ட ஒரு 'சேட்'; கழுவித் துடைத்துத் துப்புரவு செய்தால்தான் அவனது உண்மையான நிறத்தைச் சொல்லமுடியும்.

நினைவுகளை உள்வாங்கிக் குமைந்த அவன், கண் திறந்து பார்க்கிறான். கண்கள் அங்குமிங்கும் எங்கும் நோக்குகின்றன. அந்தக் காட்சி.....

வழக்கமான வைகறைப்போதிலேயே உயிர்ப்பொறி தெறிக்கத் தொடங்கிவிடும். பஸ்நிலையத்தில் எதுவித சலனமுமில்லை. வைகறை தொட்டு ஒரு சாமம் வரையும் கணந்தவறாமல் வருவதும் போவதுமாய்த் திரியும் எந்த வகை பஸ்ஸும் இல்லை. தள்ளாமையால் கீழ்மூச்சு, மேல்மூச்சு வாங்க, இருமல் நெஞ்சைப் பிளக்க விழுந் தெழுந்து தள்ளாடிக்கொண்டு வந்துநிற்கும் கிழப் பஸ்ஸும் இல்லை. கம்பீர நடைநடந்து வெகு லாகவமாக மூலை திரும்பி வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு குதித்துநிற்கும் காளை பஸ்ஸும் இல்லை; நளினை தோற்றத்தோடு அன்ன மென நடந்து மெல்லிசை மிழற்றி அலுக்கிக் குலுக்கி நிற்கும் குமரி பஸ்ஸும் இல்லை. இவைகளுக்காக ஏங்கித் தவமிருந்தும், நின்று இருந்து நடந்து அலுத்தும், பின்பு அவரவர்க்குரிய அவையவை கிடைத்தபோது, சிலவேளை சிரித்து மகிழ்ந்தும் சிலவேளை காலாக்கினி முகத்தில் ஜொலிக்க முணுமுணுத்தும் போக்குவரத்துச் செய்யும் மனிதக் கும்பலையும் காணவில்லை; இந்த மனிதக் கும்பலை நம்பி முத்துவைப் போலவே வயிறு வளர்க்க எண்ணி,

இடதுசாரி வலதுசாரியாகச் சுழன்று திரிந்து சிலசமயம் தனக்குப் போட்டியாகவும் உதவியாகவும் தொண்டை கிழியக் கத்திப் பணம் பண்ணும் நடமாடும் வியாபாரி களையும் காணவில்லை. எல்லாம் எங்கெங்கோ போய் அடைந்துவிட, எல்லாரும் எங்கெங்கோ போய் ஏதேதோ வழிவகை கண்டார்கள். ஆனால் முத்துமாத்திரம் செத்துப்போன தன் தாயான பஸ் நிலையத்தைக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு கிடந்தான்.

முத்து எழுந்திருந்தான். மீண்டும் அவன் கண்கள் சுழன்று சுழன்று நோக்கின; ஆபீஸ் அறையை எட்டிப் பார்த்தன. அங்கே நாலு பொலீஸ்காரர், எங்கோ தனி வழியில் விழுந்துகிடந்த அநாதைப்பிணத்தை இரவு பகலாகக் காப்பதுபோலக் காணப்படுகின்றனர். பிணத்தைக் காக்கவந்தவர்கள் சர்வாயுதபாணிகளாய்க் காட்சிதரும் தொழில் நுணுக்கந்தான் மர்மமாய்த் தோன்றுகிறது. இவர்கள் கடந்த நாலு நாட்களாய் வேலையில்லாத வேலையை, இருப்பதும் படுப்பதும் எழு வதும் நிற்பதும் நடப்பதுமாய்ச் செய்துகொள்கிறார்கள். அந்த ஆபீஸறைதான் இப்போது அவர்கள் பாசறை.

அவர்களைப் பார்த்தபோது அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஒரு கணம் தன்னிலையை மறந்து அவர்கள் நிலைக்குப் பரிதாபப் படுவதுபோல, “ஐயோ பாவம்” என்று அங்கலாய்த்தான்,

அப்பொழுது, பொன்னம்பலம் வீதி வழியாகச் சிறுவன் ஒருவன் தாளந் தவறாமல் ஸ்தாயி மாறாமல் குரலெழுப்பிக்கொண்டு சென்றான்.

“நாலு ரொபி பத்துச்சதம்..... நாலு ரொபி பத்துச்சதம்.”

“ஒரு ரூபாவுக்கு மூன்று பேனை ஒரு ரூபா வுக்கு மூன்று பேனை”

“இருபது இனிப் பத்து சதம்” நாலு நாளாய்க் காதிற்படாத அந்தக் குரலைக் கோட்டபோது முத்துவின் உடல் சிலிர்த்தது. உள்ளேயிருந்து வெள்ள

மாய் எழுந்த உத்வேகம் அவனை ஆட்கொள்ள வேகமாய் எழுந்தான் ; தன்னைமறந்த ஒரு நிலை அவனிற் கவிந்து மூடியது.

“ தினகரன் வீரகேசரி ... ஈழநாடு டெயிலி மிறர் பத்துசதம் பேப்பர் ”

“ படுக்கையில் பாதி மீசை பறிபோன பரிதாப சம்பவம். ”

“ பெய்தது பெருமழை..... பெருகியது வெள்ளம். ”

“ வஞ்சிக்கப்பட்டாள் கன்னி வாலிபன் கைது. ”

“ பிரதமருக்குக் கன்னத்திலறை. ”

“ தினகரன்... வீரகேசரி ... ஈழநாடு... டெயிலிமிறர் பத்து சதம் பேப்பர்..... பத்து சதம் பேப்பர்..... ” அவன், தான் நின்ற சூழல், உலகம் எல்லாவற்றையும் மறந்து உரக்க உரக்கக் கத்தினான். தினந் தினம் தன் தொழில் ரீதியாகச் சொல்லிப் பழக்கப்பட்ட வாய், கட்டை உடைத்துக்கொண்டு, ஓலமிட்டது; அவன் நாலைந்து முறை கத்தினான்,

“ யாரடா அது? உனக்கென்ன பைத்தியமா? ” என்ற பொலீஸ்காரன் அதட்டல், வெடிகுண்டாய் வெடித்து, முத்துவினது அந்த வெறியைத் தகர்த்தெறிந்து, அவனைச் சுயநிலைக்குக் கொண்டு வந்தது. தானும் தன் சூழலும் செயலும் அவனறிவிற் பட்டன; தாளக்கட்டுத் தவறிய நடனமாது நிலைகொள்ளாது தத்தளிப்பதுபோலத் தன் செயலற்றவனாய் மீண்டும் அந்த ஆசனத்திலே சுருண்டு படுத்தான். மீண்டும் நினைவுகள் உள்முகமாக நின்று அவனைக் குடைந்தெடுத்தன. அது அவனைப் படுக்கவோ, இருக்கவோ, நிற்கவோ விடாமற் பாடுபடுத்தியது. திடீரென்று எழுந்த அவன், சுற்று வட்டமெங்குஞ் சென்று ஏதோவொன்றைத் தேடினான். கடைசியில் அந்த ஒன்று—கரிக்கட்டி—அவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அடுத்த கணம் தான் படுத்திருந்த இடத்திலேயுள்ள தகரச் சுவரிலே எழுதினான்.

“ ஸ்ட்ரைக் வீழ்க.”

மூலகாரணத்தைக் காணமுயலாமல், ஏட்டில் எழுதியும் கூக்குரலிட்டும் அமைதி காண்பவர்களைப்போல, அதை எழுதி முடித்ததும் ஏதோ ஒன்றைச் சாதித்து விட்டதைப்போன்ற சாந்தம் அவனுக்குச் சித்தித்தது. படபடப்பும் வெறிக்குணமும் சமனமடைந்தன. ஒரு கணம் நிர்ச்சிந்தையாய் இருந்தான். பின், தன் சட்டைப் பையிலிருந்த கசங்கிய ஒரு ‘ பாஸ் ’ புத்தகத்தை, பிறந்தவுடனே பிஞ்சுக் குழந்தையைத் தொட்டு எடுப்பது போல, வெகு மிருதுவாக எடுத்துப் பார்த்தான். ‘ மொத்தம் 480 ரூபா ’ என்று அவன் முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

“ இன்னும் இருபது ரூபா. இந்தப் பாழாய்ப் போன ‘ ஸ்ரைக் ’ வராதுபோனால், இந்த நாலு நாளிலும்... நாலேந்து இருபது.. இந்தக் கடன் முடிந்திருக்கும். நானும் சுதந்திர புருஷனாயிருப்பேன். நானும் என் அப்பாவும் அடிமையாயுமிருக்கமாட்டோம்; கடன் காரணயுமிருக்கமாட்டோம்; எந்த ஒரு நிமிஷம் முந்தி இந்தக் கடன் தீருகிறதோ அந்த நிமிஷத்தில் என் அப்பாவின் ஆவி சாந்தியடையும்” என்று எண்ணம் ஓடியது.

“ அப்பா... அப்பா...” என்று உரக்கக் கத்த வேண்டும் போலத் தோன்றியது. அந்த நப்பாசையை மென்று விழுங்கிக்கொண்டு, அந்த ஆசனத்தில் சரிந்தான். வாய் சொல்வழிகேட்டு அடங்கிவிட்ட போதிலும் மனம் “ அப்பா அப்பா ” என்று ஓலமிட்டுக் கொண்டே யிருந்தது. அப்பாவின் நினைவு நெஞ்சைச் சுடச்சுட, அவன் அங்குமிங்கும் புரண்டு துடித்தான்:

“ அப்பா... அப்பா...” மனம் தன்வாய் வலிக்கும் வரை ஓலமிட்டுக்கொண்டே யிருந்தது. கடந்தகால நிகழ்ச்சித் துண்டங்கள், குமிழிகளாய்ப் பரிணமித்து, மனத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து மேலேவந்து பலபல வண்ணங்கள் காட்டிவிட்டு உடைந்தன.

முத்து கௌபீனக் கட்டோடு, தன் மாமி வீட்டுக் கிணற்றுக்கட்டிலே காலைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு, குளிந்து நாடிக்குக் கையை முட்டுக் கொடுத்தபடியிருக்கிறான். தோய்த்துக் காயப்போட்ட காக்கிக் காற்சட்டை காயும் வரையும் காலையில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களுக்கு அர்த்தம் காணுவதில் முனைந்திருக்கிறான்.

காலையில் யாரோ ஆணும் பெண்ணும் பிள்ளைகளுமாய் நாலுபேர் மாமிவீட்டைத் தேடி வந்தனர். பண்பாடு வற்றிப்போய் 'கலடு' தட்ட, பணச்செருக்கு அவர்களது நடையுடை பாவனையிலே தெறிக்கிறது. மாமி வந்தவர்களை, வாருங்கோ, வாருங்கோ, இப்போதாவது வழி தெரிந்ததா" என்று இரு கைகளையும் நீட்டி வெகு விமரிசையாக வரவேற்கிறார்கள். முத்துவுக்கு ஆச்சரியந்தாளவில்லை. மாமி இவ்வளவு விநயத்தோடு மகிழ்ச்சிபொங்க வரவேற்பதென்றால் நிச்சயமாக அவர்கள் மாமியிலும் பார்க்கப் பெரியவர்களாகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறான்.

சிறிது நேரம் யோக சேமங்கள் விசாரிக்கப்படுகின்றன. 'வைப்புச் செப்பு' பற்றி, 'வீடுவாசல்' பற்றி, 'பணம் பண்டம்' பற்றி, 'ஆடையாபரணம்' பற்றிப் பரக்கப் பேசுகிறார்கள். எல்லாப் பேச்சிலும் முழுக்க முழுக்கப் பணம் பேசுகிறது. பண்பு முகத்தில் விழிக்க வெட்கப்பட்டு ஒளித்துக் கொள்கிறது. "அடே, முத்து ... முத்து" என்ற மாமியிள் குரல் ஒலிக்கிறது. முத்து ஓடி வருகிறான். பொத்தானில்லாத அந்தக் காக்கிக் காற்சட்டையின் இரு தலைப்புகளையும் இழுத்து, வேட்டி உடுப்பதுபோல வுடுத்து, தொங்கும் 'வால்' களைச் சொருகவேண்டிய இடங்களிலே சொருகிக் கொண்டு, தன்னைப் பூரண அலங்காரம் செய்துவிட்டதாக எண்ணிக்கொண்டு வருகிறான்.

"யார் இந்தப் பொடியன்" என்று வந்தவள் கேட்கிறாள். மாமியின் முகம் சுளிக்கிறது. பாக்குக் கடிக்கிற நேரத் தயக்கம். மாமி கண் சிமிட்டுகிறாள்.

‘அதெல்லாம் பெரிய கதை; பிறகு சொல்லுகிறேன்’ என்று சிமிட்டிய கண் பேசுகிறது. முத்துவுக்குச் ‘சுரீர்’ என்கிறது. தான் போனபின்னர் தன்னைப்பற்றி மாமி இவளுக்குச் சொல்லப்போகிறாள் என்ற உள்ளூர்வு முத்துவைச் சுடுகிறது.

“முத்து, பெரியகடைக்குப்போய் பத்து ரூபாவுக்கு இறைச்சி வாங்கிவா; சுணங்காமல் வா” என்று சொல்லி மாமி பத்து ரூபா கொடுக்கிறாள்; முத்துவால் அதை நம்பமுடியவில்லை. பத்துச் சதத்துக்கு இரூல் பூச்சி வாங்கவே பத்துமுறை தயங்கும் மாமி ஆமாம், பத்து ரூபாவுக்கு இறைச்சி வாங்குமளவுக்கு வந்தவர்கள் பெரியவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும்; இரூல் போட்டுச் சுறாப்பிடிக்கும் வித்தை இது என்று எண்ணிக்கொள்கிறாள்.

என்றாலும் உடனே அவன் போய்விடவில்லை. தன்னைப்பற்றி வந்தவர்களுக்கு மாமி என்ன ஓதப் போகிறாள் என்பதை அறியும் ஆசைப்புழு அவனுள்ளே ஊர்கிறது. போவதுபோலப் போக்குக்காட்டிவிட்டு வேறொரு வழியாக வந்து ‘ஒட்டுக்’கேட்கிறான். உள்ளே குரல்கள் இழைகின்றன.

“யாரவன்” வந்தவன் கேட்கிறாள்.

“அவன்.....அவன் வேலைக்காரப் பொடியன். நாலு வீடு தள்ளி அவன் வீடு. கஞ்சிக்கும் வழியற்ற பஞ்சைகள். தாயுமில்லை தகப்பனுமில்லை. தாய் கசம் வந்து போய் விட்டாள்; தகப்பன் எங்கோ களவெடுத்து மறியலுக்குப் போய்விட்டான். தகப்பனுடைய கள்ளக்குணம் இவனுக்கும் இல்லாமற் போய்விடுமென்று எப்படி நம்புவது” மாமி தன் கௌரவத்தைச் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காமற் பேசுகிறாள்.

“அப்படியானால் ஒன்று செய்யேன். எங்களுக்கு ஒரு ஆள் தேவை.” வந்தவன் பேசுகிறாள்.

“அதற்கென்ன? அவனைச் சாட்டிக் கடன் ஐந்நூறு ரூபாய் நிற்கிறது.”

“அதென்ன பெரிய காரியமோ? நான் தந்து விடுகிறேன்.”

முத்து அதிர்ந்துபோய் நிற்கிறான். குழறி அழுது மனச்சுமையை இறக்கவேண்டும்போல் உணர்வு படர்கிறது. மாமி தன்னைத் தன் தமையன் மகன்; ஆசை மருமகன் என்று எவருக்குமே அறிமுகப்படுத்தாள் என்பது முத்துவுக்குத் தெரியும். ஆனால், அப்பாவைக் கள்வனாக்கி, தன்னைக் கள்வன் மகனாக்கி, அதனால் தன்னை நிரந்தரமாகக் கைகழுவி விட விலை பேசி விற்று விடத் துடிக்கிறாள் என்பதை எண்ணியபோது ... அவன் மெய் சிலிர்க்கிறது: மாமி இட்ட சோற்றில் ஊறிய இரத்தம் அவமானக் கலப்பினால் நீராகி ஓடுவதாக உணர்கிறான். ‘இனியும் ஒரு பிடி சோறு இங்கே உண்ணவோ’ என்ற எண்ணம் இயல்பாகவே அவனில் விளைகிறது.

மீண்டும் உள்ளே குரல்கள் இழைகின்றன.

“ஆனால் ஒரு இரகசியம்.” மாமி கீழ்க்குரலிற் சொல்லுகிறாள்.

“என்ன என்ன...” வந்தவள் கேட்கிறாள்.

“இன்று தனக்கு விடுதலையாகிறதென்று இவன் அப்பா எழுதியிருக்கிறான்; எப்படியும் மாலையில் வந்து விடுவான்; அதற்கிடையில்...”

“ஓ, அதற்கென்ன.”

மனப்பாரம் உடற்பாரம் எல்லாம் குறைந்து விண் வெளியிற் பறப்பது போன்ற உணர்வு முத்துவை ஆட்கொள்ளுகிறது. அவன் போய்விடுகிறான்.

திரும்பி வந்தபோது, மாமியும் வந்தவளும் முத்துவை அமோகமாக வரவேற்கின்றனர். பலியாட்டுக்கு அலங்காரஞ் செய்து மகிழ்பவர்களைப்போல அவர்கள் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் பலியாடு அவர்களை மதியாமற் பொருதுகிறது. பலிபீடத்துக்குப் போக மறுத்துத் துள்ளிக் குதிக்கிறது.

முத்து தீர்மானமாகச் சொல்லி விடுகிறான்.
 “யாருடனும் எங்கும் செல்லமுடியாது”.

மாமியும் வந்தவளும் அதிர்ந்து மரமாய் நிற்கின்றனர். மரங்கள் மனுஷிகளானபோது நெருப்பாய்க் காய்கின்றனர்.

வந்தவள் போய்விட்டாள். மாமி துர்க்கையாய் மாறி, மகிஷாசுரனைச் சங்கரிக்க ஆயத்தமாகிறாள். முத்து அப்போதுதான் சிறிதுலர்ந்த காற்சட்டையையும் மாட்டுகிறான்.

“தங்கச்சி, முத்து எங்கே?” என்ற புதுக்குரல் கேட்கிறது.

“யார் அண்ணையா? இப்பதான் வருகிறாயா? முத்து கிணற்றடியில் நின்றான்... தம்பி, முத்து, இங்கே வாடா ராசா. உன் அப்பா வந்துவிட்டார்.” மாமியின் காலாக்கினிமேல் நீறு படர்ந்துவிட்டது தெரிகிறது. முத்து எட்டிநின்று பார்க்கிறான். முதுகு கூன் விழுந்து, ஒட்டி உலர்ந்து கருவாடாய், நரை தெறித்த தாடியும் மீசையுமாய்... இவரா என் அப்பா என்று எண்ணிக் கொண்டு திகைத்து நிற்கிறான்.

பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனை அந்த அப்பா, சிறு குழந்தையாக்கி, தூக்கி அணைத்து மகிழ்கிறார். அவரது கண்ணீர் முத்துவை அபிஷேகிக்கிறது.

தூக்கிய முத்துவை அவர் கீழே விடவில்லை. யாருடனும் எதுவும் கதைக்கவில்லை. தோளிற் கிடந்த மிகமிக அருமையான சமையோடு புறப்படுகிறார்.

“அண்ணை, எங்கே போகிறாய்? சாப்பிடாமல்.” மாமியின் குரல் வழிமறைக்கிறது. சிறிது நேரத் தயக்கம்.

“வேண்டாம் அம்மா; நீ பெரிய மனுஷி; அப்புவும் ஆச்சியும் இறந்துபோக, சின்னக் குழந்தையான உன்னை என் நெஞ்சுள்ளே இருத்திக் காத்தேன். .. ம்... இவனை என் மகனை — உன் மருமகனை — நீ எப்படிப் பார்த்தாய்

என்பதை, இவனில் நான் காண்கிறேன். இவனை உயிரோடு வைத்திருந்தாயே, கோடி புண்ணியம் அம்மா, வருகிறேன்.”

தூக்கிய முத்துவை அவன் அப்பா இறக்கி நடக்க அனுமதிக்கவில்லை. அடிக்கொருதரம் தன் கன்னத்தையும் அவன் கன்னத்தையும் ஒட்டவைத்துச் சுகம் காணுகிறார். அந்த வேளையிலெல்லாம் ‘சளி’ நாற்றத்தை முத்து உணர்கிறான். இப்படித்தானே அம்மாவுக்கும் மணத்தது என்று நினைத்தபோது, அவன் நெஞ்சக்குகையிற் பயங்கர உணர்வு கர்ச்சிக்கிறது.

இரண்டு வருட காலவெள்ளத்திலடிபட்டு, கவனிப்பாரற்று, வெயில் மழை காற்று என்பன சுயமாகவே பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட பழைய கொட்டில்வீடு அவர்கள் புதுவீடாகிறது. இந்தப் புதுக் குடித்தனமும் நெடுங்காலம் நிலைபெறுது என்று முத்துவின் அந்த ராத்மா அடிக்கடி துடிக்கிறது. என்றாலும் அப்பாவின் அணைப்பில் பட்டினிகிடந்தும் சுகம்காண விழைகிறான். எதிர்பார்த்ததுபோல், ஒருநாள் அப்பா படுத்த படுக்கையாகி விடுகிறார். தொண்டைக்குழியில் மாத்திரம் உயிர் மூச்சுத் துடிக்கிறது. முத்து பக்கத்திலிருந்து ‘கூடு’ கட்டி எரியும் விளக்குக்கு உயிர் கொடுக்க முனைகிறான்.

ஆழக்கிணற்றுள் இருந்து பேசுவதுபோல் அந்த அப்பாவின் குரல் சன்னமாக வெளிப்படுகிறது; அவர்கை முத்துவின் தலையை என்றுமில்லாத பரிவுடன் தடவுகிறது.

“மகனே, நான் அதிர்ஷ்டம் கெட்டவன். உன் அம்மா இன்றைக்கும் வாழ்ந்திருக்கலாம்; அதிக வயதில்லை, அவளுக்கு. ஆனால்... அவள் இறப்பதற்கு காரணமானவன் நான். என் உழைப்பை, என் தங்கையின் — உன் மாமியின் — கண்ணீரைத் துடைக்கத் தாரைவார்த்துவிட்டு உன் அம்மாவைப் பட்டினி போட்டேன். அவளுக்குக் கசம் பற்றிக்கொண்ட ஆரம்பநிலையில் என் அலட்சியத்தால் அதை வளர்த்து, அது முற்றியபோது தான் என் அறிவு விழித்தது. உன் அம்மாவைக் காப்பாற்றத் துடித்தேன்.

“ ஒரு நாள் ... நான் கணக்கப்பிள்ளையாய் இருந்த வ. வே. உ. பெ. சாமி கடையில் நினைக்க மனம் கூசுகிறது ஐந்நூற்று ரூபாவைத் திருடினேன். எவ்வகையிலும் உன் அம்மாவைக் காப்பாற்றி விட்டால் போதும் அப்போதைய எண்ணம் அது. ஆனால் உன் அம்மாவைக் காப்பாற்ற முடிந்ததா? ... ஐயோ ... உனக்குந்தான் ஒரு நற்பெயருண்டா? ... நீ திருடன் மகன் ...” நெஞ்சை இரு கைகளாலும் அழுத்திப் பிசைத்து அந்த வேதனையை எடுத்தெறிந்துவிடப் பார்க்கிறார்.

‘ முத்து, நான் திருடனாகி இரண்டு வருடச் சிறைத் தண்டனை பெற்றும் என் மனம் அமைதியடையவில்லை. அந்தக் கடன் தீராத வரையில் நான் செத்தாலும் என்னுயிர் தத்தளித்துக்கொண்டுதான் இருக்கும் ...’ அப்பா துடிக்கிறார்; கண்ணீர் பெருகி வழிகிறது.

முத்துவும் விம்மி விம்மி யழுகிறான். கடையில் ஏதோ ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவன்போல, அப்பாவின் கண்ணீரைத் துடைக்கிறான்.

அப்பா ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டு மெல்லச் சிரிக்கிறார்.

அந்த அப்பா போய் மூன்று நாட்களாய் விட்டன. அரை அநாதையான முத்து பரிபூரண அநாதையாகிறான்; அப்பாவின் தலைமாட்டிலே கிடந்த— அவனுக்காகவே விடப்பட்டது போன்ற— ஐந்து ரூபாக்காக கடன் புறப்படுகிறான். யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையம் அவனைத் தன் மகனாக்கிக் கொள்ளுகிறது. உணவு, உடை, உறைவிடம் எல்லாவற்றுக்கும் அதுவே வழி செய்கிறது.

அந்த ஐந்து ரூபாவை முதலாக்கி, பத்திரிகை வாங்கி விற்கத் தொடங்குகிறான். கவர்ச்சிகரமாக, தலையங்கங்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கூற யாராலும் முடியாது. அதோடு முக வசீகரமும் எல்லாரையும் தொடட்டிழுக்கிறது. காலை பத்து மணியோடு எந்தப்

பத்திரிகையும் அவனிடம் இராது. எல்லாவற்றையும் பணம்பண்ணி விடுகிறான்.

பிறகு சினிமாப் பாட்டுப் புத்தக வியாபாரம். இனிப்பு வியாபாரம், ஊசி வியாபாரம்... இப்படி என்னென்னவோ...

மாலையானதும் வ. வே. உ. பெ. சாமி கடையின் புதுக் கணக்கப்பிள்ளை வருகிறான். முத்து லாபக் காசில் சாப்பாட்டுக்காக ஒரே ஒரு ரூபாவை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, மீதி முழுவதையும் அவனிடம் கொடுத்து விடுகிறான். தந்தை தண்டனை பெற்றுக் கடனை ஈடு செய்த போதிலும், அவர் கண்ணீருக்குக் கட்டுப்பட்டு மகன் கொடுக்கிறான். முத்துவின் 'பாஸ்' புத்தகத்திற் கணக்குப் பதிவாகிறது 480 ரூபா

3

நினைவுச் சுழலிலகப்பட்டு, எண்ண ரூபமாய்ப் போய் விட்ட முத்து, ஒருவாறு விடுபட்டு எழுந்து ஆசனத்திலிருந்தான். கொட்டாவிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் போட்டியிட்டுக்கொண்டு வெளியேறின. முதலாள் மத்தியானத்தோடு அவனிடமிருந்த கடைசிக் காசும் தீர்ந்து விட்டது. எந்நிலை வந்தாலும் கடன் படுவதில்லை என்ற தீர்க்க சித்தத்தில் விளைந்த உறுதி, அவனைப் பட்டினி கிடக்கவும் தயார் படுத்தியது.

மலை நாலு மணி

ஆஸ்பத்திரி வீதியின் மேல் கோடியிலிருந்து ஆரவாரம் ஒன்று உருவாகி, வளர்ந்து, தெளிவு பெற்று முன்னேறி வந்தது. அந்த ஆரவாரம் மாபெரும் ஊர்வலமொன்றின் கட்டியக் குரலாகத் தெரிந்தது. ஊர்வலம் முன்னேறி வந்து பஸ் நிலையத்தருகில் நின்றது.

ஒரு தடித்த குரல் "பட்டினி கிடந்தும்..." என்று அதிர்ந்தது. அதைத் தொடர்ந்து பல குரல்கள் "உரிமை பெறுவோம்" என்று முழங்கி வாக்கியத்தை முடித்தன. மீண்டும்,

“ வேலையிழந்தவர் பத்துப்பேர் ... ”

“ பட்டினி கிடப்பவர் நூறுபேர் ... ”

“ வேலை நீக்கத்தை ... ”

“ வாபஸ் வாங்கு ... ”

“ பத்துப் பேருக்கு ... ”

“ வேலைகொடு ... ” — சுலோக ஒலி குடுபிடித்து உச்சஸ்தாயியைத் தொட்டுவிட்டது. உணர்ச்சி, வெறித்தன்மை பெற, ஆட்டமும் பாட்டும் அவர்களை அறியாமலே தலைகாட்டின.

இந்த ஆரவாரம் முத்துவை அசைத்து விட்டது. மின்சார நிலைய மூலையிலே போய் நின்று ஊர்வலத்தைக் கவனித்தான். எல்லாம் அறிந்தமுகம்; பெயர்கூட மனப்பாடம். எல்லாரும் டிரைவரும் கொண்டக்டரும். எல்லாரும் கொடி, சுலோக அட்டை முதலிய ஆயுத பாணிகளாய் அணியணியாய்ச் செல்கிறார்கள்; பின்னால் வேடிக்கை பார்க்கும் கூட்டம்.

‘ ஓகோ, இவர்கள்தானே ‘ ஸ்ரைக் ’ செய்தவர்கள்; என் வாயில் மண் போட்டவர்கள். பட்டினி கிடக்கிறார்களாம் பட்டினி. கிடக்கட்டும், கிடக்கட்டும், நல்லாய்க் கிடக்கட்டும் நானுந்தானே பட்டினி ’ என்று எண்ணினான் முத்து. பக்கத்தில் நின்ற ஒருவர், “ கண்டதெல்லாத்துக்கும் ஸ்ரைக். பொதுமக்களைப் பற்றி யார் யோசிக்கிறார்கள். பட்டினி கிடந்து சாகட்டும் ” என்று தன் மன உளைச்சலை வெளிக்காட்டினார். ‘ ஆமாம்; உண்மைதான் ’ என்று ஆமோதித்தது முத்துவின் மனம். ஊர்வலத்தின் வால்பகுதி முத்துவைத் தாண்டிச் சென்றுவிட்டது. முத்துவும் ஊர்வலத்தின் பின்னாற் சென்றான். கோட்டை மைதானத்திற் பிரமாண்டமான கூட்டம். மைதானம் சிறிதென்னும்படி கூட்டம் பெருத்து விட்டது. கோட்டை அகழி ஓரமாகப் பெரியதொரு மேடை; மேடையில் தலைவர் பேச்சாளர் மாத்திரமன்றி வேறும் யார் யாரோ இருந்தார்கள்.

கூட்டத்துள் ஒரு சிறு கூட்டமாக அம் மேடை காட்சி யளித்தது.

கூட்டத்தைக் களியாட்டமாக்கி, உலாவி, சிரித்து மகிழ முத்துவால் இயலவில்லை. தான் நின்ற இடத்திலிருந்தே கூட்டத்தைக் கவனித்தான்; மேடையில் யாரோ ஒருவர் கனல் கக்க, பிரச்சினையை அலசி அலசி, விளக்குவதாக எண்ணிக்கொண்டு சேறு குழப்பினார்; ஆங்காங்கே நாலைந்து பேர் கூடிக்கூடி நின்று அபிப்பிராயங்களைப் பிரசங்கித்தனர்;

முத்துவுக்கு எதிலும் புலன் போகவில்லை. பத்துப் பேரையும் ஏன் வேலைநீக்கஞ் செய்தார்கள். குற்ற மில்லாமலா? குற்றஞ் செய்தவர்கள் தண்டிக்கப்படத் தானே வேண்டும். அப்பா குற்றஞ் செய்தார்; தண்டிக்கப்பட்டார். அப்படித்தானே இவர்களும். அதற்காக 'ஸ்ரைக்கா?' என்று முத்துவின் நினைவு ஓடியது.

முத்து மேடைப் பக்கமாக ஊர்ந்து சென்றான். மேடையில் வேலை நீக்கஞ் செய்யப்பட்ட பத்துப்பேரும் அவர்களை அண்டி வாழ்பவர்களும் இருந்தனர். கிழவர்கள், குமரர்கள், கிழவிகள், குமரிகள், தாய்மார்கள், கைக்குழந்தைகள், குழந்தைகள், சிறுவர், சிறுமியர் எல்லார் முகத்திலும் பசிக்களை, சோர்வு, சக்தியின்மை ஆணியறைந்து விடப்பட்டிருந்தன. வயது வந்தவர்களிடையே எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பயப்பிராந்தி அலைமோதியது. முத்துவுக்கு இந்தக் காட்சி பெரும் புதுமையாய் இருந்தது. உள்ளத்தின் பாதாளக் குகையில் சிறு ஊற்றொன்று தோன்றி, உள்ளத்தை நிறைத்து, உடலெங்கும் பரவுவதாக உணர்ந்தான். மெல்ல மெல்ல மேடையருகில் வந்திருந்து கூட்டத்தை அவதானிக்கத் தொடங்கினான்.

மேடையிற் கைக் குழந்தை யொன்று அழுதது. சிறுமி ஒருத்தி வீரிட்டாள். தாய் அதையும் அவளையும் சீறிச் சினந்து அடக்க முயன்றாள். பலமுகங்களுள்ள பெருநெருஞ்சி முள் குத்தித் துன்புறுத்தியது போல முத்துவின் மனம் துடிதுடித்தது.

முத்துவின் கண்கள் மீண்டும் மேடையிலே சுழன் றேடின. மேடையின் ஒரு முலையிலிருந்த அந்த உருவத்தை அவன் கண்டான். புதுமையிற் புதுமையாகி, பற்றுப் பாசம் எதுவுமின்றி, இயந்திரமயமாகி விளங்கும் 'பஸ்நிலைய' உலகத்திலே, கண்டபோது சிரித்து, ஒரு கணமாவது தரித்து, அவனது சுகம்பற்றி விசாரித்து, வியாபாரப்போக்கைக் கேட்டு, அன்பு பாராட்டும் ஒரே மனிதன்தான் அந்த இராமசாமி. அவன் சொற்பொழிவோடு ஒன்றிப்போய், சிவிர்த்தும் வெம்பியும் கண்ணீர் வடித்தும் சிலசமயம் மெல்லச் சிரித்தும் உணர்ச்சிப் பிண்டமாய் இருந்தான்.

பக்கத்திலே போய்நின்று, முத்து, மூன்று நாலு முறை கூப்பிட்டபோதும் இராமசாமி உணர்வுலகி னின்றும் இறங்கவில்லை. தொட்டு அசைத்தபோதுதான் கீழிறங்கிச் சிரித்துக்கொண்டு வந்தான்.

“இதெல்லாம் என்னண்ணை” என்று விசாரித்தான் முத்து. “தெரியாதா உனக்கு, பத்துப் பேரை வேலை... ..” என்று சாவகாசமாக, ஆதியோடந்தமாக விளக்க முயன்றான். முத்துவுக்கு அத்தனை பொறுமையில்லை.

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். ஏன் வேலையிலிருந்து நீக்கினார்கள். அதைச் சொல்.”

“கலி முத்திப்போச்சு தம்பி. அதனால் நியாயம் அநியாயமாகவும் அநியாயம் நியாயமாகவும் படுகிற காலம் இது. பார், தம்பி; இந்தப் பத்துப்பேரும் காரைநகர் டிப்போ மனேஜரைத் தாக்க முயன்றார்களாம். அதனால் மனேஜருக்குச் செல்வாக்குள்ள மேலிடம் இவர்களுக்கு வேலையில்லை என்று உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டது.”

“கலிகாலத்திலும் நியாயம் நியாயந்தானே.”

“இல்லையென்று யார் சொன்னது. நிரபராதிகள் தண்டிக்கப்படுவதைத்தான் நாம் எதிர்க்கிறோம். விசாரணையின் பின்தான் யாரையும் வேலை நீக்கம் செய்ய வேண்டுமென்று மேலிடத்தைக் கேட்டுக்கொண்டோம். மேலிடத்தின் மௌனத்தை உடைத்து நியாயம் பெறுவதற்குத்தான் இந்த 'ஸ்ட்ரைக்.' ”

முத்து எதுவும் பேசவில்லை. எல்லாம் மனதில் இறங்க, மனம் அவைகளை அசைபோட்டு, முடிபைக் காண விரைந்து சென்றது.

முத்துவின் பசிக்களை ஒட்டிவிட்ட முகத்தை இராமசாமி பார்க்க, இராமசாமியின் பட்டினிக் கோலத்தை முத்து கண்டான். இராமசாமி ஏன் பட்டினி கிடக்கவேண்டும்? இவன் வேலை நீக்கம் செய்யப்படவில்லையே என்று முத்துவின் எண்ணம் குறுக்கே பாய்ந்தது. ஒவ்வொருவரும் தன்னதைத் தானறிந்து பாராட்டாமல் பிறரை வெகு தெளிவாகக் கண்டனர்.

தள்ளுவண்டிக்காரனிடம் ஒரேயொரு சோடா மாத்திரம் கேட்ட இராமசாமியைப் பார்த்து, முத்து, 'உனக்கு' என்றான்.

“எனக்கு வேண்டாம்; இந்த ஸ்ட்ரைக் முடிகிற வரையிற் பச்சைத்தண்ணீர் தான்” என்றான் இராமசாமி. “எனக்கும் வேண்டாம். இப்போதே ஒரு நாள் உபவாசம் முடிந்துவிட்டது, இந்த ‘ஸ்ட்ரைக்’ முடியும் வரையில் நானும் உபவாசம் கிடப்பதால் இந்த உயிர் போனால் போகட்டும்” என்றான் முத்து; ஒவ்வொரு சொல்லும் இரும்புக் குண்டு.

கூட்டம் முடியப் பதினொரு மணியாகிவிட்டது. மௌனமாக மெல்ல நடந்துகொண்டு ஏதோ புரியாத சிலவற்றை மனத்திரிகையிற் போட்டு அரைத்து அரைத்துப் பதப்படுத்திக்கொண்டு பஸ்நிலையத்தை அடைந்தான்.

தன் ஆசனத்தில் படுக்கப்போன அவன், தான் முன் எறிந்துவிட்ட கரிக்கட்டியைத் தேடி எடுத்தான்: தான் முன் எழுதிய வசனத்தில் ஒரு எழுத்தை— ‘வீ’ யை ‘வா’ என மாற்றினான்.

மங்கிய தெரு விளக்கொளியிலும் அது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“ ஸ்ட்ரைக் வாழ்க. ”

ஈதாவின் நல்லுணர்வு கிளர்ந்தெழுந்த போதெல்லாம், அது எதிர்பார்த்துத் துடித்த அந்தச் செய்தி, எதிர்பார்த்தவரிடமிருத்து எதிர்பார்த்த செய்தியைத் தாங்கிவந்து அவள் கையிற் கிடக்கிறது. உவகையிற் பூரித்து, உள்ளெல்லாம் உருகி, ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்க வேண்டிய அவள், புலன்களெல்லாம் செத்துப் போன நிலையில், கற்சிலையாய் நிற்கிறாளே; அது ஏன்? மனம் ஒரு பச்சோந்தி; கணத்துக்குக் கணம் நிறம் மாறும் குணம் அதற்குண்டு. அதனாலே தானே? மனம் பசுத்தோல் போர்த்த புலியாய் உலாவுவது முண்டு; போர்வை கழன்றுவிட, சுயரூபங்காட்டி உறுமுவது முண்டு. அதனாலே தானே? சிலவேளை சில காரணங்களால் மனத்தின் அக்கினிக் கொழுந்துகள் அவிந்து விடப் புகைவதுமுண்டு; புகை சூழ்ந்து விடுவதுமுண்டு. அதனாலே தானே?

மனத்துக்குச் சலசலத்துக் கீதமிசைத்துச் செல்லும் கங்கையின் பிரவாகப் பண்பு சித்திக்குமானால், அது தன்னிடம் சேரும் அழுக்கனைத்தையும் நொடியிலே ஒதுக்கித் தள்ளித் தூய்மை பெற்றுவிடும். அக்கினியாய்ச் சுடர்விட்டு எரியுமானால் அழுக்கனைத்தையும் எரித்துச் சாம்பராக்கிவிடும். இப்பொழுது சீதாவின் மன அக்கினி என்றோ ஒருநாள் அறிந்த ஒரு செய்தியினால் அவிந்து விட, தூய்மை பொலிந்த இடமெங்கும் புகைகூழ்ந்து விட்டது. இப்போது தந்திச்செய்தி இன்னதுதான் என உணரும்போது புகைமூட்டம் தடித்து பூரணமாக மூடுகிறது; புகைகிறது.

“ எனக்கில்லாத அந்தப் பேறு அவளுக்குக் கிடைக்கவா? என்வயிறு செழித்து அந்தச் செழிப்பிலே சின்னஞ்சிறு மனிதப் பூ மலராதபோது...அவள் ...? ”

அந்த ஏக்கம் உள்ளீடில்லாத பொருமைபோல உருவங் காட்டுகிறது. என்றாலும் ஒரு பெண், மெய்ம்மையான பெண்மைப்பேறு பெற்றுவிடத் துடிக்கும் துடிப்பின் பெருமூச்சு அது. அந்தப் பெருமூச்சின் தாக்கத்தினாலே பண்டை நினைவுகள் ஒவ்வொன்றும் சிறிதும் பெரிதுமான பொறிகளாய் உதிர்கின்றன. ஒரு பொறி சுடர்காட்டிப் புகை மூட்டத்தினூடே மின்னுகிறது: அது பழைய நினைவுப்பொறி.

2

சீதாவின் மார்பிலே முகம் புதைத்துத் தேம்பித் தேம்பி அழுகிறாள் மாலதி. சீதாவும் அழுகிறாள். இருவரும் அழுது உருகிக் கரைந்து ஒருவராய் விடுகின்றனர். இரண்டு கண்ணீர்களும் சங்கமமாகிவிடப் பாசங்கள் பேசிக்கொள்கின்றன. பாசங்கள் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்படுவதில்லையானாலும் வேளை வாய்ந்தபோது குழைந்து குழைந்து கொஞ்சுகின்றன. சீதாவின் கைகள் தங்கையின் இடையை அணைத்து மெல்ல மெல்ல இறுக்குகின்றன. ஆழமறியாத பாசப் பெருஞ்சுழியில் இழுபட்டு மூச்சுத் திணறி இருவரும் தடுமாறுகின்றனர்;

“ அக்கா.....”

“ என்னடி மாலதி.....”

“ அக்கா. நான் அநாதை.....” அன்புச்சுழியில் அகப்பட்டு இழுபட்டு அலைபட்டு, இன்ப வேதனை கொண்டு தடுமாறும் வேளைகளிலெல்லாம் மாலதிக்கு இந்த வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்துவிடும்.

“ யார் சொன்னார்கள் அப்படி; அப்படியானால் நானும் அவரும்..... ”

“ அக்கா, நீங்களும் அத்தானும் தெய்வங்கள்; என்னைப் பொறுத்தவரையில், இந்தக் கண்கண்ட தெய்வங்கள் என்னைக் கண்கலங்காமற் காத்தனவன்றி, என்னை இந்த மண்ணுக்குத் தந்த அம்மாவாகவோ, அப்பாவாகவோ இல்லை. என்னைப் பெற்றவள் யார்? பெற்றவன் யார்? ”

“ ஐயோ, ஐயோ, இப்படியான வேளைகளில் இப்படியான ஒரு பைத்தியம் உன்னில் பிறந்துவிடுகிறதே? ஏனடி, விடை கிடைக்காத வினாவைத் திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டால் விடை கிடைத்துவிடுமோ? எனக்குத் தெரியாது; என் அம்மா தந்த விளக்கந்தான் எனக்குத் தெரியும். அதைத்தான் நம்பினேன். அந்த ஆசுபத்திரி டாக்டரம்மாதான் உன் தாயும் தந்தையும்..... அம்மாவுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். அவளுக்கு எதையும் நோண்டி நோண்டிப் பார்க்கத் தெரியாது. அவளுக்கு நீயும் நானும் குழந்தைகள்; அவ்வளவுதான் எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததும்; தெரிய வேண்டியதும்.”

“ அக்கா.....இந்தத் தெரிந்ததைப்பற்றி நீ எத்தனை எத்தனை தரம் சொல்லியிருப்பாய்; நான் எத்தனை எத்தனை தரம் கேட்டிருப்பேன். நீ மீண்டும் மீண்டும் சொல்லச் சொல்ல, நான் மீண்டும் மீண்டும் நினைக்க நினைக்க..... அப்போதுதான் என்னுள்ளம் நிறைந்து கணக்கிறது..... அக்கா, உன் மனமென்ன இந்த நிலமளவு பெரிதா? வானமளவு உயர்ந்ததா? கடலளவு

ஆழ்ந்ததா? ஐயோ, அக்கா; உன் பெரிய உள்ளம், என்றும் எப்பொழுதும் நித்தியமாக அமுத வெள்ளத் தால் எப்படி நிறைந்துவிட முடிகிறது”.

மாலதிக்குச் சொற்கள் தடுமாறுகின்றன. சொல்லுக்கெட்டாத பெரும் பொருளை, நன்றியினுற் பொங்கிப் பூரித்த பேருணர்வை, அங்கு தூங்கிய மோனம் பேசுகிறது. அந்த மோனத்து முழுமையைத் தவிர வேறெதனாலும் அவற்றைப்பற்றிப் பேசிவிட முடியாது: பிறகு

“என்றாலும் நீ கொஞ்சம் பொல்லாதவள்தான் அக்கா; அக்கா, என்னைப் பிரிந்துவிட உனக்கெப்படி மனம் வந்தது; போ என்று சொல்ல எப்படி வாய் வந்தது. அந்த அமுதக் கடலிலே எப்படித் துளி நஞ்சு விழுந்தது. நீதான் எனக்குத் துணை; நீதான் எனக்கு எல்லாம். இப்படி நான் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நீ என்ன வேலை செய்தாய்? என்னை ஒரு ஆண் துணையுடன் பிணைத்து விட்டாய். அந்தப் பிணைப்பிலே ஒரு குளிர்ச்சியைக் காட்டினாய்; ஒரு வாழ்க்கையை ஆக்கினாய்; பிறகு அவருடன் போ போயேவிடு அங்கேதான் உனக்கு இடம்; இங்கில்லை என்று கன்னத்தில் அறைந்து விரட்டுகிறாய். பிறகு சகல சௌபாக்கியங்களும் நிறைய வாழ்த்தி, அடித்தது போல் அணைக்கிறாய். இது ஏன்? இது எப்படிச் சித்தித்தது.” — இப்பொழுது பாசம் மாத்திரம் பேசவில்லை; புதிதாகக் கொடிவிட்டுப் படரத் தொடங்கிய காதலும் பேசுகிறது. பாசமும், காதலும் ஒன்றை ஒன்று விழுங்கி, விழுங்கிக் கக்குகின்றன.

சீதாவின் கணவனின் கன்னங்களிலே கண்ணீர் முத்துக்கள் உருண்டு சிதறுகின்றன. மாலதியின் கணவன், கண்ணீரிலே கழுவிப் புனிதமாக்கப்பட்ட புன்னகை மலர்களைச் சொரிகிறான்.

சீதா காட்டிய வாழ்கைப் பாதையிலே மாலதி தன் கணவன் கையைப் பற்றிக்கொண்டு போய் விடுகிறாள்.

அவர்கள் பின்னழகைப் பார்த்துச் சீதா சிலையாகி விடுகிறாள். அந்தச் சிலைக்கு மெய்யாகவே உணர்வு வரப் பலநாட்கள் ஆகின்றன.

3

சீதா மெல்லத் தந்தியைப் பிரிக்கிறாள். தந்தியின் ஓட்டப்பட்டிருந்த வாயிலே சுட்டுவிரல் நுழைந்து திறக்கும்போதே, மற்றொரு எண்ணப்பொறி கோலங் காட்டிச் சிந்துகின்றது.

மாலதி தன் கணவனுடன் சென்ற பின்னர் வந்த முதற் கடிதம் அது. சீதாவின் கணிப்பிலே நாள் எண்ணி ஆறுமாத மூப்புப்பெற்ற கடிதம். கடிதத்தை மெல்லெனப் பிரிக்கும்போதே, பல்வேறு உணர்வுகள் கூடிக்குலவிக் கும்மாளமடிக்கின்றன. அந்தக் கும்மாளத்துக்கு இதழ்க்கடையில் ஓடிய புன்முறுவல் முத்திரை பொறிக்கிறது. அப்போது “ அக்கா ... அக்கா ” என்று மாலதியின் அசரீரிக்குரல் அவள் மனச்செவியிற் கேட்கிறது. அது மன்னிப்புக் கேட்பதுபோலக் கொஞ்சிக் குழைந்து உள்ளச்சுவர்களை வருட, அவள் மெய்சினிர்க்கிறாள். “போடி, இதற்கு யாராவது மன்னிப்புக் கேட்பார்களா? இதற்கெல்லாம் எங்கே நேரம்? பெண்ணின் வாழ்விலே திருமணம் புதியதொரு அத்தியாயமோ! புனர் வாழ்வோ! முன்பின் அறியாத ஆணின் கரம் பற்றிய பெண், அவனுக்கே அர்ப்பணமாகி விடுவது எதனால்? அதற்கு விடை வேண்டாம். அதற்கு அதுதான் விடை... தன்னை ஆண்டவனின் நினைவில், பேச்சில், செயலில் கோடி கோடி கற்பனைக்கும் அப்பாலான போகம் கிட்டும்போது, மண்ணுலகம் ஏது? மண்ணுலகச் சுற்றமேது? நான்தான் ஏது? பெற்றவனையோ, பெற்று வளர்த்தவனையோ, வளர்த்தவர்களையோ மறக்கத்தான் வேண்டும்; அந்த மறதிதான் பெண்மை. அதனால், என் பெண்மை மூலம் உன் பெண்மையை உணர்ந்து போற்றுகிறேன் ” என்று சீதாவின் சிந்தனை, கொடி விட்டுப் படர்கிறது.

சீதா அந்தக் கடிதத்தை வாசிக்கவில்லை ; மனத்தால் விழுங்கினாள். கடிதத்தை வாசிக்காமலே, கடிதத்தில் என்ன இருக்கும் எனக் கற்பனைக் கண்டுகொண்டு காணு வதிலும் ஒரு தனியின்பமுண்டு. சீதாவும் பிரித்த கடி தத்தை வாசிக்காமலே, தனது இளமை நினைவுகளும் பெண்மை யனுபவங்களும் இனிய இசையெழுப்ப, அந்த இசைக்கு, தன் தங்கையின் நினைவுகளும் அனுபவங் களும் அநுசருதியாய்ச் சேர்ந்து இழைவதை மானசீக மாக உணர்ந்து பூரித்தாள். இப்படிப்பட்ட வேளை களில் இப்படிப்பட்ட நினைவுகளும் அனுபவங்களும் இலௌகீக மறதிகளும் எல்லாப் பெண்களிடமும் விளைய வேண்டும்; விளைவதுதான் பெண்ணின் தன்மை; பெண்மை என்று அவள் உணர்ந்து மெல்லச் சிரித்தாள்.

அது கடிதமா? காவியம். பெண்களுக்கே விளங்கக் கூடிய அந்தரங்கங்கள்; நுணுக்கமான நெகிழ்ச்சிகள்; உணர்வுகளின் மின்னற் கீற்றுக்கள் — இவைகளின் குவியலாய்க் கிடந்து மாலதியின் கடிதம் பேசுகிறது. கடிதத்தின் ஓர் இடத்திலே அவள் பழங் கிழவியாய் மாறிக் காலாகாலமாகக் கண்ட உண்மைகளைக் கண்டறிந்தவள் போலக் கூறுகிறாள். இன்னொரு இடத்திலே சொல்வது எது விடுவது எது என்று தெரியாமல் கள்ள மறியாக் குழந்தையாய் மழலை மிழற்றுகிறாள். சில வரிகளிலே அவள் முகம் தெரிகிறது. நொடிக்கு நொடி முகத்திலே செம்மை படர நாணங் கொண்டு முகத்தைப் புதைக்கிறாள். செல்லம் பொழிந்து மெல்லச் சிணுங்குகிறாள்; இடையிடையே ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்திச் சிரிக்கிறாள். அந்த அந்த வரிகளைப் படித்த சீதாவும் தன்னையறியாமல் நாணத்தாற் சிவந்து, மெல்லச் சிணுங்கி, ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்துச் சிரிக்கிறாள்.

சீதாவின் கண்கள் இப்போது கடிதத்தின் கடைசி வரியைத் தொடுகின்றன. "அக்கா, உனக்கொரு நல்ல செய்தி. உன்னைக் கட்டி அணைத்து, துள்ளிக் குதித்துச் சொல்லத்தான் ஆசை; என்றாலும் உனக்குக்

கூடச் சொல்ல வெட்கமாயிருகிறது. அக்கா... அக்கா... என் வயிறு செழித்துவிட்டது.”

சீதா பெண்ணில்லாமல் தெய்வமாயிருந்தால், அந்தக் கடைசி வரி அவளைக் குளிர்வித்திருக்கும். கண்மூடி அந்தச் செய்தியை உள்வாங்கி, பூரண அருள்மாரி பொழிந்து ஆசீர்வதித்திருப்பாள். ஆனால், சீதாவின் அருபியாய்க் கிடந்த தாய்மை அந்தச் செய்தியை அறிந்ததும், விடநாகம்போலப் பெருமூச்சு விடுகிறது. நெஞ்சு ஓராயிரம் தீக்கங்குகளாய்க் கொழுந்து விட்டெரிகிறது; சுடுகிறது; புரண்டு புரண்டு குமைகிறது. “நான் வேண்டியும் பெறவில்லை; அவள் வேண்டாமலே பெறுகிறாள். ஐயோ! எண்ணக்கூடாத எண்ணமானாலும் எண்ணாமலிருக்க முடியவில்லையே”.

அவள் நெஞ்சம் பொங்கும் பெருங்கடலாய் மாறுகிறது. கொந்தளித்தெழும் எண்ண அலைகள் நெஞ்சக் கரையில் மோதிச் சிதறுகின்றன. அலை ஓய்ந்து தேக்கம் கண்ட நிலையிலே தான், அந்த வேளையிலேதான் முதன் முதலாகப் பளிங்குபோலத் தாய்மை பொலியக் கிடந்த அவள் மனத்திலே அந்தப் பொல்லாத புகை மெல்ல மெல்ல அவளையுமறியாமல், தடுத்தும் தடைபடாமற் படரத் தொடங்குகிறது.

4

சீதாவின் கைவிரல்கள் தந்தியைப் பூரணமாய்ப் பிரித்து விடுகின்றன. தந்தி கட்டுக் குலைந்து விரிந்து கிடக்கிறது. அதைக் கண்கள் கண்டு மனம் வாங்குவதற்கு இடையில் இன்னொரு பொறி தெறித்து ஒளிக் கோலம் காட்டுகிறது.

சீதாவின் எந்த ஒரு பதிலையும் எந்நாளும் எதிர்பாராமல், மாலதியிடமிருந்து கடிதங்கள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கடிதமும் தாய்மையின் கொலு; கன்னிப் பெண் தாய்மைப் பேற்றை அணு வணுவாகச் சுவைத்துணர்ந்த அனுபவக் களஞ்சியம். மாலதியின் தாய்மை சுரந்தோட விட்ட உணர்ச்சிக்

கிளுகிளுப்பில் ஒன்றுதானும், அவளது அனுபவக் கூறிலே ஒரு கீறுதானும் சீதாவின் இதயத்துப் புகையைப் போக்கிவிடவில்லை. ஒவ்வொரு கடிதமும் தன்னைக் கிண்டல் பண்ணிக் கேலி செய்வது போலத் தோன்றுகிறது. அவை அவளை மலடி, மலடி என்று இரகசியமாய்ப் பேசுகின்றனவோ! அவளது பெண்மையைக் கீறி அதன் வெறுமையை உணர்த்துகின்றனவோ! அல்லது தூங்கிக் கிடந்த கொடும்புலியைத் தட்டியெழுப்பி வேடிக்கை பார்க்கின்றனவோ! ஒவ்வொன்றும் புதிய, புதிய மனங்கொப் பரிணாமப்பட்டுத் தன்னுயிரை வதைப்பது போல எண்ணி எண்ணித் துடிக்கிறாள் சீதா.

ஒரு கடிதம்...“ அக்கா, இப்போது எனக்கு எட்டு மாதம். என்னுள் முளைத்து விளையும் இந்த உயிரைச் சும்பதே தனி ஆனந்தம். அது உனக்கெப்படித் தெரியும்? அந்த உயிர் மகனோ? மகளோ? என் எண்ணப் படி மகன். அவர் எண்ணப்படி மகள். என் எண்ணந்தான் இப்போது எனக்குப் பெரிது. என் மகன்.....ஆ! அவன் என் வயிற்றிலே கிடந்து ஊரும்போதும் துடிக்கும் போதும் அவன் என் கண் முன்னே ஓடி விளையாடுவது போல உணருகிறேன். அவனை அணைத்துக்கொள்ளும் பாங்கில் அடிக்கடி என் வயிற்றை யாரும் காணாமலே தடவிக் கொள்ளுகிறேன். அந்தச் சுகம்...ஓ! ... அதை நீ கற்பனையிலேதான் காணவேண்டும்”.

இது கடிதமா? சீதாவைப் பொறுத்தமட்டில் அக்கினி யாஸ்திரம். சீதாவுக்குத் தன் ஆற்றாமையைக் கூறுபடுத்தி, இழையாக்கி, அதனையும் வகிர் செய்வது போலத் தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு வகிரும் விசுவரூபமெடுத்துத் தன்னைப் பார்த்துக் கெக்கலி கொட்டிச் சிரிப்பதுபோல அவள் உணர்கிறாள்.

5

“சீதா, என்ன தந்தி. ஏன் நடுங்குகிறாய், என்ன சேதி”—அப்போதுதான் அங்கே வந்த கணவன் குரல் கேட்டுத் தெளிவற்ற தன்னிலைக்கு வருகிறாள் சீதா.

“ஆமாம்; தந்தி ... தந்திதான்”. சீதா தடுமாறுகிறாள். தந்திச் செய்தியைச் சொல்லவோ, தந்தியைக் கொடுக்கவோ முடியாமற் பாதிப்பிரக்களையில் நின்று தத்தளிக்கிறாள். அவனுக்கு அவளுடைய நிலையும் சொல்லும் செயலும் புதுமையாய் இருக்கின்றன: அவனே அந்தந் தந்தியை அவள் கையிலிருந்து உருவியெடுத்துப் படிக்கிறாள்.

“ஓகோ மாலதிக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறதாம்... மகிழ்ச்சி தானே” — அவன் பூரிக்கிறான்; ஆனந்தக் களிப்புக் கொண்டு சிரிக்கிறான். அந்தச் சிரிப்பையோ ஆனந்தத்தையோ உணரும் நிலையில் அவள் இல்லை. ஏதோ அனந்தலிலே கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழி கூறுவதைப்போல, புலம்புவதுபோல, பிதற்று வதுபோல, வார்த்தை ஒன்று உதிருகிறது.

“யாருக்கு”

தனக்கில்லை என்கிறது அக்கேள்வி. தன் மனைவியின் நிலை கண்டு வியந்த அவன் அவள் தோளைப்பற்றி உலுப்பினான். அவன் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு அவனை ஏறிட்டு நோக்குகிறாள்.

“ஏன் உனக்கு, எனக்கு . எல்லோருக்குந்தான்...” என்று மிகத் தெளிவாக, அழுத்தமாகக் கூறிப் புன்முறுவல் பூத்தான், அவன்.

“ஆமாம் எல்லோருக்குந்தான் ... ம் ... உங்களை ஒன்று கேட்கட்டுமா? ... சிரிக்க மாட்டீர்களே.” கரை புரண்டு வெடித்து வரும் அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு தழுதழுக்கிறாள். அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. சீதாவின் மனத்தைப் பற்றிப் படர்ந்துள்ள மனப்புகையை அவன் இனங்கண்டு கொள்ளுகிறான். அவளைப்பற்றிக் கொண்ட நோயை அறிந்த அவனுக்கு அந் நோய்க்கு மருந்து தெரியவில்லை; அவன் அவளுக்காகப் பரிதாபப் படுகிறான்; தனக்காகப் பரிதாபப் படாமலும் இருக்க முடியவில்லை. குருட்டுக் குழந்தைபோலத் தடுமாறிக் கொண்டு அவளே கேட்கிறாள்.

“இனி, எங்களுக்குக் குழந்தையே பிறக்காதா?”

“பிறக்கலாம்; பிறக்காமலும் விடலாம்.” அவன் சொல்லும்போதே புன்னகை சிந்துகிறது.

“எனக்கு ... என் வயிற்றில், எங்களுக்கென்றே ஒரு குழந்தை” வார்த்தையை வெடித்து வந்த விம்மல் முடித்துவிட, அவள் அவன் தோளிற் கிடந்து வெம்புகிறாள்.

“சீச்சீ” சீதா, நீயா இப்படிப் புலம்புகிறாய். இதென்ன எண்ணம்” நீ வேறு, மாலதி வேறு” அவன் வேறு, நான் வேறு” உன் மகளைப் பார்த்து வரலாம் புறப்படு; சிரிக்க வேண்டிய நீ அழுவானேன் புறப்படு.”

6

உரித்துரித்து மடல் போக்கிய வாழையின் நடுத்தண்டாய், மாலதி ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலிலே கிடக்கிறாள். குங்குமப்பூக் கலவாத வெறும் பாலைப்போல அப்படி ஒரு வெளுப்பு; முகத்தில் அசாதாரணமான ஒரு பொருமல்; கண்களிற் செம்மை படர்ந்த ஒரு வீக்கம். சீதாவுக்கு மாலதியின் அந்தக் கோலம் ஒரு புது அனுபவம். ஒருவேளை அப்படித்தானே என்று எண்ணுகிறாள். வைத்த கண் வாங்காமல் மாலதியைப் பார்க்கிறாள். அந்தத் தாய்மைக் கோலத்திலே தெய்வீகக்களை பொலிவதாக ஒரு பிரமை யுண்டாகிறது. அந்த ஒளிக்கு மன அழக்கையும் மாற்றும் ஆற்றலுண்டு போலும். முன்பிருந்த ஆற்றாமையின் வேகம் இப்பொழுது தணிந்து விடுகிறது. மாலதியின் படுக்கையருகிற் சென்று,

“மாலதி ..” என்று அழைக்கிறாள் சீதா.

“அக்கா .. வந்தாயா?” அதன் மேல் அவளாற் பேச முடியவில்லை. அடிவயிற்றிலிருந்து புறப்பட்டு, நெஞ்சக் குழியை ஊடறுத்து, இதயத்தைப் பிளந்து கொண்டு ஒரு கேவல் வெடிக்கிறது. பின் ஒன்றன்பின்

ஒன்றாகப் பல. சிவந்த கண்கள் மேலுள் சிவக்கக் கண்ணீர் கட்டுடைத்துப் பாய்கிறது.

“ஐயோ! அக்கா ... அக்கா”. மாலதி அக்காவின் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கிடந்து பொருமித் தேய்கிறாள்; தேய்ந்து தேய்ந்து மாய்கிறாள்.

“என்னடி ... இதற்கா அழுகிறாய்? ... நான் கடிதம் எழுதாதது உனக்கு இத்தனை வருத்தமா? இத்தனை கோபமா?. எழுதித்தானா அன்பு தெரிய வேண்டும்? நானே வந்துவிட்டேனே; இனியென்ன ...ம்...அழாதே”.

“இல்லை அக்கா”

சீதா திகைக்கிறாள், திகைப்பு கண நேரத்தில் விடிகிறது. அவள் கண்கள் அறையெங்கும் துழாவுகின்றன.

“மாலதி என்னடி”. சீதா அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி நோக்குகிறாள். மாலதி பதிலேதும் பேசவில்லை; விம்மி விம்மி மூலையிற் கிடந்த சின்னத் தொட்டிலை நோக்குகிறாள். சீதாவும் அவள் நோக்கோடு சேர்ந்து அந்தத் தொட்டிலை நோக்குகிறாள். தொட்டில் கழுவித் துடைத்துச் சுத்தமாய்க் கிடக்கிறது; கழுவிய ஈரம் காயவில்லை.

தொட்டிலின் வெறுமையோடு சீதாவின் உள்ளத்திலும் வெறுமை குடிக்கொண்டு விடுகிறது. அந்த வெறுமையினூடே பயங்கரவுண்மை யொன்று அவளுக்கு வைகறையாய் வெளிக்கிறது. அந்தப் பயங்கர உண்மை நன்றாய் விடிந்து சீதாவில் உறைந்தபோது சீதா வுக்குத் தான் ஏன் சாகவில்லை என்பது அதிசயமாகிறது. அவள் அங்க அணுக்கள் அலுக்கொலுப்பட்டு அலைகின்றன. அவள் நெஞ்சம் நெருப்பாய் எரிகிறது; எரிமலையாய்க் குமுறுகிறது; கடலாய்க் கொந்தளிக்கிறது; மலையருவியாய் அதலபாதலத்தை நோக்கி இழிகிறது. பணிக்கட்டியாய்க் குளிர்ந்து உறைகிறது. உண்மையாகவே இவையெல்லாங் கலந்த வேதனை அவளை ஆட்கொள்ளுகிறது.

“ஐயோ, தெய்வமே! இது என்ன கொடுமை”. சீதாவின் குரலிற் பிழிந்த வேதனையை ஆசுப்பத்திரிச் சுவர்கள் எதிரிரொலித்துப் புலம்புகின்றன. “ஐயோ, என்னுள்ளே படமெடுத்தாடிய நச்சரவந்தான் என் பிள்ளையைக் கொன்றது. என் எண்ணத்திலே விளைந்த விஷந்தான் என் பிள்ளையைக் கொன்றது. மாலதி, நானே என் குழந்தையைக் கொன்றேன்; நானே கொன்றேன்; நானே கொன்றேன்.” சீதா வெறிகொண்டு, விசர் கொண்டு, பேய்கொண்டு மாலதியின் காலடியிற் கிடந்து, தான் வளர்த்த புகையிற் கிடந்து திணறித் துடிக்கின்றாள். தேற்றித் தேற்றித் தேற்றப்பட வேண்டிய மாலதி தேற்றியும் சீதா அடங்கவில்லை.

சீதாவின் கணவனோ அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான். இரண்டொரு கண்ணீர் முத்துக்கள் உருண்டு சிதறுகின்றன. ஆனால், அவன் அவளைத் தேற்றவில்லை. அவள் அழுது அழுது தேயவேண்டும் என்பது அவன் ஆசை. அந்த அழுகையே மனப்புகையை அகற்றி, புகைச்சலைப் போக்கி, மீண்டும் அந்தப் பவித்திரமான அக்கினியை வளர்க்கும் என்பது அவனது எண்ணம்.

தகிப்பு

ஊமைக்காயமாகி வெளிப்பார்வைக்குப் படாது, கொதுகொதுத்துக் கொதிக்கும் என் மனத்தை விண்டு சொன்னாற் கேட்பவர்கள் சிரிப்பார்கள். 'ஓ, இதுதானா? இதற்குத்தானா இவ்வளவு துடிப்பு? ஐயோ, பைத்தியமே; உன் தொழிலுக்கு இவை எல்லாம் வெகு சாதாரணம்' என்பார்கள், கேலியும் ஏளனமும் தெறிக்க. பிறர் சிரித்தும் பேசியும் பலன் கிடைத்து விடுமோ? விதைத் தவன் அறுக்கவேண்டும்; அதுதான் விதி.

எதை விதைத்தேன்? எப்படி அறுப்பது?

நல்லதை விதைத்தால் அதைப் பயிராக்கி ஒன்று பத்தும் நூறுமாகப் பலன் கண்டு அறுக்கலாம்? தீயதை விதைத்துவிட்டு அதைப் பயிராக்கி வளர்த்து ஒன்று, பத்தும் இருபதுமாய்ப் பெருக்கி அறுத்துச் சுமப்ப தென்றால் அப்பப்பா, அதை நினைக்க நினைக்க நெஞ்சின் உயிர்ப்பகுதிகளெல்லாம் துடிக்கின்றனவே ;

விம்மிப் புடைத்து வெடித்துவிடும் போலத் தோன்றுகின்றனவே. ஏன்? விதைத்த தீயதை ஒன்று விடாமற் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டால்; அல்லது முனையிலேயே அழித்துவிட்டால்; இல்லை இல்லை, அழிக்க முயற்சி செய்தால் அதுவே எனக்கு ஆன்ம திருத்தி...அழித்தே விடுவேன் என்று வீம்புபேசவும் நான் யார்?

மனதின் கோணற் போக்குகள் மாத்திரமன்றி, மனத்தின் ஜீவத்துடிப்புக்கூட இருளின் தனிமையிலே அவையவை பிறந்த பிறந்த கோலமாய் எழுகின்றன. அந்த வேளையிலே, போலிக் கௌரவம், பொய்யான தகுதி, தன்னைத் தானே ஏமாற்றும் கற்பனை என்னும் வேடங்களெல்லாம் கழன்றுவிட, சுயமனத்தின் சுய ரூபங்களெல்லாம் வெகு தெளிவாகத் தெரிகின்றன. அந்த இரவின் தனிமையிலே எனக்கு இந்த வரஞ்சித்தித்தது.

அன்று காலையில் நிகழ்ந்த அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பகல் முழுதும் எனக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் என்னுள் விசாரணை நடந்திருக்கிறது. மனம் வாதியாகவும் பிரதிவாதியாகவும் நின்று வாதிட்டிருக்கிறது. ஆனால், தீர்ப்பு இருளின் தனிமையிலே, அந்த ஜீவத்துடிப்பின் ஒரு அலையிலே பிறந்தது; மின்வெட்டு நேரத்திலே தோன்றியது.

‘நீ செய்தது பிழை; பொறுக்கி எடு அல்லது முனையிலேயே அழித்துவிடு அல்லது அழிக்கமுயல்’;

சகிக்கமுடியாத தூய்மை பொலியும் அந்தத் தீர்ப்புக்குத் தலை வணங்கினேன்.

சிறிதுந் தாமதஞ் செய்யாமல் அவனைக் காண்பதற்காக எழுந்து நடந்தேன்.

அவன் — அவனைப்பற்றிய நினைவு முள், ‘சுரீர்’ என என்னுட் பாய்ந்து வலித்தது. அவன் என் மாணாக்கன்; ஆறும் வகுப்பிலுள்ள முப்பத்தொரு தனித்துவமான பிஞ்சு மனங்களில் ஒன்று.

அவன் பெயர் சோதிநாதன்.

என்னையே உள்நோக்கி விமரிசித்துப் பார்க்கும் இப்போதுதான், எனக்கு அவன்மீது ஒரு நிரந்தர வெறுப்பு ஏன் கவிந்தது என்று உணர முடிகிறது.

அவன் ஓர் அவலட்சணம். கட்குழியினுள் ஆழ்ந்த சின்னஞ்சிறிய கண்கள்; சிறிய மூக்கு; முன்னே புடைத்து நிற்கும் வாய்; இல்லையென்னும்படியான நாடி; கரிய நிறம் — இவையெல்லாவற்றையும் சேர்த்து மாணவர் அவனைச் 'சிம்பன்சி' ஆக்கிவிட்டனர். பிஞ்சு மனங்களின் உள் நுழைந்து அவற்றின் குணக்கோலங்களை மிக்க பரிவோடும் அனுதாபத்தோடும் அவதானிக்கவேண்டிய தொழில் என்னது. இந்தத் தொழில் முறையிலே தோல்வி கண்டவன் நான் என்பதை இப்போதுதான் உணர முடிகிறது. நான் ஆசிரியனா அல்லது மற்றவர் களைப்போல வெளியுருவத்தைக்கொண்டு விருப்பு வெறுப் படையும் சாதாரண மனிதனா? நிச்சயமாக நான் சாதாரணத்திலும் ஒருபடி தாழ்ந்தவன். இல்லா விட்டால் என்னையறியாமலே நான் அவன்மீது எவ்வாறு பரிபூரண வெறுப்புக் கொள்ள முடியும்?

அன்று காலையில் என் அப்பாவின் கடிதம் வந்தது.

அப்பா — அவர் என்னை மன்னிப்பாராக — அறுபது வயது அனுபவத் தடிப்பினாலும் 'நான்' சாகாத மனிதர் அவர். ஊரிலுள்ள காணிகளின் எல்லைகளெல்லாம் தானறியாக் காலத்திலேயே பிழையாகிவிட்டன என்ற பிரமை அவரைப் பற்றிக்கொண்டதனால், அவர் கோடேறி வழக்குரைத்துப் பணங் கரைத்தார். அது அவருக்கு நல்ல பொழுதுபோக்கு; எனக்கு வேதனை. இப்பொழுதும் ஏதோ ஒரு வழக்குக்கு அவசியம் பணம் வேண்டுமாம்; நான் தாமதமின்றி அனுப்ப வேண்டுமாம்.

கடிதத்தைப் படித்ததும் மனம் தீப்பிடித்து எரியத் தொடங்கியது. பணம் ஆலமரத்துச் சருகல்லவே பொறுக்கி எடுத்து அனுப்புவதற்கு. அது உழைப்பால் வருவது. யாரோடு நோவது? அங்கே அந்தப் பூனைக்கு

வினையாட்டு; இங்கே இந்தச் சுண்டெலிக்கு உயிர் போகிறது.

மனம் தீப்பிடித்து எரிந்து அணைந்துபோனாலும் அந்தத் தீயின் கதகதப்புத் தணியவில்லை. அந்தச் சமயத்திலேதான் வகுப்பில் நுழைந்தேன். அப்போதுதான் சோதிநாதனும் வந்தான். அவன் வாயிலில் நின்று “என்னை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கோ” என்றான். வெள்ளம் பள்ளத்தை நாடி ஓடுவதுபோலச் செல்லா இடத்துச் சினம் செல்லிடத்தை நாடி ஓடுமாம். இப்பொழுது செல்லிடமாய்ச் சோதிநாதன் நின்றான். நீறுபூத்த தணலாய் முன்னமே கனிந்திருந்த வெறுப்பைச் சினம் ஊதிவிட்டது. இந்நிலையில் நான் அவனைப் பார்த்தேன்.

மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க அவன் நின்றான். எண்ணெயும் வியர்வையும் ஐக்கியப்பட்டுப் பிசுக்கேறிய முகம்; அதிலே தோன்றும் ஒருவகை அநாகரிகப் பளபளப்பு; தோட்பட்டையிற் கிழிந்துபோன அழுக்குச் சட்டை; ஒரு காலத்தில் நீல நிறமாய்ப் பிறந்து இப்போது வெளிறியும் வெளிறுமலும் விசித்திர வண்ணம் காட்டும் காற்சட்டை; முழங்கால் வரை படிந்த தெருப்புழுதி. அவனைக் கண்ட என் மனம் அருவருப்பை உமிழ்ந்தது.

அடிமனத்தில் ஆழ்ந்து புதைந்துவிட்ட எண்ணங்களின் செயல் நிலைகளே அலாதியானவை.

நான் வகுப்புக்குப் பிந்திவந்தமையைக் குற்றமென்று, நான் உணர்வில்லை; ஆனால் சோதிநாதன் பிந்தி வந்தமையைக் குற்றமென்று உணர்ந்தேன். இப்போதுதான் அந்த உணர்வின் விசித்திரத்தன்மை துலாம்பரமாய்த் தெரிகிறது.

எல்லா வகுப்புக்களிலும் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் சில சில செல்லப்பிள்ளைகள் உண்டு. இது எல்லா ஆசிரியர்களுக்குமுள்ள ஒரு பலவீனம். கருணாகரன் என் செல்லப்பிள்ளை. இந்தச் செல்லப்பிள்ளைகளுக்குச் சமய சந்தர்ப்ப பக்குவங் கண்டு காரியஞ் சாதிக்கும் மூளைத்

திறன் உண்டுபோலும்! அவன் அப்பொழுது எழுந்து நின்று கண்ணைக் கசக்கினான்; வெம்பினான்; பொருமினான்; என்னுள்ளம் உருகிவிட்டது. மெத்தப் பிரியத் தோடு அவனை நோக்கினேன்.

“ இவன் பள்ளிக்கு வருகிறபோது என்னைத் தள்ளி விழுத்தி அடித்தான். கையும் காலும் வீங்கி விட்டன. இந்தக் கையைப் பாருங்கோ ” என்று அவன் கையைக் காட்டினான். வீங்கிய அந்தக் கை பளபளத்தது:

எவ்வித ஆய்வுமின்றி என் மனம் சோதிநாதன்மீது குற்றங் கண்டு தீர்ப்பு வழங்கிவிட்டது. தீர்ப்பின் பின் நடைபெறும் விளக்கத்தில் வெறுமையே நிழலாடும். ஒப்பாசாரத்துக்காக விளக்கம் நடந்தது; ஆனால் தீர்ப்பு மாறவில்லை.

தீர்ப்பு, விளைந்து முற்றி தண்டனை வழங்கும் நிலை வந்தபோது, கோபம் பிறந்து என்னை மயக்கிக் குருடாக்கி விட்டது; குருடனுக்கு விண்மண் ஒன்றும் தெரிவதில்லை; எங்கும் இருள்.

அசுரவேகம் என்னில் ஊறியது; அந்த வேகத் தோடு அவனைத் தாக்கினேன். தாக்கிய வேகத்திலே சோதிநாதனின் தலை சுவர் விளிம்பில் மோதியது. “ ஐயோ, அம்மா ” என்ற அலறலோடு இடக்கண்ணைப் பொத்திக்கொண்டு அந்தப் பிஞ்சு கீழே வாடி விழுந்தது. இடக்கண்ணின் மேலிமை விளிம்பில் ஒரு ஆழமான வெட்டு; இரத்தம் குபீரிட்டுப் பாய்ந்தது. எல்லாம் ஒரு கணப்பொழுதில் நிகழ்ந்து முடிந்தன.

நினைவிழந்து கிடந்த அவனைத் தூக்கவே துணிவின்றி என் உடல் பதறியது. மனம் கறங்காய்ச் சுழன்றது; அறிவில் வெறுமை ஓடியது.

மாணவரெல்லாம் பிரமை பிடித்து நின்றனர். அப்பொழுது ஒரு மாணவன் என்னளவிற் கிணற்றுள் இருந்து பேசுவதுபோற் பேசினான்: “ சார் கருணாகரன் பொய் சொன்னான். நேற்று வருகிறவழியிற் சறுக்கி விழுந்ததாகச் சொன்னான். என்னுடன்தான் வந்தான்.”

அப்பொழுது மனதும் மனத்தின் உள் மனதும் அங்கு விளைந்த எண்ணங்களும் எண்ணங்களின் உள் எண்ணங்களும் எல்லாமே பற்றி எரிந்தன. எரிந்தெரிந்து என்னையே சாம்பராக்கி விட்டாற்கூட நல்லதுபோலத் தோன்றியது; ஆமாம், அன்பில்லாத என்னை அறம் காய்ந்தது.

சோதிநாதன் மருந்து கட்டப்பட்டுத் தகுந்த துணையுடன் வீட்டுக்கனுப்பப்பட்டான். ஆனால், என் மனத் தகிப்புக்கு மருந்திட முடியாமல் எனது அறிவு, சத்தி குன்றிச் செயலிழந்து கிடந்தது.

எனது இந்தத் தகிப்பு நிலையில் என் அனுபவங்களைக் கொண்டே நான் பிற மனிதரை அளவிட முயலும் அந்நிலைபோய், என்னையே நான் அளவிடும் ஒரு நிலை சித்தித்தது.

அந்த அனுபவத்தில் அப்பாவும் நானும் வாதிட ளாக நிற்கிறோம். மூர்த்தி வாத்தியார் பிரதிவாதியாக நிற்கிறார்.

‘போனை’ அடிக்கும் விளையாட்டில், வெற்றிக்காகக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு போனையின் மதிப்பும் அதை இரசித்து அனுபவித்து விளையாடும் எனக்கல்லவா தெரியும்? ஒரு குண்டை இழக்கவேண்டி வந்துவிட்டால் என்னையே இழப்பது போன்ற ஒருணர்வு படரும். அப்போது எனக்கு வயது பதினாறு. விளையாட்டுக்குக் காலமும் நேரமும் உண்டென்பதை என்னால் அப்போது உணர முடியவில்லை. எல்லா நேரமும் எனக்கு விளையாட்டு நேரமே. பள்ளிக்கூடம் தொடங்கி விட்டாலும் எதிரியிடமுள்ள அத்தனை குண்டுகளையும் பறிக்கிறவரையில் விளையாட்டு நீடிக்கும். அது என்னுள் முற்றிய நியதி.

அன்று வகுப்புள் நுழையும்போது காலை பத்துமணியாகி விட்டது. மூர்த்தி வாத்தியாரின் பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது. என்னைக் கண்டதும் பையன்கள் சிரித்து விட்டார்கள்; நானும் சிரித்துவிட்டேன்.

பொய்வேடம் போட்டு மாய்மாலக் கண்ணீர்விட எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனால், சிரித்துவிட்டேன். அந்தச் சம்பவத்தை இன்றுள்ள நிலையில் எண்ணும் போது கூடச் சிரிப்பு வருகிறது.

“யார் நீயா, எங்கடா போயிருந்தாய்.” மூர்த்தி வாத்தியாரின் அதட்டல் என்னைக் குழப்பியது; சிரிப்பு மெல்ல மெல்ல மறைந்தது.

“நான் வாத்தியார் ... வந்து ... வந்து ... வந்து...” நினைத்ததைச் சொல்லமுடியாமல், திக்குவதை நினைத்த போது மீண்டும் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது; சிரித்து விட்டேன். வகுப்பும் மீண்டும் ‘கொல்’லென்று சிரித்து விட்டது. ஆனால் வாத்தியார் சிரிக்கவில்லை. அவர் எப்போதும் அப்படித்தான்; அவர் சிரித்தால் நாங்கள் சிரிப்போம்; நாங்கள் சிரித்தால் அவர் சிரியார்.

“என்னடா நான் கேட்கிறேன்; நீ சிரிக்கிறாய்?”

நான் மௌனியானேன். என்ன பதிலைச் சொல்வது?

“அடே. எங்கே போயிருந்தாய்?”

“வினையாட.” வேறொதைச் சொல்வது? உண்மையைத்தான் சொன்னேன். அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

என் தொழில் அனுபவத்தைக் கொண்டு அவரை அளந்துபார்க்கும் இப்போதுதான் அவர் நிலை எனக்கு விளக்கமாகிறது.

“வினையாட நேரம் காலம் வேண்டாமா? இன்று, நேற்று ஒவ்வொருநாளும் இதேகதைதானே.”

அவர் வாய் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோதே அவர் கையிலிருந்த பிரம்பு, பழம் பழமாய்ச் சொரிந்தது. நான் துடித்துப்போய் “வேண்டாம் வாத்தியார், வேண்டாம் வாத்தியார், இனிமேல் இப்படிச் செய்ய மாட்டேன்” என்றேன். இந்தப் பதிலால் பிரம்பின் நர்த்தன வேகம் உயர்ந்தது; பொலு பொலுவெனப் பழங்கள் சொரிந்தன. என் கைமணிக்கட்டில் இரண்டு

அழகான பிரப்பம் பழம்! அதன் சுவையோடு என் மனத்திலும் ஒருவகை அசுத்தஉணர்ச்சி நிறைந்தது.

வீட்டுக்குப் போனதும் அந்தப் பிரப்பம் பழங்கனையும் மறைவிடங்களிற் கிடந்த காய்கனையும் பிஞ்சுகனையும் அப்பாவிடம் காட்டிவிட்டேன்.

மறுநாள் பாடசாலையிற் பெரும் பூகம்பம். அப்பா ஆடிய ஆட்டத்திலும் பேசிய பேச்சிலும் பாடசாலையே கிடுகிடுத்தது. மூர்த்தி வாத்தியார் கூனிக் குறுகிச் சிறுத்துவிட்டார். அவரைப் பழிவாங்கிவிட்ட இன்பம் என்னைப் பூரிக்க வைத்தது. அவரிலும் பார்க்க நான் மிகப் பெரியவனாய் மாறிவிட்டதுபோல உணர்ந்தேன். பள்ளிக்கூடத்தில் என் அந்தஸ்து ஒருபடி உயர்ந்து விட்டதாக நான் என்னில் எண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

அதன் விளைவுகள்.

ஆம், இப்போது அவை என்னை நடத்துகின்றன; என்னை அனுபவிக்கின்றன.

நான் நடந்துகொண்டிருந்தேன். ஆழ் கடலில் ஒரு சிறு கூழாங்கல் ஏற்படுத்திய சலனம் போற் சிறு சலனமொன்று, சுழித்து வட்டமிட்டு எங்கோ சஞ்சரித்துத் திரிந்த எனக்கு நான் எங்கே நிற்கிறேன் எனக் காட்டியது.

நான் ஒரு கிராமத்தின் எல்லையில் நிற்பதை உணர்ந்தேன். நான் நினைத்து வந்த அது இதுவே. இதமான தார்ச்சூட்டை அனுபவித்துக்கொண்டு பொய்யுறக்கம் உறங்கிய இரண்டொரு தெருநாய்கள் ஒரே குரலில் வரவேற்று என்னை நானாகும்படி அருட்டிவிட்டன. சற்றுமுற்றும் பார்த்தபோது, வாழ்க்கையிற் குதிர்ந்து விட்ட சமனற்ற தன்மைபோல, சிறிதும் பெரிதுமான பல வீடுகள் மங்கிய நிலவொளியிலே திட்டுத் திட்டாகக் காட்சி யளித்தன. அவைகளும் எனது தகிப்பை உணர்ந்துகொண்டு, இருளை வயிற்றிலிடக்கி, உயிர்களை யிழந்து கிடந்தன. மரங்கள் நரைத்தலையுடைய கரும்

பூதங்கள்போல அவைகளைக் காத்துக் கிடந்தன. எந்த ஒரு வீட்டிலும் ஒரு சிறு ஒளித்துளியுமில்லை.

நான் எங்கு செல்ல வந்தேனோ அந்த வீட்டின் வாயிலில் நின்றேன், உள்ளே, “ஐயோ அம்மா ; ஐயோ அப்பா” என்ற வேதனைக்குரல் நிசப்தப் பின்னணியிலே பெருத்துக் கொழுத்துப் பேருருக்கொண்டு என் உள்ளத்தைப் பிழிந்தது, அந்தச் சொற்கள் கோடையிடிபோல என்மனச் செவியிலே முழங்கி என் மனத்துணிவுக்குச் சவால் விட்டன. எங்கோ மறைந்து கிடந்த கோழைத்தனம் ஓடிவந்து என் செயல் நிகழ்ச்சியின் கடைசி இழையை அறுத்துவிடப் பார்த்தது. திரும்பிப் போய்விடலாமா என்ற எண்ணம் மின்னி மறைந்தது. பின்வாங்கித் திரும்பிய மனத்தை இழுத்துப் பிடித்து நேர்வழியிற் செலுத்துவதற்கு நான் பட்ட வேதனை கொஞ்சமன்று.

ஒருவழியாக நடுங்குங் கரத்தாற் கதவிலே தட்டினேன் ; உள்ளே ஒலித்த முனகல் நின்று, “யார் அது” என்ற கேள்வி வந்தது.

“நான்.” என்குரலின் நடுக்கம் என்னைத் திகைக்க வைத்தது.

“யார் வாத்தியாரா? இதோ வந்துவிட்டேன்.”

கதவைத் திறந்துகொண்டு, தலைக்கட்டுடன் என்னெதிரிலே தோன்றிய சோதி, கைகூப்பி வணங்கினான். கூப்பிய அவன் கையை என்னிருகையாலும் பொத்திக் கொண்டு, அவனறியாமல் அவனை நான் வணங்கி ஆன்ம சாந்தி பெற்றேன். வணங்காவிட்டால் அந்தத் தகிப்பு நிலையில் எனக்குச் சாந்தி ஏது?

பேச்சுக்குரலைக் கேட்டு சோதிநாதனின் அப்பாவும் அம்மாவும் எழுந்து வந்தனர். என்னைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு நின்றனர். பேச்சு வரவில்லை. என்னைக் குருபீடத்தில் அமர்த்தி, வணக்கத்திற் குரியவனாகிய

மேலான உணர்வாலே வாயடைத்து நின்றார்களா? அல்லது அவர்கள் கொண்ட எந்தவகை உணர்வு அவர்கள் வாயை அடைத்ததோ? அதனால், நானே பேசினேன்.

“இப்போது எப்படி இருக்கிறது” ஒரு சில விநாடிக்குமுன் எப்படி இருந்தது என்பதை நிச்சயமாக உணர்ந்த நான் உபசாரத்துக்காகக் கேட்டேன்.

சோதிநாதன் சிரித்தபடியே “இப்போது பரவாயில்லை” என்றான்.

“அடி கொஞ்சம் பலந்தான் — நாலு இழை போட்டிருந்தார்கள். நீர்க்கொள்ளாது பார்க்க வேண்டுமாம்” — அப்பா பேசினார்.

“அப்படியா”

“இன்னும் ஒரு மயிரிழை தவறியிருந்தால்” அந்த அம்மாவால் மேலே பேச முடியவில்லை. பொங்கி வந்த கண்ணீரே வாக்கியத்தை முடித்தது. அந்த ‘ஆல்’, பின் உள்ள பயங்கரமான குருட்டுக்கண் ஒன்றைக் காட்டிற்று. அந்தப் பயங்கரத்தோற்றத்தை மனங்கண்டு சிலிர்த்து நடுங்கியது. அதனால் வாய் பேசவில்லை. என் பெருமூச்சுத்தான் அப்போது பேசியது.

“வாத்தியாயர் நீங்கள்தான் தெய்வம் மாதிரி. இவனைக் கொஞ்சம் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்றார் தந்தை. என்மனம் படபடத்தது. எதன் ஆரம்பம் அது? முடிவு எங்கே? விளைவு என்ன?

“எதற்குச் சொல்கிறேனென்றால் இவன் படுசட்டி. இன்று ஏதோ ஓட்டமாம். கண்மண் தெரியாமல் ஓடிப் போய் கல்லில் விழுந்து கண்ணைக் கெடுக்கப் பார்த்தான்; நல்ல காலம், புருவத்தோடு போயிற்று.....”

என்னாலே தாங்கமுடியவில்லை. என்னுள் ஏதோ உருண்டு புரண்டு நெளிந்தது. மனக்குறளி “உண்மையைச் சொல்; சொல்” என்று தூண்டியது.

“இல்லை, நான்தான்.....” என்று தொடங்கினேன்.

“வாத்தியார்” — சோதிநாதன் நான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்ல விடாமற் குறுக்கிட்டு என்னைப் பார்த்து முறுவலித்தான். அந்தச் சொல்லின் கண்டிப்பும் கட்டளையும் என்னைத் திகைக்க வைத்தன.

நான் கூனிக்குறுகி ஒரு அணுவளவாய் நின்றேன். அவன் உயர்ந்து வளர்ந்து மலையளவாக எனக்குக் காட்சி தந்தான். ஜீவத்துடிப்பின் ஒரு அலையிலே பிறந்த தீர்ப்பு, அவனது ஒரு முறுவற்கீற்றினாலே நிறைவேற்றப் பட்டது.

“சரி. அதற்கென்ன”. மந்திரத்தாற் கட்டுண்டவன் போற் கூறினேன். நான் விதைத்த தீமை முளையில் அழிக்கப்பட்டது போல எனக்கொரு சாந்தி; அது என் மனத் தகிப்பைத் தணித்துக் குளிர்வித்தது.

தெய்வம்

“இப்படிப்பட்டவை பிரயாணம் பண்ணவே கூடாது. பேசாமல் வீட்டிலே முடங்கிக் கிடக்க வேணும். மற்றவைக்கு இடைஞ்சல் இல்லாமல் சீவிக்க எப்பதான் இந்தச் சனங்களுக்குத் தெரியப்போகுதோ !” என்றது ஒரு குரல். அதில் வார்த்தைக்கு வார்த்தை ‘பெருமக்கள்’ பண்பு வழிந்தது.

“இல்லைப் பாருங்கோ, இவைக்காகத்தான் அரசாங்கம் தருமாசுபத்திரி கட்டியிருக்கு. போய்ச் சாவகாசமாய்ப் படுத்துக் கிடக்கலாமே”. வெகு நளிணமாக நகைச்சுவை இழையோடக் கூறியது வேறொரு குரல்.

“பாவம், அநாதைபோலே தெரியுது. என்னவோ ஏதோ ; தன்பாட்டிலே கிடக்கட்டும். எங்களுக்கென்ன” கற்கண்டுக் குரலொன்று இனித்தது ; தாய்மையின் ‘பரந்த கருணை’ பேசியது.

“சேச்சே, ஏதோ பெரிய வருத்தம்போலத் தெரியுது. முகம் காஞ்சு கறுத்துப்போய்க் கிடக்கு;

ஐயையோ முன்கூறானே” — உண்மையான இரக்கம் சிந்தியது அந்தக் குரலில்.

“இப்படித்தான் வருத்தக்காறர்போல நடிப்பாங்கள். நாங்கள் அயர்ந்துபோற நேரம் பார்த்துச் சுருட்டிக் கொண்டு போவான்கள். கொஞ்சம் கவனமாயிருங்கோ; காலம் கலிகாலம்; யாருக்கும் இரங்கக் கூடாது; யாரையும் நம்பக்கூடாது” என்றது ஒரு சந்தேகப்பிராணி. அவர் தன் நிழலைக் கண்டும் அஞ்சி நடுங்கி ஒடுங்குவார் போலத் தெரிந்தது.

இந்த நாளில் எங்கெங்கும் மிக மிக மலிவான பண்டம் அபிப்பிராயம்; யாரும் எதையும் சொல்லலாம்; நியதியோ, வெரம்போ, கட்டுப்பாடோ எதுவுமின்றி எங்கும் வியாபித்திருப்பது அது.

கொழும்பு — யாழ்ப்பாணம் தபால் வண்டியில் இருந்தவர்கள், பொல்காவலை நிலையத்தில் ஏறிய சுந்தரத்தைக் கண்டபோது, சிந்தனை எதுவுமின்றித் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை உதிரவிட்டனர். அத்துடன் அவர்கள் வேலை முடிந்தது. ஏன் சொன்னோம்; சொல்லலாமா என்ற கவலை அவர்களுக்கு ஏது? கல்லை எறிவது அவர்கள் வேலை; எறிபட்டவன் படும் பாட்டைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கவலை ஏது?

அவைகளைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கவலைப்படத்தான் சுந்தரம் இருக்கிறானே.

தாயற்ற குழந்தைபோலக் கிடந்தலையும் மோதிரச் சுருளோடு கூடிய தலைமயிர் அழகாகச் சீவி விடப்பட்டிருந்தால், அளவுக்கு மிஞ்சி வளர்ந்துவிட்ட முகத்து மயிர் மழிக்கப்பட்டிருந்தால், அவன் சலவை செய்யப்பட்ட வேட்டியும் சட்டையும் அணிந்திருந்தால், அந்த வண்டியிலே அந்தப் பகுதியிலிருந்த அத்தனை பேரிலும் பார்க்க அவன்தான் அழகனாய் விளங்கியிருப்பான்; மூலை ஆசனங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, லாகவமாகக் கால்களை ஆசனத்தில் நீட்டிவிட்டு புத்தகம்,

பத்திரிகைகள் என்பனவற்றுள் தங்களைப் புதைத்துவிட்ட 'பெரிய புள்ளி'களும் நேர்மையாக நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்து உறங்குவதுபோலப் பாவனை பண்ணிய வீரர்களும் அப்போது அவனுக்கு நிச்சயமாக இடம் கொடுத்திருப்பார்கள். சுந்தரத்தின் அப்போதைய புறக்கோலம் அவனுக்குச் சதி செய்துவிட்டது. அதனால், மனிதப் பண்பைக் கொலைசெய்து புதைத்து அந்தப் புதைகுழி மேல் வைக்கப்பட்ட அழகிய சிலைகளாய் அவர்கள் விளங்கினர். இல்லாவிட்டால், சுந்தரத்தின் நடுக்கத்தையும் முனகலையும் கோலத்தையும் கண்டு அவர்கள் இரங்கியிருப்பார்கள்; இருக்கவாவது இடங்கொடுத்திருப்பார்கள். ஆனால் ஒருவராவது அசையவில்லை. அதனால், இரு ஆசனங்களுக்கிடையே தன் உடலைக் கிடத்திவிட்டான் அவன்.

உழுத்த கோதாய்ச் சத்தி குன்றி, வண்டியிலேறிய சிறு முயற்சியே பெருஞ் சிரமமாகிவிட இயங்கிக் கொண்டு, அவன் கண்முடிக் கிடந்தான். தனக்கு வந்திருக்கும் அந்த நோய்க்கு முத்திரை பொறித்து இது தான் என்று கூற அவனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அது கைகாலோச்சலாய், தலைவலியாய், இதயத்தைப் பிளக்கும் கோடையிடயாய், கனன்றெரியும் அனற்பிழம்பாய் தன்னை உண்ணத் தொடங்கிவிட்டது மாத்திரம் அவனுக்குத் தெரியும். அது உடலைத் தொட்டு, உள்ளத்தைத் தொட்டு, அதனடியிலுள்ள ஆசைகளைத் தொட்டு, வாழ்க்கைக் கனவுகளைத் தொட்டு எரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அந்த இதய தகனத்தின் பேராய், அங்கே என்னவோ ஏதோ என்ற பயமும், ஏக்கமும், மனச்சோர்வும் மிஞ்சிக் கிடந்தன.

கொடிய சுரவேகத்தில் உடல் இயக்கமின்றிக் கிடந்து விட, அதை விட்டு மனம் பிரிந்து அந்தர வெளியில் நின்று உலாவுவது போன்ற அபூர்வமான சித்தநிலை சித்திக்கிறது. அந்த நிலையிலே விளங்காதவை விளங்கும்; விளங்கியவை புதுப் புது உருவம் பெறும்; அப்பொழுது வந்து விழுகிற ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் புதுப்புது வியாக்கியானங்கள் விரியும்.

சுந்தரத்தை நோக்கி வீசப்பட்ட அந்த அபிப்பிராயங்கள் கொதிநீரிலுள்ள நீரணுக்கள் போலச் சுழலத் தொடங்கின. பூரண தெளிவுமின்றி ஆழ்ந்த நித்திரையுமின்றி இரண்டுங்கலந்த 'அனந்தல்' நிலையில் அவர்களது ஒவ்வொரு அபிப்பிராயமும் பல பல உருக்கொண்டு மன அரங்கிலே தோன்றி மறைந்தன.

“இப்படிப்பட்டவை பிரயாணம் பண்ணக்கூடாது. பேசாமல் வீட்டிலே முடங்கிக் கிடக்கவேணும்” என்ற அவர்களுடைய அபிப்பிராயம் குமிழியாய்த் தோன்றி, வரவரப் பெரிதாய், எங்கோ மோதி உடைந்து மீண்டுஞ்சிறு சிறு குமிழியாய் மாறி மிதந்து அங்குமிங்கும் அலையத் தொடங்கியது.

‘நான் வீட்டிலிருந்தா பிரயாணம் பண்ணுகிறேன்? வீட்டுக்கல்லவா போகிறேன். வீடு அதைப்பற்றிய நினைவு—யாரோ தாமரைப் பூவிதழ்கள் கொண்டு தடவி விடுவது போலவல்லவா சுகம் பேசுகிறது. ஆமாம்; எனக்கு இப்போதுள்ள நிலையில் வீடுதான் சுவர்க்கம்; இல்லை இல்லை, எவர்க்கும் எப்போதும் வீடுதான் சுவர்க்கம்.

‘வீடு ஒரு கோவில்; அம்மாதான் அங்குள்ள தெய்வம். அங்கே மூலத்தானத்தில் அம்மா ஜெகஜோதியாக விளங்குகிறாள். அவள் நெற்றியிலே குங்குமம் இல்லை. அந்தக் கோலமும் துடைத்துச் சுத்தமாக்கிய வெள்ளித்தாம்பாளம் போல அழகாகத்தான் இருக்கிறது. அதோ, அவளுக்குப் பாத பூசை செய்வது யார்? ஓகோ! என் தங்கை கல்யாணி; எப்போது அவள் இவ்வளவு பெரியவளானாள். அசப்பிலே பார்க்கும் போது இன்னொரு அம்மாவாகவே தோன்றுகிறாள். அடிகளளி, நீ அம்மாவிலிருந்து கழன்று புத்துருப்பெற்று வந்த வேறொரு அம்மாவோ?

‘என் அம்மா தன் கையில் ஒரு தங்க மோதிரம் வைத்திருக்கிறாள். அவள் கை நடுங்குகிறது; மெய்சிலிர்க்கிறது; கண்கள் பனிக்கின்றன. கண்ணீர்த் திரையூடு என்னைப் பார்க்கிறாள். “தம்பி, இது வெறும்

மோதிரமல்ல ; இதில் உன் அப்பா இருக்கிறார் ; எனவே இது உன் அப்பா. இத்தனைநாளும் இதில் உன் அப்பாவைக் கண்டு பூரித்தேன் ; அதனால், சக்தியும் பெற்றேன். இந்தா, இதைக் கொண்டுபோய் விற்று விட்டுப் பரீட்சைக்கு வேண்டிய முத்திரையை வாங்கு. வேறு வழியில்லை. இந்த வேளையில் இதைப் பயன்படுத்தாது போனால் இதிலுள்ள உன் அப்பா நிச்சயமாக என்னைக் கோபிப்பார்” என்று சொல்லி என் அம்மாகுமுறி அழுகிறான். நான் செத்துச் சாம்பலாய்ப் போனாலும் அந்தச் சாம்பல் துகள்கள் ஒவ்வொன்றும் இதை நினைத்துப் பொருமும் :

‘அம்மாவின் கையில் ஒரு கடிதம் இருக்கிறது : என்ன, அது நான் எழுதிய கடிதமல்லவா? கல்யாணி அதை வாசிக்கிறாள் : “அம்மா, உன்சொல்லை மீறி நடந்த இந்தப் பாவியை முதலில் மன்னித்துவிடு, நீ தந்த அருமையில் அருமையான மோதிரத்தை விற்று இந்த மலை நாட்டுக்கு வந்து ஒரு தோட்டப் பாடசாலை வாத்தியாராகி விட்டேன். மேலே படிப்பதைவிட இப்போதைக்கு இதுவே மேல். பெரிய படிப்பும் பெரிய பதவியும் எங்களைப் போன்ற ஏழைகளுக்கல்ல ; பெரிய பெரிய பணக்காரக் குழந்தைகளுக்கம்மா. இப்பொழுது எனக்குரிய ஒரே யொரு கடமை, உங்களைக் கண்கலங்காமற் காப்பது தான். என் மகன் பெரிய உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்ற உன் ஆசையில் மண்போட்ட என்னை மன்னித்துவிடு. உன் அன்பும் ஆசியுமே எனக்குத் துணை.” கடிதத்தை வாசித்து முடித்த கல்யாணி இனி எனக் கென்ன நாம் மகாராணிதான் என்பதுபோலச் சிரிக்கிறாள். அம்மா விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டே சிரிக்கிறாள் ; அது ஆனந்தக் கண்ணீரேதான்.

‘அம்மா, உன்னிடந்தான் வருகிறேன். இதோ மடியில் ஆயிரத்தைந்நூறு ரூபாய் இருக்கிறது. எல்லாம் உன் மகன் உழைத்ததுதானம்மா. எல்லாம் கல்யாணியின் கல்யாணத்துக்கேதானம்மா.’

அவனது அனந்தல் நிலையை அவன் மார்பைக் குத்திப் பிளந்த வலி அறுத்துவிட்டது. “ஐயோ அம்மா ; ஐயோ தாங்கமுடியவில்லையே” என்று கதறிக் கொண்டு அங்குமிங்கும் புரண்டான்.

சிறிது நேரத்தில் அந்த ‘அனந்தல்’ மயக்கம் அவனைக் கவ்விக் கொண்டது. மீண்டும் கனவு கலந்த பிரக்ஞையில் நீந்தத் தொடங்கினான்.

‘இதென்ன, யாரோ என் தலையைத் தடவுகிறார்கள், அவரைப் பார்க்க ஆசையாயிருக்கிறது ; கண்தான் திறபடமாட்டே நென்கின்றது வாய்க்குள் என்ன வைக்கிறார்கள் ; தேமோமீட்டராயிருக்குமோ .. நெஞ்சில் எதை வைத்து அமத்துகிறார்கள் ஒருவேளை டொக்டர்தான் வந்துவிட்டாரோ ஐயையோ தோள்முட்டில் ஊசியால் ஏன் குத்துகிறார்கள் ம் இனியென்ன நடப்பது நடக்கட்டும்?’

டாக்டர் ஏற்றிய ஊசிமருந்தின் வலிமையால், அனந்தல் நிலை நீங்கிவிட, சுந்தரம் அமைதியாக உறங்கத் தொடங்கினான்.

யார் செய்த புண்ணியமோ, அந்த வண்டியில் அவர் பிரயாணம் செய்தார் ; இந்த உலகத்திலே இன்னமும் இரக்கம் இருக்கிறது ; மனிதப் பண்பு இருக்கிறது என்பதை நிரூபித்துவிட்டார். அகதிக்குத் தெய்வம் துணை செய்யும் என்பார்கள். அந்தத் துணை இவ்வாறு தான் கிடைக்கிறதோ !

சுந்தரம் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது, வண்டி தாளந்தவருமல், கதி மாருமல், காலாகாலமாகப் பாடும் தனது சோக கீதத்தைப் பாடிக்கொண்டோடியது. இருள் தன் தன்மை கெட்டு ஒளியிற் கலந்து கரைந்து கொண்டிருந்தது. மெல்ல மெல்லப் பொழுது விடிந்து கொண்டிருந்தது. பூமி புத்துணர்வு பெற்றுச் சிவிர்த் தெழுந்தது. தன்னுள்ளும் ஏதோ ஒரு விடிவு மிக இரகசியமாக எங்கும் பரவுவது போன்ற

உணர்வினாலே சுந்தரமும் மெல்லச் சிரித்தான். அந்தக் காலே மலர்ச்சியைக் கண்ணூற் காணும்போது ஏற்படும் ஓர் அபூர்வசுகம் அவனது உள்ளத்தையும் தொட்டது. யன்னல் வழியாகத் தூரத்திலே தெரிந்த பனைமரக் கூட்டமும் அதற்கு மேலும் இதமளித்தது.

அவன் கண்ணைச் சுழற்றிப் பார்த்தபோது, நடைபாதையிற் கிடந்த தான் முழு ஆசனத்திற் கிடப்பதையும் தன்னையே அவதானித்துக்கொண்டு ஒரு மனிதன் தன் பக்கத்தில் இருப்பதையும் கண்டான். புதுமைகளுக்குக் கண்டிப்பாக இடமளிக்காத கலிகாலம் இது என்பதைப் பூரணமாக உணர்ந்திருந்த அவனால் இதை நம்பமுடியவில்லை. கலிகால நெஞ்சங்கள், வைரம் பாய்ந்த பாறாங்கற்கள். பாறாங்கல்லில் எவ்வாறு நீர்ச் சுரப்பு உண்டாயிற்று; கல் எவ்வாறு கனியாயிற்று. ஏதாவது திருவிளையாடல் நடந்து முடிந்திருக்கிறதோ என எண்ணினான்; வியப்போடு தன்னயலிருந்த மனிதனைப் பார்த்தான். அவன் புன்முறுவல் செய்து கொண்டே “இப்போது எப்படியிருக்கிறது; கொஞ்சம் சுகமாயில்லை?” என்று சுந்தரத்தின் நெஞ்சிற் கைவைத்துப் பார்த்துக்கொண்டு கேட்டான். சுந்தரம் பதில் பேசவில்லை; ஏதோ சொல்லவேண்டும் என்னும் எண்ணம் தோன்றியது; ஆனால் எதைச் சொல்வதென்று மிரள மிரள அந்த மனிதனையே பார்த்தான். அவன் கனிவுகொண்ட பார்வையோடு, சுந்தரத்தின் நெற்றியிலே சிதறிக் கிடந்த மயிர்ச் சுருள்களை நீவி விட்டான்; நெற்றியிலும் நெஞ்சிலும் கைவைத்துப் பார்த்தான். புன்முறுவலொன்று மலர்ந்தது. இந்த அழகழகான புன்முறுவல் இந்த மனிதனுக்கு எங்கிருந்து தான் வருகிறதோ என்று எண்ணி, சுந்தரமும் மெல்லச் சிரித்தான்.

“காய்ச்சல் எவ்வளவோ குறைந்திருக்கிறது. இன்னொரு ஊசி போட்டால் நல்லது” என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவன் ஊசி மருந்தை எடுத்தான். சுந்தரத்துக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை. ஏதோ மாயக்

குகையொன்றிலே தான் இருப்பதுபோலவும் அன்புள்ள மந்திரவாதி ஒருவன் தன்னயலிலிருந்து வித்தைகள் பல செய்து காட்டுவது போலவும் அவன் உணர்ந்தான். அவன் மெல்ல எழுந்திருக்க முயன்றான். “ம்...வேண்டாம்; இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தானே படுத்திருங்கள்” என்று தோளிற் பிடித்துக் கிடத்திவிட்டு, அந்த மனிதன் ஊசி மருந்து ஏற்றினான்.

“என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் இந்த நோயோடு தன்னந் தனியாகப் பிரயாணம் பண்ணியிருக்கக் கூடாது” என்றான் அந்த மனிதன், சிறிது உரிமையோடு.

“ம்.....யாருக்கு யார் துணை வரப்போகிறார்கள்; அகதிக்கு ஆகாயந்தான் துணை” என்று சொல்ல வாயெடுத்தான் சுந்தரம்; ஆனால் அவன் சொல்ல வில்லை. அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து பதில் சொல்லிற்று. அதைத் துடைத்துக்கொண்டே அந்த மனிதன்,

“ஏன் அழுகிறீர்கள்; பயப்படவேண்டாம். எனக்கு எல்லாம் விளங்குகிறது. மனிதனுக்கு மனிதன் உதவாது போனால் தெய்வந்தான் எப்படி உதவும்? அது சரி, நீங்கள் எங்கே இறங்க வேண்டும்” என்றான்.

“நாவற்குழி...”. அவன் கேட்ட அத்தனை கேள்விகளுக்கும் சுந்தரத்தாற் சொல்ல முடிந்த ஒரேயொரு பதில் அதுதான்.

நாவற்குழியில் வண்டி நின்றது. சுந்தரத்தின் கையைப் பிடித்து மெல்ல இறக்கிவிட்டான். சுந்தரத்தின் உள்ளம் நன்றிச் சமையால் மிகக் கனத்தது. அந்த நன்றி கருப்பூர மணம் போல அவனுள்ளமெங்கும் பரவி நறுமணம் வீசியது; அமுதமாய் உடலனுக்கள் தோறும் இனித்தது; கண்ணீராய்ப் பெருக்கெடுத்தது. விம்மல்கள் தொண்டைக் குழியிற் சிக்கித் தவித்தன. அதனால், வார்த்தைகள் ஏதும் பிறக்கவில்லை; வார்த்தை

களுக்குத்தான் வலியேது? சுந்தரம் கைகூப்பி வணங்கி விடை பெற்றான்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள்; நானும் வருகிறேன்” என்று சொல்லி அந்த மனிதனும் இறங்கினான்.

“என்ன நீங்களுமா? ஏன்? வேண்டாம். நான் போய்விடுவேன்; நீங்கள் போங்கள்; செய்த உதவியே பெரிது” என்று சொல்லி மீண்டும் கைகூப்பினான் சுந்தரம்.

“இன்னும் என்னில் மனிதத் தன்மை செத்துவிடவில்லை; வாருங்கள் போகலாம்.” அந்த மனிதன் சிரித்துக்கொண்டே அவன் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்றான்.

சுந்தரத்தை வீட்டிலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்ட அவன், மறுநாள் வருவதாகக் கூறிக்கொண்டு போய்விட்டான். சுந்தரத்தின் அம்மா, “தம்பி அவன் யார்?” என்று கேட்டாள். கல்யாணி “அவர் யார்?”, என்று கேட்டாள். சுந்தரம், “அவனா? எனக்குத் தெரியாதே” என்றான்.

“என்னடா, தெய்வம் மாதிரி உதவி செய்த பிள்ளையை யாரென்று தெரியாதாம். அதிசயமானவன் தான் நீ” என்று கடிந்துகொண்டாள் அம்மா.

“நான் என்ன செய்வேன் அம்மா; அதெல்லாம் விசாரிக்க வேளை வரவேண்டாமா? நாளைக்குத்தான் வருவானே. நீயே விசாரித்துக்கொள்” என்று சொல்லியபடி பெருமூச்சு விட்டான். அந்த மனிதன் வருவானா, வரமாட்டானா என்ற சந்தேகம் அவர்கள் எல்லார் மனதிலும் ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்தது. சுந்தரத்தின் நோய்க்கு மருந்து கொடுக்க வேண்டியிருந்தது போய், இப்போது அவர்களின் சந்தேக நோயைத் தீர்க்கும் அந்த மருந்தைத் தேட வேண்டிய நிலை உண்டாயிற்று.

நல்லகாலம்! தேடிய மருந்து தானே வந்துவிட்டது. மறுநாள் வந்த அவன் சுந்தரத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டு “இனி அபாயமில்லை; பயப்படவும் வேண்டியதில்லை. இந்த மருந்துகளை முறைப்படி சாப்பிட்டால் போதும்” என்று ஒரு போத்தலையும் நாலேந்து சரைகளையும் எடுத்து வைத்தான். அம்மா ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள்; கல்யாணி முகம் மலர்ந்தாள்.

ஞானிகளெல்லாம் தேடித் தேடி அலையும் அந்த அருள்—எவ்வுயிரும் தன்னுயிர் போல எண்ணும் அருள்—இந்த மனிதனுக்கு எவ்விதந்தான் சித்தித்ததோ என்று சுந்தரம் எண்ணிக்கொண்டான். அந்த அருளைப் போத்தலில் அடைத்துவிட முடியுமோ! அந்த அருட்பெருக்குத்தான் அந்தப் போத்தலில் நிறைந்து நிற்பதாக அவனுக்குப் பட்டது! சுந்தரத்தினால் நன்றிச் சுமையைத் தாங்க முடியவில்லை. உள்ளம் நீராய் உருகியது.

“டொக்டர், உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்ல தென்றே தெரியவில்லை. உங்களுக்கு முற்பிறப்புக் கொள்கையில் நம்பிக்கையுண்டோ, எனக்குத் தெரியாது; ஆனால், நான் இப்பொழுது அதை நம்புகிறேன்; ஏதோ ஒரு இறுகிய தொடர்பு முன்னே பல பிறவி தோறும் எமக்குள் இருந்திருக்க வேண்டும்”.

“நீங்கள் இப்படி அலட்டிக்கொள்ளக் கூடாது. மனிதனுக்கு மனிதன் செய்யும் உதவி இது. இதை மேருமலையாக்கிப் பெருப்பிக்கும்போது கூச்சமுண்டாகிறது. ஏதோ நான் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்தேன்; அவ்வளவுதான்”.

“நீ அப்படி நினைக்கலாம் தம்பி; ஆனால் நான் என்ன நினைக்கிறேன் தெரியுமா? என் வயிற்றில் பால் வார்த்து, இக் குடும்பம் ஒடிந்து சிதறாமற் காப்பாற்றிய தெய்வம்.....”. அம்மாவின் நன்றிப்பெருக்கு அன்புப் பெருக்காய்க் கண்ணீர்ப் பெருக்காய்ப் பெருகியது.

இதைக்கேட்டு அவன் ஏதோ ஒருவகை வெட்கத் தாற் கூனிக்குறுகிச் சிறுத்தான்; விதிர் விதிர்த்தான்; கைகூப்பி வணங்கினான்.

“தாயே, அவ்வாறு சொல்லாதீர்கள்; நான் மனிதனேதான்; மிகமிகச் சாதாரணமான, சாதாரணத்திலும் இழிந்த மனிதனேதான்.” அவன் குரல் தளதளத்தது; கண்கள் கலங்கின. எவரும் எதுவும் பேசவில்லை; ஆனால் என்னென்னவோ உணர்வில் எல்லாரும் சிரித்தார்கள்; அதே சமயம் எல்லாரும் கண்ணீர் விட்டார்கள். சுந்தரந்தான் மௌனத்தைக் கலைத்தான்.

“டொக்டர், நேற்று அம்மா என்னோடு சண்டை. உங்களை யாரென்று விசாரிக்கவில்லையாம்.”

“மெத்தச் சரி, விசாரியாது விட்டதே நல்லது. இனிமேலும் விசாரியாமலிருப்பதே மேல். ஒருவன் வந்தான்; அவன் போய்விட்டான் என்ற அளவோடு நிற்பதே உங்களுக்கும் நல்லது; எனக்கும் திருப்தி.”

“அதென்ன தம்பி, அப்படிச் சொல்லிவிட்டாய்; உன்னைப்பற்றி நாங்கள் அறியக் கூடாதோ.”

“அம்மா, என்னைப்பற்றி நீங்கள் அறியவே கூடாது. அறிந்தால் எனக்கு இத்தனை உபசாரங்கள் செய்வீர்களோ என்னவோ? செய்தாலும் உங்கள் மனமும் சுளிக்கும்; முகமும் சுளிக்கும். உங்கள் தூய்மை, உங்கள் வீட்டின் தூய்மை, சமயத்தின் தூய்மை எல்லாம் கெடும். நான் நான்.” கிணற்றிலே தவறி விழப் போன குழந்தையைத் தாய் அள்ளி எடுத்ததுபோல அம்மாவும் மேலே சொல்லவிடாது அவனைத் தடுத்து நிறுத்தித் திருப்திகண்டாள்.

“வேண்டாம் தம்பி, வேண்டாம். ஒன்றுமே சொல்ல வேண்டாம்; அந்த வாக்கியத்தை முடிக்கவும் வேண்டாம், எல்லாம் எனக்கு விளங்கிவிட்டது; பட்டப் பகல்போல விளங்கிவிட்டது.”

அப்பொழுது எவரும் பேசவில்லை. அம்மாவின் கண்கள் ஆரூகக் கண்ணீர் பெருக்கின ; உதடுகள் குவிந்து வெம்பின. அவளுள்ளே பொங்கி எழுந்த உணர்ச்சிப் போராட்டம் அவள் முகத்திலே தெரிந்தது. அதன் அறிகுறியாக நெற்றியில் வியர்வை முத்துக்கள் துளிர்ந்தன. அவள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சிலையாகச் சிறிது நேரம் நின்றாள். சுந்தரம் என்ன நிகழப்போகிறதோ என்று ஏங்கித் திகைத்தான். உள்ளத்தைக் கொல்லும் அமைதி அங்கே தூங்கியது. அம்மா கண் திறந்தாள். அந்த மனிதனின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு,

“ தம்பி, இவ்வளவு நாளும் எனக்கு என் குடும்பம், என் பரம்பரை, என் சாதி, என் சமயம் எல்லாமே மனித குலத்திலே உயர்ந்தவை, சிறந்தவை, நிகரற்றவை என்ற தடிப்பு இருந்தது. ஆனால், யாராவது தெய்வத்திடம் போய் ‘ஏ, தெய்வமே உன்சாதி என்ன? சமயம் என்ன?’ என்று கேட்பார்களா என்று இப்பொழுது தான் தெளிவாகிறது ” என்றாள்.

சுந்தரத்திற்குத் தன் காதுகளையே நம்பமுடியவில்லை. அம்மாதான் இவ்விதம் பேசுகிறாளா என்று எண்ணினான். தனக்கு நோய் வந்ததும் நல்லதாய்த்தான் போயிற்று என்று தன் நோய்க்கு வாழ்த்துக் கூறினான். ஆனால், அந்த மனிதன் எதுவுமே பேசவில்லை. வாய்விட்டுப் பெருங்குரலெடுத்துச் சிரித்தான். அதில் ஏளனத்தின் இழைகள் பின்னிக்கிடப்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அந்தச் சிரிப்பொலி தேய்ந்துவிட்ட போதிலும் அது எல்லார் உள்ளங்களிலும் எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது. மீண்டும் அம்மாவே பேசினாள்.

“ தம்பி, சுயநலத்தில் விளைந்த ஞானம் என்று தானே சிரிக்கிறாய். நன்றாகச் சிரி, தம்பி. நாங்களெல்லாரும் மனிதர் : சுயநலப் பிம்பங்கள். மனிதன் தன்னிடம் பிறர் அன்பும் ஆதரவும் காட்டவேண்டும் என்று தானே விரும்புகிறான். பார்க்கப்போனால் அதுவும் ஒரு வகைச் சுயநலந்தானே. இப்போதுதான் எனக்குத் தெரிகிறது, சுயநலங்கலந்த பாசம் முற்றி விளைவு

கொள்ளும் போதுதான் எல்லாரும் சமமாகலாம் ;
இல்லையா தம்பி.”

உடனே அந்த மனிதன் குரல் தழதழக்க, “ அம்மா
உங்கள் மகாவிசாலமான உள்ளத்தைப் புண்படுத்தி
விட்டேன். மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் ” என்று கூறிக்
கொண்டே எழுந்து, அவள் கால்களைத் தொடப்
போனான். அம்மா அவனைத் தடுத்து, “ வேண்டாம்
தம்பி, எங்காவது தெய்வம் யாரையாவது புண்படுத்தி,
மன்னிப்புக் கோரி, காலில் விழுவதுண்டா? பக்தர்கள்
தான் தெய்வத்தை வணங்குவார்கள் ” என்றாள்.

ஒருவருமே எதிர்பாராத வேளையில், அம்மா அவன்
கால்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டாள்.

இருமையை ஒருமை செய்ய வல்லது அன்பு ;
வேற்றுமைகளையும் விகாரங்களையும் நீக்கித் தூய்மை
செய்ய வல்லது அன்பு.

அதனால்,

சுந்தரத்துக்குத் தேடக்கிடைக்காத அருமந்தவொரு
மைத்துனனும் கிடைத்துவிட்டான்.

பெரியம்மா

“ பெரி-ய-ம்-மா ”.

அச் சொல் அமுததாரையாய் என் காதில் இனிக் கிறது. அந்தச் சொல்லை இங்கு நான் வந்த மூன்று நாட்களில் முந்நூறு முறை கேட்டிருந்தும், இக்கணந் தான் அதில் முற்றிய முழுச்சுவையை அனுபவிக்க முடிகிறது. அது ஏன்? ஒரோர் வேளையிலேதான் மனம் எதையும் ஆசையோடு சுவைக்குமோ? கவிஞன் எப் போதுமே கவிஞனாவதில்லையே. வான்மீகி காவிய கர்த்தாவானதுகூட அப்படித்தானே. ‘ அரசரான தாங்கள் பணிக்கும்போதெல்லாம் என்னிடத்தில் இசை எழாது ’ என்று அக்பரைப் பார்த்துத் தான்சேன் என்ற இசை மேதை கூறவில்லையா என்று எண்ணிக்கொள்ளு கிறேன்:

“ பெரி-ய-ம்-மா ”.

மீண்டும் அமுத தாரை பொழிகிறது. அந்தச் சொல் ‘பெரிய’ அடைமொழியின்றி, வெறும் ‘அம்மா’வாய் அழைக்குமானால்,

ஐயோ! ஐயோ! என் உடலெல்லாம் உள்ளமாய் அந்த உள்ளத்திலே என்னளவில் வரண்டுகிடந்த ஏதோவோர் அபூர்வ உணர்வின் ஊற்றுக் கண்கள் திறந்து பிரளயமாய் என்னை மூழ்கடிக்கின்றனவே.

‘அம்மா’—என்னுள்ளே பச்சைக் குழந்தையின் குரலாய் அந்த ஒலியெழுந்து அடங்கிவிட, ஏக்கம் எஞ்சுகிறது.

“ பெரி-ய-ம்-மா ”.

இனியும் பொறுக்க முடியாது. குரல் வந்த திசையை நோக்கி என் கண்கள் திரும்புகின்றன. எனது அறை வாயிலில் அம்பிகா நிற்கிறாள்; என் தங்கையின் மூன்றாவது மகள் அவள்; இரண்டரை வயதிருக்கும். கட்டை விரலைச் சூப்பிச் சுவைத்து அதிற் பால் குடித்து, முழுலயப்பட்டு, பாதிக்கண்கள் சொருகிய நிலையிற் சொக்கி நிற்கிறாள். என்னைக் கண்டதும் முகம் மலருகிறது; விரலைக் கௌவிப் பிடித்த பிடி விடாமல் முல்லை அரும்புகள் சிரிக்கின்றன.

“ அம்பிகா ”.

என் குரலைக் கேட்டு, அவள் மெல்ல மெல்ல என்னருகில் வந்து நின்று வைத்த கண் வாங்காமல் என்னையே பார்க்கிறாள். அந்தப் பார்வை, மிகமிக மெல்லிய மலராய், என் முகத்திலே மிருதுவாக ஒன்றி விடுவது போலுணர்கிறேன்; முகம் கூசுகிறது. உண்மையாகவே நான் சிரிக்கிறேன்.

“ என்ன வேணும் அம்பிகா ”.

“ ஒண்டும் வேண்டாம், பெரியம்மா.....பெரியம்மா, நீங்க நல்ல — நல்ல அழகு; நல்ல — நல்ல அழகு; எங்கம்மாவிலும் அழகு — எங்கம்மா கிழவி.” உண்மையாகவா? இப்பொழுது என் மனம் கிளுகிளுத்துக் கூசுகிறது. குழந்தைகளின் வாக்கும் மகரிஷிகளின் வாக்கும் மகா தூய்மையுடையனவாமே. அந்தத் தூய்மையால் அற்புதங்கள் சித்திப்பதுமுண்டாமே. அம்பிகாவின்

வார்த்தைகள் என்னளவிற சஞ்சிவினி. இல்லாது போனால், ஏறக்குறையப் பட்டமரமொன்று, இளந்தளி ரீன்று, பசுமைப் பொலிவோடு, மணமலர் குலுங்க நிற்கும் பாவனை என்னுள் விளைய முடியாதே. நாற்பது வயதைக் கடந்த ஏக்கத்தில் என்மனம் முதுமை நினைவுகள் கொண்டு பெருமூச்சுவிடும் வேளையில், அம்பிகா என்னையும் தாயையும் ஒப்பிட்டுத் தீர்ப்புக் கூறியது எனக்குக் காயகற்பம் அளித்ததுபோலிருக்கிறது. நான் மிகுந்த நன்றிப் பெருக்கோடு அவளை நோக்குகிறேன்.

அவள் எனது கையில், முழங்காலில் மெதுவாக வருடிப் பார்க்கிறாள். பின்னர் இரகசியம் பேசுவது போல, “பெரியம்மா, என்னைத் தூக்கி மடியில்.....” என்று கிசுகிசுக்கிறாள். எதை நான் முதலிற் செய்திருக்க வேண்டுமோ, அதை நான் ஞாபகஞ் செய்த பிறகே உணருகிறேன். வெட்கம் ஒருகணம் என்னில் மூடு சூனையாய்க் கவிந்துவிட்டு, நீங்குகிறது. அந்தக்கணமே நான் அம்பிகாவை அள்ளியெடுத்து அணைத்து, எங்கோ மறைந்து கிடந்த ஒரு வெறி மிஞ்சிவிட, அவளை முத்தமிட்டுத் திணறடிக்கிறேன். அம்பிகா கலகலக்கிறாள். அது பாசத்தின் பேச்சு.

“அம்பிகா, நீ அருமையான அம்பிகா, நீ என்னுடன் கொழும்புக்கு வருவியா?”

“நான் மாட்டேன்.”

“ஏன் குஞ்சு?”

“அம்மாவை விட்டிட்டு நான் வரமாட்டேன்.”

“அம்மா கிழவி என்றாயே; என்னோடு வா.”

“ஊ-கும், கிழவி என்றாலும் அம்மா அம்மாதானே.”

என் நெஞ்சில் நெருஞ்சிமுள் உருளுகிறது. அதனால், ஒரு சிறு உறுத்தல் தோன்றி மறைந்துவிடுகிறது. நான் அம்பிகாவை மனப்பூர்வமாகவா அழைத்தேன்? அவள் வருவதாக இருந்தாலும் அறிவால் முதிர்ந்த என்னுள்ளத்துக்கு ஒரு காரணம் காட்டி மறுக்கவா

தெரியாது! ஆனால், இந்தக் குழந்தை எவ்வளவு அழகாக, தெளிவாக, நிதானமாக, தீர்மானமாக, தன்கருத்தைப் 'பட், பட்' என்று சொல்லிவிடுகிறது. அவள் முன்னிலையில் நான் என் பெருமைகள் எல்லாம் இழந்து மிகச் சிறியவளாய், எளியவளாய் நிலை குலைந்து விடுகிறேன்.

இப்பொழுது அவள் என் கழுத்துச் சங்கிலியைச் சுழற்றி விளையாடுகிறாள்; மார்புப் பகுதியில் அவள் கைபட்டு மேனி சிலிர்த்து. மீண்டும் அவள் முழுக்கவனமும் என்மீது விழுகிறது.

“பெரியம்மா...”

“என்ன அம்பிகா...”

“பெரியம்மா எங்கம்மாவுக்கு ஒரு அப்பா இருக்கிறார்; வசந்தி, சுலோ, அம்பிகா, தயா எல்லாரும் இருக்கினம்.”

“ஆமாம்—எல்லோரும் இருக்கிறார்கள்—நல்லது தானே—அதற்கென்ன?”

“பெரியம்மா—இந்தப் பெரியம்மாவுக்கு ஏன் ஒரு பெரியப்பா இல்லை. வசந்தி, சுலோ, அம்பிகா, தயா ஒருத்தரும் இல்லை.”

சாதாரண அம்பிகளைத் தொடுத்துப் போராடி விளையாடிய அம்பிகா, கடைசியாகப் பிரம்மாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தேவிடுகிறாள். அந்தச் சுடுசரம் என்னுட்பாய்ந்து உள்ளமெல்லாந் தேடி விடைகாண அலைகிறது.

“ஏன் பெரியம்மா, உங்களுக்கு ஒருத்தருமில்லை. சொல்லுங்கோ பெரியம்மா.”

இந்தக் கேள்விக்கு நானே அறியாத பதிலை இவளுக்கு எப்படிச் கூறுவது? இதற்குரிய பதிலைத் தேடாது விட்டேனோ? தேடித் தேடிக் களைத்தேனோ? அல்லது தேடிக்கொண்டிருக்கிறேனோ? இவற்றில் எது

வென்றே இன்னும் விளங்கவில்லையே. இதற்கு விடை எந்தப் பெரிய நூல்களிலும் இல்லையே, என்ன செய்வேன்?

அம்பிகா என்னை வென்றுவிட்டாள், எனக்குப் படுதோல்வி; இது இரண்டாவது படுதோல்வி.

முதலாவது தோல்வி.....

2

வைராக்கியத்தை விரதமாக வரித்து, அறிவினால் அரண் செய்து, அதற்கு 'நிறை' என்ற பெயர் சூட்டி, அதையே தாரகமாகக் கொண்டு, என்னால் வாழ முடியாதா? பட்டப் படிப்பின் விளைவால் என்னுள் நிறைந்த கிரியா ரூபமான சிந்தனைப்போக்கு, உணர்ச்சிகளைப் புறங்கண்டு என்னைத் தனித்து வாழவைக்க முடியாதா? என்னம்மா, அம்மாவின் அம்மா, அவள் அம்மா, இப்படி எல்லா அம்மாக்களும் ஆணுக்கு அடிமைப்பட்டு, தம்மை அழித்து, என்ன சுகத்தைக் கண்டார்கள்? அன்பினால் அழிவும், அறிவினால் பெண்களுக்குச் சுகமும் சித்திக்கிறதென்று அம்மா உணர்வு நிலையில் நின்று கூறும்பொழுதெல்லாம், 'என்னால் அது முடியாது; முடியவே முடியாது' என்று ஒரு 'மூச்சு' என்னுள் எழும். அந்த மூச்சு சில வேளைகளில் வெறியாய் மூண்டு, எல்லாரும் எனக்கு 'ஆண்மாரி' எனப் புதிய பட்டமொன்று சூட்ட வழிசெய்ததுமூண்டு. அந்தப் புதிய பட்டம் எனக்கு மிக உவப்பானது. அந்த ஆண்மாரித்தனத்தைக் கட்டிவளர்ப்பதுதான் என் இலட்சியமோ? அல்லது இயற்கையாய் எழுகின்ற உணர்ச்சிகளின் துடிதுடிப்பை உணராது அறிவின் குரலைக் கேட்பதுதான் என் இலட்சியமோ? அல்லது இரண்டும் ஒன்றில் ஒன்று சுவறி ஒன்றான ஒன்றுதான் என் இலட்சியமோ?

அந்த இலட்சியத்தைப் பழுதுறாமற் பேணுதற்குக் கொழும்பு களனாய் அமைய, அங்குள்ள மகளிர் கல்லூரி ஒன்றிற் புவியியற் பாட ஆசிரியையாகப் பதவி கிடைத்தது மிக வாய்ப்பாயிற்று.

கொழும்பு நவீன இயந்திரம்; வாழ்க்கையை வள மாக்கவென நியதி குலையாமல் வெகுவேகமாக இயங்கி, புதிய புதிய பல சிக்கல்களை உற்பவிக்கும் இயந்திரம்; பிள்ளையார் பிடிக்க முயன்று குரங்குபிடிக்கும் இயந்திரம். அங்சே ஓரளவுக்கு அறிவுக்கு இடமிருந்தாலும் உணர்ச்சி களுக்கு ஈ இருக்குமிடந்தானும் இல்லை. மூளை சில வேளை இயங்குவதுமுண்டு; மனம் நித்தியமாய் மரத்திருக்கும்.

வருடக்கணக்காய் அடுத்த வீட்டில் யார் இருக்கிறார்கள் என்பதையறிய யாருக்கும் மனம் ஏவுவதில்லை.

சுவருக்கு அப்பால், பிணமொன்றுக்குப் பிணச் சடங்கு விமரிசையாய் நடைபெறும். இப்பால் மண வினையொன்று வெகு விமரிசையாய் நடைபெறும். இரண்டிலும் இயந்திரபாவம் தேங்கி நிற்கும்.

வழியிலோ, கடையிலோ, நண்பர் உறவினர் யாரை யாவது சந்தித்தால், ஒரு தலையாட்டத்தோடு, ஒரு பல் விளிப்போடு நட்பும் உறவும் தீர்ந்துவிடும். அங்கும் இயந்திரபாவம்தான் தலைதூக்கி நிற்கும்.

இந்தக் கொழும்பு எனக்கு மிகமிகப் பிடித்திருந்தது.

கல்லூரியில் மணியோசை ஆட்சி நடத்தும். அது ஒலிக்காத வேளையிலே சுற்றுநிருபம் என்னும் ஒரு துண்டுக் காகிதம் ஆட்சி நடத்தும். இவை இரண்டினதும் கட்டளைக்கேற்ப, மாணவிகளும் ஆசிரியைகளும் இயந்திரபாவனையிற் பம்பரமாய்ச் சுழன்று வருவர்: அதுவும் எனக்கு மிகப் பிடித்திருந்தது

வகுப்பறையில் மலைகள், ஆறுகள், பீடபூமிகள், பள்ளத்தாக்குகள் என்றின்றோரன்ன 'புவியியல்' அறிவைத் திணிக்கும் முயற்சி என்னுடையது; அதைச்

சீரணப்படுத்துவது, சீரணஞ் செய்ய முடியாமல் அசீரணத்தால் வருந்துவது ஆகிய இரண்டு முயற்சிகளும் மாணவிகளுடையன. அங்கும் கால நேரந்தவறாத இயந்திர பாவனை. அப்பொழுது மூளை சுழலும்; மனம் தூங்கும். அதுவும் எனக்கு மிக மிகப் பிடித்திருந்தது.

ஒருநாள் நன்றாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த என் மனம் விழித்தெழும்படியாயிற்று. அன்று ஆசிரியைகள் அறையில் நிகழ்ந்த அந்தச் சம்பவம் என்னுள் பெரும் புயலைத் தோற்றுவித்தது. தேவமலர்தான் புயலின் கரு.

தேவமலர் பட்டமொன்றுமில்லாத 'வெறும்' தமிழாசிரியை. அறிவுலகின் வெறும் குழந்தை. மெல்லிய உணர்ச்சிகளும் அவளை ஆட்டிப் படைக்கும். அவள் மூளை தூங்கியது; மனம் நன்றாக விழித்திருந்தது.

மாணவிகளின் கட்டுரைக் கொப்பிகளைத் திருத்திக் கொண்டிருந்த அவள் திடீரெனச் சிலிர்த்தெழுந்தாள். ஒரு கொப்பியைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு "இதைக் கேளுங்கோ" என்றாள். அங்கிருந்தவர்கள் ஆச்சரியத்தோடு அவளைப் பார்த்தனர்; நான் முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு கேட்டேன்.

"பாருங்கோ; அன்பைப்பற்றி, இவளொருத்தி ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறாள். என்ன அழகாய் ஏழுதியிருக்கிறாள்" என்று உணர்ச்சி வழிய வழியப் படித்தாள்.

"அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்; அன்பே சிவம். சிவம் ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் விரும்பிய திருக்கோலங்கொண்டு, அவரவர் உள்ளங்கவர் கள்வனாய் விளங்குவதுபோன்று, அன்பென்ற உணர்வும் பல பல நிலையிற் பல பல கோலங்கொள்கிறது. அவற்றொன்று காதல். அது தூயது; வலியது; ஆண்களிடத்தில் வீரத்தையும் மேலான செயற்றிறனையும் வளர்ப்பது. இவ்வுண்மையைப் பாரதியின் வாய்மூலங் கேட்பதே நன்று.

“கண்ணைக் காக்கு மிரண்டிமை போலவே
காத லின்பத்தைக் காத்திடு வோமடா”

“நூற் றிரண்டு மலைகளைச் சாடுவோம்
நுண் ணிடைப்பெண் னொருத்தி பணியிலே”

“காற்றி லேறியவ் விண்ணையும் சாடுவோம்
காதற் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே”

பாரதியார், நரம்பு புடைத்திட, நானிலம் வியந்
திட, நாத் தழும்பேறிடக் கொட்டி முழக்குகிறார்.”

அவள் படித்து முடித்துப் பெருமூச்சு விட்டாள்.

“ஆஹா, அபாரம், அற்புதம்” என்று சில குரல்கள்
கீச்சிட்டன. எனக்கு அது வெறும் சொற்கூட்டமாய்ப்
பட்டது.

“பூ ... இதுதானா; இதில் என்ன இருக்கிறது?
இதில் அறிவுக்கு விருந்தாய், ஏதாவது புதுமை இருக்
கிறதா? சிந்தனைக்கு வேலை இருக்கிறதா? அன்பாம்
அன்பு; காதலாம் காதல்; இந்தக் ‘கொம்ப்யூட்டர்’
யுகத்தில் இவை யாருக்கு வேண்டும்?”

“ஓகோ, நாற்பது வயதுக் குமரிக்கு அன்பைப்
பற்றியும் காதலைப் பற்றியும் என்ன தெரியும்? அனுப
விக்கவோ அனுபவிக்கப்படவோ வாய்ப்பில்லாத
கிழட்டுக் குமர்களுக்கு இவற்றைப்பற்றி என்ன தெரியும்?
பாவம்!”

எனக்கு எது நொய்த இடம் என்று அவள் கருதி
னாளோ, அந்த இடத்திலே குறி தவறாமல் தாக்கினாள்.
ஒருகணம் காய்கனலின் நடுவில் நிற்பது போலத் துடி
துடித்தேன். போர்க்கோலம் பூண்டாயிற்று. இனி,
எதிரியின் நொய்த இடத்தில் தாக்க வேண்டியதுதான்.
அவளது நொய்மை எதுவென்று எனக்குத் தெரியாதா?

“சீச்சீ; பேச்சைப் பார் பேச்சை. அனுபவித்
தாளாம்; அனுபவிக்கப்பட்டாளாம். கண்ட மிச்ச
மென்ன? மலடு தட்டிப் போனதுதான் பலன்.”

தேவமலர் முகங் கருகி, மெல்ல நடுங்கி அதிர்ந்தாள், நான் வெற்றிப்புன்னகை சிந்தினேன்.

“முப்பது வயதில் மலட்டைப் பற்றியோ, வளத்தைப் பற்றியோ உன்னைத்தவிர வேறுயாரும் தீர்மானிக்க மாட்டார்கள். உன்னளவு வயது எனக்கும் வந்தால் ஒருவேளை சொல்லலாம் ம் அப்படித்தான் நீ நினைத்தாலும் வாழ்க்கையை முறையாக அனுபவித்த அனுபவம் எனக்குண்டு. உனக்கு ... உனக்கு ... நீ பெண்ணல்ல. வெறும் சடவஸ்து.”

எதிர்ப்பாணந் தொடுக்க, அக்கினியாஸ்திரத்தைப் பூட்டிலிலே தேடினேன். அது வெறுமையாய்க் கிடந்தது: தேடு தேடு என்று தேடினேன், கிடைக்கவே இல்லை; படுதோல்வி.

என் அறிவு சுவைத்த முதலாவது படுதோல்வி இது:

3

என் கண்ணில் கண்ணீரா? என் மனக்கோட்டையைக் காத்த அரண் அழிகிறதா?

கண்ணீரைப் புறங்கையாலே துடைத்துக்கொண்டு அம்பிகாவைத் தேடுகிறேன்: அவள் எப்போது போனாளோ? போகட்டும்; போகட்டும். நான் நானாயிருப்பதற்கு அவளும் என் எதிரி.

அந்த எதிரி மீண்டும் மீண்டும் தோன்றுகிறாள். “பெரியம்மா, உங்களைப் பாட்டி வந்துவிட்டுப் போகட்டாம் வாருங்கோ.”.. அந்த மாயக்காரி, கலகலவென அர்த்த புஷ்டியோடு சிரித்துவிட்டு மறைந்து விடுகிறாள்.

இங்கு வந்தபிறகு எத்தனையோ தரம் என்னைக் கண்டு கண்டு பெருமூச்சுவிட்ட அம்மா, இப்பொழுதும் என்னைக் காணவேண்டுமாமே. ஏன்?

என்னைக் காணும்போதெல்லாம் அம்மாவுக்குப் பெருமூச்சுத்தான் பாஷை.

அம்மா வை நினைக்கும்போது, கருங்கற் பாறையில் இனிய நீருற்றுச் சுரப்பதுபோன்று, என் அந்தரங்கத்திலும் ஓர் இனிய உணர்ச்சி தோன்றுகிறதே. விடுமுறை விட்டதும் அம்மாவிடம் பறந்தோடிச் செல்லுமாறு அது தூண்டுகிறதே. அதை கடமை யுணர்ச்சி, பழக்கத்தினால் வந்த ஒன்று என்று அறிவு வாதிகுகிறது. அப்படியானால், ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்கும் மகரிஷியா நான். இந்த இடத்திலே அறிவின் முகமுடியைக் கிழித்தெறிந்துகொண்டு தாய்ப்பாசம் தலையெடுக்கிறது.

இந்த வேளையில் என் மனங்கூட விழித்துக்கொண்டு, அந்த ஒருணர்வுக்கு இடங் கொடுக்கிறது என்பதை வருத்தத்துடன் ஒப்புக்கொள்கிறேன். இது என் கோட்பாட்டிலே தவிர்க்கமுடியாத புறநடைச் சூத்திரம்.

அம்மா படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்கிறாள். என் நினைப்புப்படி, திடீரெனத் தோன்றி அம்மாவிற் கவிந்த முதுமையே அவளின் நோய். சென்ற விடுமுறையிலும் வழக்கம்போல என்னை இருத்தி இராசோபசாரம் செய்த அவளுடைய அசைந்துவரும் அழகு, பலம், கொலு எல்லாம் எங்கே போயின? திடீரெனத் தோன்றிய முதுமைதான், அவற்றை உண்டிருக்க வேண்டும். திடீரென முதுமை தோன்றியதேன்? நீண்ட நிரந்தரமான பெருமூச்சுக்களிலிருந்து அது பிறந்ததா? அப்படியானால் அந்தப் பெருமூச்சுக்கள் எங்கிருந்து வந்தன? உந்தியிலிருந்தா? நெஞ்சிலிருந்தா? மனத்திலிருந்தா?

எல்லாம் நதிமூலம், ரிஷிமூலம்; தலையைச் சுற்றுகிறது.

நான் அம்மாவின் படுக்கையின் அயலிலே நிற்கிறேன். என்னைக் கண்டதும் ஆழமான பெருமூச்சு விடுகிறாள். நான் சிரிக்கிறேன். அவளும் மெல்லச் சிரிக்கிறாள். அந்தச் சிரிப்பில் உயிர் இல்லை.

“ அல்லி! (இடை நடுவில் அம்மா சூட்டிய பெயர் அல்லி) நீயும் கண்கலங்கி அழுதாயாமே. அம்பிகா வந்து சொன்னாள்.”

தாயிடம்—தெய்வத்திடம்—மனந்திறந்து தன் பல வீனங்களைச் சமர்ப்பித்தற்கும் இந்த மனித சாதியின் போலிக் கௌரவம் அனுமதிப்பதில்லையே. அது இருள் போல வந்து என்னைச் சூழ்ந்துவிட,

“அம்மா, அம்பிகா சொன்னதை அப்படியே நம்பிவிட்டாயோ? கண்ணிலே தூசி விழுந்து நெருடியது; அதனால், கண் கலங்கிற்று; வேறொன்றுமில்லை.”

“எனக்கு எதையும் சொல்ல வெட்கப்படுவானேன்? கண்ணிலே தூசி விழுந்ததா? மனத்திலே தூசி விழுந்து நெருடியதா? உன் மனத்தில் ஒரு தூசியாவது விழுந்து நெருட வேண்டுமென்றுதானே நான் தவமிருக்கிறேன்.”

“என்னம்மா சொல்கிறாய்?”

“அடி பெண்ணே, உனக்கு விளங்கவில்லையென்றால் வேறு யாருக்கடி விளங்கும். அல்லி, மனத் தூசிகள் தாம் உணர்ச்சிகள். அவை நெருடும்போதுதான் மனம் விழித்துக்கொள்கிறது. உன் போன்ற வயதுப் பெண்களுக்குப் பெண்மை என்னும் ஒரு தூசி விழுந்து அது ஓராயிரமாய்ப் பல்கிப் பெருகி, சதா சர்வகாலமும் மனத்தை விழிக்கப்பண்ணி, என்றும் மீட்டப்பட்ட வீணையாய், உள்ளேயிருந்து இன்னிசை எழுப்பிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமே...இனியாவது உள்ளதைச் சொல்...”

“உள்ளதொன்று இருந்தாலல்லவா சொல்ல முடியும்.”...மனத்தைத் திருகி முறுக்கி, அடக்கி மடக்கி அமுக்கி அறிவின் வீம்பு பேசுகிறது. என்னையறியும் அம்மாவின் பிரயத்தனம் தோல்வியடைகிறது.

“நீ எப்போதும் முகமுடிதான். உன் உள்ளந்தரங்கத்தை அறிய முடியாது. எப்போதுமே நான் களைத்துப் போகிறேன். உன்னைக் காத்துவருவதாக நான் நினைக்கிற என் கரங்கள் சோர்ந்துவிட்டன. உன் தங்கையைக் கொஞ்சி மன்றாடி இங்கு அழைத்திருக்கிறேன். அவருமில்லையென்றால் நீயும் நானும்...” அம்மா விம்மு

கிருள் ; வெதும்புகிருள் ; தன்னுள் ஆழ்ந்துவிடுகிருள். மானசீகமாக என் தங்கையையும் அவள் கணவனையும் போற்றுகிறாளோ ?

என் தங்கை என்னைப் போலப் படித்தவளல்லள். ஆனால், போற்றுதலுக்குரியவள். அவள் கணவரும் என்னறிவால் அளக்கத்தக்க அந்தஸ்துக்குரியவரல்லர் ; ஆனால், போற்றுதலுக்குரியவர்.

நான் இல்லாத வேளையில் என் தெய்வத்துக்குப் பூசனை புரிந்து நைவேத்தியம் படைத்தவர்களல்லவா?

என்னிருதயம் கீழ் மேலாக உருண்டு புரண்டு குமைகிறது. ஆனால், கண்ணீரை வெளிவிடாமல் அடக்கி, சிலையாய் நிற்கிறேன்.

“ அல்லி, கடந்த இருபது வருடமாய்ச் சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுகிறேன். அதனால் நான் களைக்கவில்லை. ஏனென்றால் என் வேண்டுகோள் ஏதாவதொரு வேளையில் பலன் தரலாமென்ற ஆசையுண்டு. உன் மனம் மாறி, என் நெஞ்சைக் குளிர் விப்பாய் என்ற ஆசையுண்டு. நீ வலிய கரங்களால் அணைக்கப்பட்டும் அடக்கப்பட்டும் காக்கப்பட்டும் மற்றப் பெண்களைப் போல வாழ வேண்டுமடி செய்வாயா? ” — அவள் கெஞ்சுகிருள் ; கண்ணீர் விடுகிருள். சிலவேளை தெய்வமும் கெஞ்சிக் கண்ணீர் விடுமோ. நான் அவள் கண்ணீரைத் துடைக்கிறேன். ஆனால் நிரந்தரமாய்த் துடைத்துவிட என்னால் முடியுமா ?

“ தீர்மானம் பண்ணின விஷயத்தைப் புனராலோசனை செய்வதற்கு அவசியம் நேர்ந்துவிடவில்லை, அம்மா. ”

“ என்னடி, அந்த அவசியம் எப்போதுமே நேர்ந்து கொண்டதானே இருக்கிறது? அல்லி, இந்தக் கிழவியின் ஆத்மதிருப்திக்காகவாவது நீ பூவும் பொட்டும் தாலியும் கழுத்துமாய்... ” — அம்மாவின் வார்த்தைகளை விம்மலும் பெருகி ஓடும் கண்ணீருமே முடிக்கின்றன.

தெய்வம் வைராக்கியம் கொண்ட பக்தனை இரந்து வரங் கேட்கிறது. என் வைராக்கியத்தின் தடித்த மேலோட்டில் சிறு வெடிப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறதோ?

“ அம்மா, உனக்காக எத்தனையோ முறை யோசித்து யோசித்து ஒரு முடிவுக்குத்தான் வர முடிந்தது. இன்னும் ஒருமுறை எண்ணிப் பார்க்கிறேன் ” — இப்படியான ஆறுதல் வார்த்தைகளால் அம்மாவை எத்தனையோ தரம் சிரிக்க வைத்து வேடிக்கை பார்த்தாயிற்று. இதுவும் அவைகளிலொன்று.

அப்பொழுதுதான் பாவிய சிநேகிதிகள் சிலர் என்னைப் பார்க்க வருவதாகக் கூறியது ஞாபகம் வருகிறது. கூடவே அவர்கள் எல்லாரிலும் நான் உயர்ந்தவள் என்ற எண்ணத்திடிரும் என்னிற் பரவுகிறது. என்றாலும் வீடு தேடி வருபவர்களை என் தகுதிக்கேற்ப உபசரிக்கவேண்டாமா?

அதற்காக முன்மண்டபத்தைக் காலையிலேயே அலங்கரித்து விட்டேன். இப்பொழுதும் மீண்டும் ஒருமுறை கண்ணோட்டம் விடுகிறேன்.

அங்கே என் தங்கையின் சின்ன மகள் தயா குந்தியிருக்கிறாள். என்னைக் கண்டதும் தன் பாஷையில் என்னவோ கூறிச் சிரிக்கிறாள். அதே நேரத்தில் அவள் மலவிமோசனம் செய்கிறாள். என்னுள் நெருப்பு மூள் கிறது; எல்லாமே பற்றி எரிகிறது.

“ எடி, தயா, என்னடி செய்கிறாய்? உனக்கு வேறிடம் இல்லையா? ” என் குரல் முழங்கி எதிரொலிக்கிறது. அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்து அவள் முதுகில் ஒன்று வைக்கிறேன். அவள் வீரிட்டுக் கத்துகிறாள். நான் பிடித்த பிடி அழுங்குப் பிடியாய் அந்த மலரிதழைக் கசக்குகிறது.

“ அக்கா, அக்கா, அடியாதே அக்கா; பாவம்! பச்சைக் குழந்தை; அதற்கென்னதெரியும்? இப்பொழுதே உன் வீட்டைத் துப்புரவு செய்துவிடுகிறேன். ”

அவள் வாயில் 'உன்' என்ற சொல் மிக அழுத்த மாய்ப் புரளுகிறது. உரிமையற்ற தான், இங்கு வந்தது தவறு என்ற பாவம் அதிலே தெறிக்கிறதோ; அல்லது ஓடி விளையாடும் சின்னக் கால்கள் சேரூடாத வீடும் ஒரு வீடோ; குழந்தைகளின் 'சாணை'த் துண்டின் அத்தியற்புத மணங் கமழாத வீட்டுக்கும் ஒரு புனிதமோ என்று அவள் அந்த ஒரு சொல்லில் வைத்து விளையாடுகிறாளோ? அவள் வார்த்தையில் நெளிந்த நளிணம் எனக்கு எரிச்சல் ஊட்டுகிறது.

“அசிங்கம்; பழக்க வழக்கம் தெரியாத சனியங்கள்.”

என் தங்கை எதுவும் பேசவில்லை. முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு தயாவைத் தூக்கி முத்தமிட்டுக் கொண்டு செல்லுகிறாள். அவளுடைய அலட்சியப் போக்கு எனக்குச் சவுக்கடியாய் விழுகிறது; நான் கெம்புகிறேன்.

“கொஞ்சமாவது அறிவில்லாமல் அடுக்கடுக்காய் பிள்ளைப்பெறத் தெரியும்; ஆனால் வளர்க்கத் தெரியாது; சீச்சீ.”

சின்னப் புழுவின் வயிற்றில் ஊசியாற் குத்தி அது துடிப்பதைக் கண்டு சிரிக்கும் குழந்தைபோல நான் சொல்லாலே குத்தி விளையாடுகிறேன்; அவள் புழு வாய்த் துடிக்கிறாள்.

அவள் தயாவை அப்படியே விட்டுவிட்டு என்னை நோக்கி வருகிறாள். “அக்கா, பொத்து வாயை. உனக்கு அதுகூடத் தெரியாதே, நீயும் உன் படிப்பும், உன் படிப்பைக் கொண்டுபோய்க் குப்பையிற்கொட்டு.”

இவள் என்ன சொல்லுகிறாள்? நீ இந்த உலகில் வீண்; உன் அறிவு வீண்; எல்லாமே வீண்; பின் எதற்கு வாழ்கிறாய் என்றுதானே கேட்கிறாள். என் வாழ்க்கையைப் பற்றி விமர்சிக்க இவளுக்கு என்ன உரிமை? என் ஆண்மாரிக்குணம் தலைகாட்டுகிறது.

“பொத்தடி வாயை; பல்லுப் பறக்கும். என் குணம் தெரியாதோ?”

“ அல்லி ராணியென்று அப்பொழுதே தெரியும். ஆனால் உன் அதிகாரம் என்னை ஒன்றுஞ் செய்யாது. இப்பொழுது நீயோ, அம்மாவோ எனக்குப் பெரிதில்லை. எனக்கு ‘அவரின்’ அதிகாரத்துக்கு அடங்கத்தான் தெரியும். நீ தனிமரம். நான் தோப்பு.”

மீண்டும் அவளை என்னென்னவோ சொல்லித் திட்ட வாயெடுக்கிறேன். ஆனால், சொற்களெல்லாம் பொருளற்றுச் சருகாய் உதிர்கின்றன. அவள் மலையாய் உயர்ந்து நிற்கிறாள்; நான் அணுவாய்த் தேய்ந்து கூனிக் குறுகி நிற்கிறேன்.

அவள் பூரண கம்பீரத்தோடு, குழந்தையின் மலத்தைக் குனிந்திருந்து அள்ளுகிறாள்; எந்தவித அருவருப்பும் இல்லை. அவளிலே சந்தனத்தை அள்ளுவது போன்ற களிப்புத்தான் ஆடுகிறது.

அப்பொழுதுதான் சிநேகிதிகள் இருவர் உள்ளே நுழைகின்றனர். என் மனம் கூசி மன்னிப்புக் கேட்கத் துடிக்கிறது.

“ மன்னித்துக்கொள்ளுங்கோ; அறை கொஞ்சம் அசுத்தப்பட்டுவிட்டது; இப்படி வாருங்கோ.”

“ அடி அல்லி, இதுக்காக நீ ஏன் வெட்கப்படுகிறாய்? இதெல்லாம் எங்களுக்குப் பன்னீரும் சந்தனமும் மாதிரி. ஓகோ! உனக்கு இன்னும் இந்த விஷயங்களில் பழக்கம் ஏற்படவில்லையோ— அதுதான் இப்படிக் கூச்சப்படுகிறாய்.”

நான் எதிர்ப்படுபவர்கள் எல்லாரும் எனக்கு எதிரிகளாக மாறுகிறார்களே! மனத்திலே கபடமின்றி, கேலியாக வார்த்தைகள் விளைந்தாலும், அவை என்னைச் சுடுசரமாய்த் துளைக்கின்றனவே.

சிநேகிதிகள் இருவரும் கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்துப் பழைய, புதிய கதைகள் எல்லாம் பேசினார்கள். எல்லாவற்றிலும் தத்தம் கணவர், பிள்ளைகள் பற்றிய பிரதாபங்களே தலையெடுத்து நின்றன; குடும்பப்

பெண்களுக்கு வரும் கொடிய தொற்று நோய் இதுவோ என்றுகூட எண்ணுகிறேன். பாவம்! அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்; அவர்களுடைய உலகம் அவ்வளவுதான்.

மரியாதைக்காக அவர்களோடு தலையாட்டி, சிரித்து, கை கொட்டி, வார்த்தையாடி, மிகுந்த அக்கறையுடன் கூகசேமங்கள் விசாரித்து மகிழ்வதுபோல் மகிழ்கின்றேன். ஆனால், உள்ளம் அடுக்கடுக்காய்ப் பட்ட புண்களாலே துடிதுடித்து நைகிறது; கதகதப்பான ஒற்றடம் வேண்டுமெனப் புலம்புகிறது.

என் வாழ்க்கையே வேடமா? வேடந்தான் வாழ்க்கையா? வேடமே முடிபா?

சினேகிதிகளும் போய்விட, என் தங்கை கூறியது போல் நான் தனிமரமாய் நிற்கிறேன். இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் எதுவும் எனக்குத் துணையில்லை; தனிமை மிகமிகப் பாரமாய்க் கனக்கிறது. இப்பொழுது எனக்கு ஒரேயொரு துணையான அம்மாவிடம் போய் நிற்கிறேன். அவள் அமைதியாகப் படுத்திருக்கிறாள். சிறிது முன்னே தன்னிரு பெண்களுக்குமிடையில் நடந்த புயல் அவளுள்ளே அடங்கியிருக்கிறதோ? அப்படியானால் அம்மாவும் வேடதாரியா? என்றாலும் என்னைப்போல் வேடமிட்டுக் கனகச்சிதமாய் நடிக்க அம்மாவால் முடியாது;

“ அம்மா, அவளும் பிள்ளைகளும் எங்கே? ”

“ யாரைக் கேட்கிறாய்? உன் தங்கையையா? அவள் தன் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள். ”

“ ஏன் போனாள்? என்ன சொல்லிப் போனாள்? ”

“ போகாமலிருந்தால் அவள் ஒருவனின் மனைவியல்லவே. போகவேண்டியது அவள் தருமம். இது அவள் வீடல்லவே. அரக்கிகளும் அல்லியரசாணிகளும் வாழும் இடத்தில், தன்னால் வாழ முடியாதாம். எப்போதாவது இந்த வீடு வீடாகிறபோது வருவாளாம். ”

“ அம்மா நானும் போகப் போகிறேன் ”—எதற்கு, எங்கே, ஏன் என்று அம்மா என்னைக் கேட்பாள்; கேட்டு என் புண்பட்ட மனத்தை மெதுவாகத் தடவி விடுவாள் என்று எண்ணுகிறேன். ஆனால், அவள் எங்கோ சூனியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்.

“ சரி போ. ”

“ நீ ”

“ என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்? ”

“ என்னுடன் வா. ”

“ அருச்சுனன் இல்லாத அல்லிகளுடன் எந்தத் தாய்மாரும் துணைக்குப் போவதில்லை. ”

“ என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்? ”

“ ஆமடி பெண்ணே, தாய்மையடையாத எந்தப் பெண்ணும் மேதையாய் அரசியாய் வாழ்ந்தாலும், பெண்மை என்னும் சோதியை அணையாமல் காத்துக் கொள்ள முடியாது. பெண்மையின் திண்மைதான் நம் நாட்டின் சிறப்பு. அந்தச் சிறப்பை உணராதவள், எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு எதிரி. ”

அம்மாவின் வார்த்தைகள் பயங்கரமாய்ப் பிறக்கின்றன. அதிலுள்ள பயமுறுத்தும் பாவம் என் தன்மையைக் குத்திக் கிளறுகிறது. சுடச் சுடப் பதில் கொடுக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது.

“ நான் உன் எதிரியா அம்மா? சரிசரி போகட்டும்; உலகம் நீ நினைப்பதுபோலக் குறுகியதல்ல, மிகவும் பரந்தது. ”

“ மகளே, உலகம் பரந்ததுதான். ஆனால் அந்த உலகமும் உனக்குத் துணை வராது. ”

“ ஏன்? ”

“ ஏனோ? காரணத்தைத் தார்க்க ரீதியாய் உன்னைப் போலக் காட்ட எனக்கு முடியாது. என் அனுபவம், உலக அனுபவம் அப்படித்தான் என்று நினைக்கிறேன்.”

“ ஐயோ, அம்மா ; ஏனம்மா என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறாய்? ”

என்னைக் காத்து வந்ததாக நான் கருதிய அரண் அடியோடு அழிவதாக உணருகிறேன். நான் பூண்ட வேடங்கள் கலைகின்றன ; உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் சொற்கள், பொருள் இல்லாமையால் என்னை விட்டு நீங்குகின்றன ; நான் இப்போது உண்மையான நானாய் நிற்கிறேன்.

“ ஐயோ, விம்மலும் பொருமலுமாய் என்னுள் அணையுடைத்தெழும் பிரளய வெள்ளம் பொங்குகிறது. அந்த வெள்ளத்துள் மூழ்கி இறந்துவிட்டால் அதுவே சுகம் ; பரமசுகம் ” என்று எண்ணுகிறேன்.

“ ஐயோ, என்னால் தாங்கமுடியவில்லையே ” — ஓராயிரம் தூசுகள் என் மனத்துள் விழுந்து நெருடுகின்றன.

“ அம்மா, நான் என்ன செய்வேன்? ” — நான் அம்மாவின் மடியிற் சின்னஞ்சிறு குழந்தையாய்க் கிடந்து தேம்புகிறேன். நான் இப்பொழுது அவளது சொல்வழிகேட்கும் சின்னக் குழந்தையோ.

“ அல்லி, அழுகிறாயா? பெண்களுக்கு அழகையும் மிக நல்லது; அழுதுமுடிந்ததும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்; அத்தோடு என்றைக்குமாகத் துடைத்துக் கொள். ”

நான் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு சிரிக்கிறேன். அடை மழையின் பின் எறிக்கும் பிரகாசமான வெயில் போன்று என் சிரிப்பு இருப்பதை நான் உணர்கிறேன்.

முற்றும்

திருமகள் அழுத்தம், கண்ணம்